

KNIHA VZNIKLA Z TVŮRČÍHO PODNĚTU JEFFERYHO DEAVERA

CHOPINŮV RUKOPIS

THRILLER NA POKRAČOVÁNÍ

JEFFERY DEAVER
LISA SCOTTOLINE
LEE CHILD
JOSEPH FINDER
DAVID HEWSON
PETER SPIEGELMAN
S.J. ROZAN
ERICA SPINDLER

JOHN
RAMSEY MILLER
JAMES GRADY
P.J. PARRISH
JIM FUSILLI
DAVID CORBETT
JOHN GILSTRAP
RALPH PEZZULLO

CHOPINŮV RUKOPIS

Harold Middleton viděl na vlastní oči zvěrstva páchaná v bývalé Jugoslávii. Beznadějná snaha vypátrat válečné zločince a vydat je spravedlnosti ho však připravila o iluze, a tak se dnes věnuje sběratelství a ověřování pravosti hudebních rukopisů. Jeden z nich, partitura skladatele Frederyka Chopina, však skrývá tajemství, které může ohrozit životy tisícovek Američanů.

Middleton odváží partituru z Polska k analýze a ani v nejmenším netuší, že se právě stal terčem vražedné štvance. Je obviněn z vraždy, pátrají po něm federální agenti, pasou po něm hrdlořezi. Největší hrozbu však představuje temná postava z Middletonovy minulosti: záhadný muž, jenž si říká Faust...

Román *Chopinův rukopis* je dílem patnácti spisovatelů, kteří patří k nejlepším světovým autorům thrillerů. Základní obrysy vtiskl příběhu Jeffery Deaver, jenž napsal úvodní a dvě závěrečné kapitoly, ovšem jinak ponechal zcela volnou ruku spoluautorům. Ti měli za úkol navázat na předchozí text „svou“ kapitolou a posunout děj o něco dále. A pokud se tohoto úkolu zhostily veličiny jako kupříkladu James Grady, Joseph Finder nebo Lisa Scottoline, nemohl být výsledek jiný než strhující.

Chválou ostatně nešetří ani sám Jeffery Deaver, který je zvyklý stavět laťku vysoko. „Ohromila mě fantazie mých spoluautorů,“ říká. „Jak asi víte, na psaní thrillerů mě nejvíce vzrušují dějové zvraty a překvapivá rozuzlení – a tato kniha je obojího plná.“

CHOPINŮV
RUKOPIŠ

CHOPINŮV

RUKOPIS

THRILLER NA POKRAČOVÁNÍ

JEFFERY	DEAVER	JOHN	
LISA	SCOTTOLINE	RAMSEY	MILLER
LEE	CHILD	JAMES	GRADY
JOSEPH	FINDER	P. J.	PARRISH
DAVID	HEWSON	JIM	FUSILLI
PETER	SPIEGELMAN	DAVID	CORBETT
S. J.	ROZAN	JOHN	GILSTRAP
ERICA	SPINDLER	RALPH	PEZZULLO

2009

Copyright © 2008 by International Thriller Writers, Inc.
Translation © 2009 by Jiří Kobělka
Cover design © 2009 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE CHOPIN MANUSCRIPT
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Lea Petráková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2009

ISBN 978-80-7303-440-5

1

JEFFERY DEEVER

Ladič pian projížděl vzestupné akordy a vychutnával si odpor těžkých slonovinových kláves. Nakláněl plešatějící hlavu dopředu a se zavřenýma očima naslouchal. Tóny stoupaly k potměnému stropu koncertního sálu nedaleko varšavského Staroměstského náměstí a rozplývaly se jako dým.

Spokojen se svou prací vrátil tlumicí proužek a ladicí kliku do sametem vykládaného pouzdra a dopřál si malé potěšení: usedl ke klavíru a několik minut hrál Mozarta, *Malou noční hudbu*, životem kypící serenádu, která patřila k jeho oblíbeným skladbám.

Když skončil, ozvalo se za ním ostré tleskání. Otočil se. Pár metrů od něj stál muž, kýval hlavou a usmíval se. Měl obtloustlou postavu, široký obličej a hnědou čupřinu na hlavě. Ladič u něj rozpoznal jihoslovanské rysy. Před mnoha lety totiž navštívil Jugoslávii.

„Nádherné. Nemám slov. Opravdu krása. Mluvíte anglicky?“ zeptal se návštěvník se silným přízvukem.

„Ano.“

„Vy tady vystupujete? Určitě ano. Máte obrovský talent.“

„Já? Ne, já jenom ladím piana. Ale i ladič pian musí znát klaviaturu jako své boty... Přál jste si, pane? Koncertní sál je uzavřen.“

„Ale stejně, taková vášeň pro hudbu... Jasně jsem ji z vás cítil. Nikdy jste netoužil hrát veřejně?“

Ladič pian o sobě nemluvil nijak zvlášť rád, nicméně o hudbě by si mohl povídat celou noc. Nebyl jen zřejmě nejlepším ladičem pian ve Varšavě a možná i v celém středním Polsku, ale i zapáleným sběratelem nahrávek a původních partitur. A kdyby na to měl prostředky, sbíral by i nástroje. Jednou hrál Chopinovu polonézu na stejném křídle, jaké používal i samotný mistr; dodnes to pokládal za jeden z vrcholů svého života.

„Kdysi jsem hrával. Ale jen v mládí.“ Svěřil se neznámému, že procestoval východní Evropu s Varšavským orchestrem mládeže, kde hrál druhé violoncello.

Nakonec se na muže upřeně podíval, zatímco ten si pozorně prohlížel piano. „Jak říkám, sál je zavřený. Ale vy zřejmě někoho hledáte.“

„Ano, hledám.“ Jihoslovan přistoupil blíže a sklopil oči. „Á, Bösendorfer. Jeden z velkých příspěvků Německa ke kultuře.“

„Jistě,“ souhlasil ladič pian a láskyplně přejel prstem po černém laku a švabachem psaném názvu výrobce. „Dokonalý nástroj. Opravdu ano. Chcete si ho vyzkoušet? Hrajete taky?“

„Ne tak jako vy. Po vašem výkonu se neopovažuji dotknout jediné klávesy.“

„Jste příliš laskav. Ale říkal jste, že někoho hledáte. Myslel jste Annu? Tu francouzskou studentku lesního rohu? Ta tu byla, ale myslím, že už odešla. Nikdo další tady nezůstal, snad jen uklízečka. Ovšem jestli chcete, mohu něco vyřídít komukoliv z orchestru nebo z vedení.“

Návštěvník přistoupil ještě blíže k pianu a jemně pohládl jednu klávesu – byla z opravdové slonoviny, neboť piano bylo vyrobeno před zákazem jejího používání. „Přišel jsem za vámi, pane.“

„Za mnou? My se známe?“

„Už jsem vás dnes viděl.“

„Opravdu? A kde? Nevzpomínám si.“

„Obědval jste v kavárně s výhledem na tu obrovskou budovu. Na tu velkolepou stavbu, největší ve Varšavě. Jak se to jen jmenuje?“

Ladič pian se zasmál. „To je největší budova v zemi. Palác kultury a vědy. Dar od Sovětů, který nám, jak se často žertuje, věnovali výměnou za svobodu. Ano, tam jsem skutečně obědval. Ale... my se známe?“

Neznámý muž se přestal usmívat. Přesunul pohled z pianu do ladičových úzkých očí.

V tom okamžiku, jako nečekaný akord v Haydnově symfonii *S úderem kotlů*, zasáhl ladiče strach. Sesbíral své pomůcky a rychle vstal. A pak se opět posadil. „Ech,“ hlesl. Za neznámým mužem uviděl dvě těla ležící na dlažbě kousek od hlavního vchodu. Jedno patřilo Anně, hráčce na lesní roh, a druhé uklízečce. Kolem jejich

bezvládných mrtvol se rýsovaly dvě tmavé mapy – tou první byl stín vrhaný vstupním světlem, tou druhou jejich krev.

Jihoslovan, který nebyl o mnoho vyšší než ladič pian, ale neskonalé silnější, uchopil ladiče za ramena. „Sedni,“ zašeptal jemně, zatlačil ho do židličky a obrátil čelem k pianu.

„Co chcete?“ zeptal se ladič roztřeseným hlasem. V očích měl slzy.

„Ššš.“

Ladič pian se třásl hrůzou. Jsem to ale blázen! napadlo ho. Měl jsem utéct hned ve chvíli, kdy ten člověk prohlásil, že klavíry Bösendorfer vyrábějí Němci. Každý, kdo se v pianech jen trochu vyzná, přece ví, že tyhle nástroje se dělají v Rakousku.

Když ho zadrželi na krakovském letišti Jana Pavla II., nepochyboval o tom, že jeho prohřešek souvisí s tím, co nese v aktovce.

Bylo časně ráno a on se před chvílí probudil v hotelu Pod Różą neboli „U růže“. V Polsku to byl jeho oblíbený hotel – jednak díky duchaplnému skloubení kudrlinkovité starobylosti se strohou modernou a jednak díky faktu, že tu kdysi pobýval Franz Liszt. Z pokoje vyrazil v polospánku, bez ranní kávy a čaje, a nyní ho ze zasněné otupělosti vytrhli dva uniformovaní muži, kteří se před ním objevili.

„Pan Harold Middleton?“

Zvedl hlavu. „Ano, to jsem já.“ Náhle si uvědomil, co se stalo. Když mu příslušníci letištní ostrahy prohledávali aktovku, spatřili její obsah a polekali se. Zachovali však dostatek rozvahy a nahlas nic neřekli. Nechali ho projít a zavolali posily v podobě těchto dvou urostlých a smrtelně vážných mužů.

Ze zhruba dvacítky pasažérů, kteří v salonku čekali, až je autobus odveze k letadlu společnosti Lufthansa do Paříže, se jen někteří podívali jeho směrem. Vesměs to byli mladí lidé – ti starší, kteří vyrůstali v totalitním režimu, se pohledu neodvážili. Muž sedící o dvě sedadla dále, který měl k Middletonovi nejbližší, bezděčně vzhledl a v jeho tváři se mihlo znepokojení, jako by měl strach, že by ho ostraha mohla mylně pokládat za Middletonova společníka. Když se ujistil, že on vyslýchán nebude, s evidentním ulehčením se vrátil k četbě novin.

„Pojďte prosím s námi. Tudy. Ano. Prosím.“ Mohutný strážce s neskonale zdvořilostí kývl k bezpečnostní linii.

„Podívejte, já vím, čeho se to týká. Ale to je pouhé nedorozumění.“ Middleton prošpikoval svůj hlas trpělivostí, uctivostí a dobrosrdečností. Byl to tón, jímž se muselo mluvit s místními příslušníky bezpečnostních složek a jímž se kdysi smlouvalo na hraničních přechodech. Ukázal na aktovku. „Mohu vám ukázat dokumentaci, která...“

Druhý zamlklý strážce mu aktovku sebral.

„Prosím,“ trval na svém jeho kolega. „Pojďte.“ Zdvořilí, ale neoblomní. Mladý strážce s hranatou čelistí, který jako by nebyl schopen úsměvu, zpražil Middletona pohledem a bylo po debatě. Middleton věděl, že Poláci vzdorovali nacistům nejhrouževnatěji.

Vysocí strážci obestoupili menšího nenápadného Američana a všichni tři se vrátili přes letištní halu zpátky. V šestapadesáti letech vážil Harold Middleton o pár kilogramů více než loni, kdy také oproti předloňsku něco málo přibral. Nadváha v kombinaci s hustými černými vlasy ho však kupodivu dělala mladším. Ještě před pěti lety ho dcera během promoce představila několika spolužákům jako svého bratra a všichni jí ten podvod zbaštili. Otec s dcerou se tomu od té doby mnohokrát upřímně zasmáli.

Middleton si teď na dceru vzpomněl a vroucně doufal, že stihne let do Paříže i návazný spoj do Washingtonu. Večer měl s Charlottou a jejím mužem povečeřet v Tyson's Corner. Mělo to být jejich první setkání od chvíle, kdy mu oznámila, že je těhotná.

Když se však podíval za bezpečnostní linii na čekající hlouček mužů – rovněž smrtelně vážných –, propadl zoufalému pocitu, že dnešní večer možná bude muset odložit. Mohl se jen domýšlet, na jak dlouho.

Prošli východem a připojili se ke skupině, kterou tvořili další dva uniformovaní důstojníci a muž středního věku v pomačkaném hnědém saku pod pomačkaným hnědým svrchníkem.

„Pane Middletone, jsem zástupce inspektora Stanieski z Polské národní policie, krakovský region.“ Žádné předložení legitimace nenásledovalo.

Strážci stáli těsně vedle Middletona, jako by se měl stopětasedmdesáticentimetrový Američan každou chvíli karatistickými kopy probít ke svobodě.

„Ukažte mi pas, prosím.“

Middleton podal vyšetřovateli ohmatanou a nadmutou modrou knížečku. Stanieski si ji prohlédl, zadíval se na fotografii a dvakrát ji porovnal s mužem před sebou. Lidem často dělalo potíže vrýt si Harolda Middletona do paměti – nedokázali si zapamatovat, jak vlastně vypadá. Přítel jeho dcery mu jednou řekl, že by z něj byl dobrý špion; ti nejlepší z nejlepších jsou prý neviditelní. Middleton věděl, že je to pravda. Přemýšlel, jak to může vědět Charlottin přítel.

„Do odletu mi už nezbyvá moc času.“

„Vy nikam nepojetíte, pane Middletone. Vrátime se do Varšavy.“

Do Varšavy? Vždyť ta je odtud dvě hodiny cesty!

„To nemyslíte vážně. Proč?“

Žádná odpověď.

Middleton to zkusil ještě jednou: „Vám jde o ten rukopis, vidíte?“ Kývl na svou aktovku. „Mohu vám to vysvětlit. Je na něm jméno Chopin, to je pravda, ale já jsem přesvědčen, že se jedná o padělek. Nemá valnou hodnotu. Není to národní poklad. Byl jsem požádán, abych ho odvezl do Spojených států za účelem dokončení analýzy. Můžete si to ověřit u doktora...“

Zástupce inspektora zavrtěl hlavou. „Rukopis? Ne, pane Middletone. Tady nejde o rukopis. Tady jde o vraždu.“

„O vraždu?“

Detektiv zaváhal. „Použil jsem to slovo, abych vám nastínil vážnost situace. Nyní bude nejlepší, abych už nic dalšího nedodával, a důrazně vám doporučuji, abyste učinil totéž, ano?“

„Ale moje zavazadlo...“

„Vaše zavazadlo je už v autě. Nuže.“ Kývl k hlavnímu východu. „Půjdem.“

„Prosím, pojdte dál, pane Middletone. Posadte se. Ano, výborně... Jsem Jozef Padlo, první zástupce inspektora Polské národní policie.“ Tento muž se Middletonovi legitimoval, avšak Američan měl pocit, že zástupce inspektora – vyzáblý muž zhruba v jeho věku, ale daleko vyšší – se služebním průkazem blýskl jen proto, že to Middleton očekával, zatímco jinak se tento úkon v polských bezpečnostních složkách nepoužívá.

„Co má tohle všechno znamenat, inspektore? Váš člověk hovořil o vraždě, ale nic dalšího mi nesdělil.“

„Cože, on se vám o tom zmínil?“ Padlo se zašklebil. „To je celý Krakov. Vůbec nás neposlouchají. Jsou o něco lepší než Poznaň, ale ne o moc.“

Seděli ve špinavě bílé kanceláři vedle okna s výhledem na šedivou jarní oblohu. Padlo tu měl spoustu knih, haldy vytištěných dokumentů a několik map. Kromě nich představovaly jedinou výzdobu oficiální pochvaly, keramický kaktus s kovbojským kloboukem, který se sem ani trochu nehodil, a fotografie Padlovy manželky, dětí a vnoučat. Mnoho fotografií. Padlovi budili dojem spokojené rodiny. Middleton si znovu vzpomněl na svou dceru.

„Jsem z něčeho obviněn?“

„Momentálně ne.“ Inspektor mluvil výtečně anglicky a Middleton nebyl ani trochu překvapen, když na stěně zahlédl certifikát, podle něhož Padlo absolvoval odborný kurz v Quantiku a další na Texaském institutu řízení bezpečnostních složek.

Aha, proto ten kaktus.

„V tom případě můžu odejít.“

„Víte, i my tady máme protikuřácké zákony. Myslím, že tahle věc přišla od vás. Dali jste nám Burger King a sebrali cigarety.“ Inspektor pokrčil rameny a zapálil si cigaretu značky Sobieski. „Ne, nemůžete odejít. Včera jste, prosím pěkně, obědval s ladičem pian Henrykem Jedynakem, je to tak?“

„Ano, s Henrym... Ale ne. To *on* byl zavražděn?“

Padlo si Middletona pozorně prohlédl. „Bohužel ano. Včera večer. V koncertním sále poblíž Staroměstského náměstí.“

„Ne, ne...“ Middleton ladiče moc dobře neznal – seznámili se až během této jeho cesty –, ale okamžitě si padli do oka a našli společnou řeč. Zpráva o Jedynakově smrti proto Middletona šokovala.

„A kromě něj byli zabiti dva další lidé. Jedna hudebnice a jedna uklízečka. Pachatel je ubodal. Zdá se, že zcela bezdůvodně – prostě měly tu smůlu, že se v tu dobu nacházely na stejném místě jako vrah.“

„To je příšerné. Ale proč?“

„Znal jste pana Jedynaka dlouho?“

„Ne. Poprvé jsme se osobně setkali včera. Ale několikrát jsme si mailovali. Sbíral rukopisy.“

„Rukopisy? Myslíte staré knihy?“

„Ne. Hudební rukopisy – ručně psané partitury. A angažoval se v Chopinově muzeu.“

„V zámku Ostrožských.“ Inspektor to řekl tak, jako by o zámku slyšel, ale nikdy ho nenavštívil.

„Ano. Včera odpoledne jsem se v Krakově setkal s ředitelem Muzea Czartoryských a požádal jsem Henryho, aby mi poskytl pár informací o řediteli i jejích sbírce. Schůzka se týkala jedné zpochybňované Chopinovy partitury.“

Padlo o tyto informace nejevil zájem. „Povězte mi prosím něco o té vaší schůzce. Myslím ve Varšavě.“

„Pozdě dopoledne jsem se s Henrym sešel v muzeu. Dali jsme si kávu a on mi ukázal nové přírůstky do své sbírky. Pak jsme se vrátili do města a poobědvali v jedné kavárně. Už si nevzpomínám, jak se jmenovala.“

„Frederickova restaurace.“

Middleton usoudil, že ho Padlo vypátral právě podle této restaurace – Jedinak měl zřejmě záznam o schůzce v palmtopu nebo diáři. „Ano, to je ona. A pak jsme se rozešli a já odjel vlakem do Krakova.“

„Všiml jste si, že by vás někdo u toho oběda sledoval?“

„Proč by nás měl někdo sledovat?“

Padlo dlouze potáhl z cigarety. Když právě nebafal, měl ruku s cigaretou ukrytou pod stolem. „Všiml jste si někoho?“ zopakoval otázku.

„Ne.“

Inspektor přikývl. „Pane Middletone, musím vám říct... Mrzí mě, že vám to musím sdělovat, ale je to důležité. Pachatel vašeho přítele před smrtí mučil. Nebudu zacházet do podrobností, ale vrah velmi nepříjemným způsobem pracoval se strunou od klavíru. Váš přítel měl v ústech roubík, aby jeho křik nebylo slyšet, a jeho pravá ruka zůstala nezraněná – pravděpodobně proto, aby mohl napsat, co od něj pachatel žádal. Vrah chtěl zřejmě získat informace.“

„Proboha...“ Middleton nakrátko zavřel oči, neboť si vzpomněl, jak mu Henry ukazoval fotografie své manželky a dvou synů.

„Kladu si otázku, co by to mohlo být,“ pokračoval Padlo. „Ten ladič pian byl známý a oblíbený. Navíc byl morálně velmi čistý: hudebník, řemeslník, manžel a otec. Zdá se, že v jeho životě nebylo nic temného...“ Pozorně si prohlédl Middletonův obličej.

„Ale vrah si možná myslel, že tomu tak není. Možná měl dojem, že Henry vede druhý život, v němž jde o víc než jen o hudbu...“ Přikývl a dodal: „Něco jako vy.“

„Kam tím míříte?“

„Povězte mi o své druhé kariéře, prosím.“

„Žádnou druhou kariéru nemám. Učím hudbu a ověřuji pravost partitur.“

„Ovšem ještě nedávno jste druhou kariéru měl.“

„Ano, měl. Ale jak to spolu souvisí?“

Padlo se na okamžik zamyslel a řekl: „Objevily se jisté skutečnosti, které hezky zapadly do sebe.“

Middleton se chladně zasmál. „Co přesně chcete *tímhle* říct?“ Zvýšeným hlasem Harold Middleton obvykle nehovořil. Zastával názor, že když se člověk přestane ovládat, připravuje se o výhodu. Ve skutečnosti ovšem pochyboval, zda je on sám ztráty sebeovládání vůbec *schopen*.

„Povězte mi něco o své kariéře, plukovníku. Pořád vám tak lidé říkají? ‚Plukovníku‘?“

„Už ne. Ale proč mi kladete otázky, na které zjevně znáte odpověď?“

„Pár věcí vím. Ovšem rád bych se dozvěděl víc. Například vím, že jste se angažoval v ICTY a ICC, ale neznám mnoho podrobností.“

ICTY neboli Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii byl orgán, který s posvěcením OSN vyšetřoval a soudil jednotlivce za válečné zločiny spáchané během složitých a tragických bojů mezi srbskými, bosenskými, chorvatskými a albánskými etnickými skupinami v 90. letech minulého století. ICC pak byl Mezinárodní trestní soud, jenž byl založen v roce 2002 s cílem soudit válečné zločince za skutky spáchané v kterékoliv části světa. Oba tribunály sídlí v nizozemském Haagu a byly vytvořeny proto, že většina států měla sklon rychle zapomínat na zvěrstva spáchaná uvnitř vlastních hranic a zdráhala se hledat a soudit ty, kdo se jich dopustili.

„Jak jste se k práci pro ně dostal? Nastoupit z armády vaší země rovnou k mezinárodnímu tribunálu, to je docela podivný skok.“

„Stejně jsem už chtěl odejít do výslužby. V armádě jsem sloužil přes dvacet let.“

„Ale stejně. Prosím.“

Middleton usoudil, že pokud se odtud chce v brzké době dostat, je jedinou možností spolupráce. Díky časovému posunu měl ještě stále naději dorazit do Washingtonu včas a stihnout pozdní večeři s dcerou a zetěm v hotelu Ritz Carlton.

Ve stručnosti inspektorovi vysvětlil, že působil jako důstojník vojenské rozvědky mezi sedmi tisíci americkými vojáky, kteří byli v létě roku 1999 vysláni do Kosova jako součást mírového sboru, když se tato země zapletla do poslední z jugoslávských válek. Sloužil v táboře Broadsteel v jihovýchodním sektoru, na který dohlížely Spojené státy. Převážně venkovské oblasti vévodila hora Duke, jež se nad rozeklanými svahy tyčila jako japonská sopka Fudži. Stejně jako na většině kosovského území žili i zde převážně etničtí Albánci, avšak Srbové sem často podnikali vpády, a to jak z jiných částí země, tak i z Miloševičova Srbska, jehož bylo tehdy Kosovo součástí. Boje od té doby ustaly – desetitisíce pumových útoků, které byly paradoxně označovány za „humanitární“, přinesly kýžený efekt –, avšak mírové jednotky v terénu měly stále vysoký stupeň pohotovosti, aby mohly bránit střetům mezi nechvalně proslulými srbskými povstanci a stejně nelítostnými Albánci z Kosovské osvobozené armády.

Padlo vstřebával Middletonovy informace a kýval přitom hlavou. Po chvíli si zapálil další cigaretu.

„Krátko poté, co mě tam umístili, zavolal veliteli základny jeden generál z britského sektoru sídlícího nedaleko hlavního města Priština. Našel prý něco zajímavého, a tak obvolává všechny mezinárodní jednotky, aby zjistil, jestli se někdo nevyzná ve sběratelství uměleckých děl.“

„A proč ho to zajímalo?“ Padlo upřeně hleděl na cigaretu ukrytou pod stolem.

Zápach z cigarety Sobieski nebyl tak strašný, jak Middleton očekával, ale místnost se přesto plnila kouřem. Middletona z něj pálily oči. „Vysvětlím vám souvislosti. Sahají až do druhé světové války.“

„Bud'te tak hodný.“

„Řada kosovských Albánců tehdy bojovala v jednotce SS – v jednadvacáté horské zbrojní divizi. Jejich hlavním cílem byla eliminace partyzánů, což jim však současně poskytovalo příležitost k etnickým čistkám Srbů, kteří léta patřili k jejich nepřátelům.“

Na silně zvrásněné inspektorově tváři se objevil škleb. „No jo, kamkoliv se podíváte, všude je to stejné. Poláci proti Rusům. Arabové proti Židům. Američané proti...“ Nasadil úsměv. „Proti všem.“

Middleton ho ignoroval. „Jednadvacátá divize však údajně měla ještě jeden úkol. Když už byly pád Itálie a spojenecká invaze hotovou věcí, toužili Himmler, Goring a další nacisté, kteří loupili umělecká díla z východní Evropy, najít pro tyto artefakty bezpečný úkryt, ve kterém by je Spojenci v případě porážky Německa nenašli. A jednadvacátá divize prý převezla několik nákladních aut těchto předmětů do Kosova. Logiku to každopádně mělo. Malá země, řídké osídlená, stojící stranou dění. Koho by napadlo hledat tam ztraceného Cézanna nebo Maneta?

Onen britský generál objevil ve svém sektoru starý pravoslavný kostel. Ten byl už léta opuštěný a jedna humanitární organizace OSN ho v té době využívala jako ubytovnu pro Srby vyhnané z domovů. Po nějaké době našli vojáci ve sklepě padesát nebo šedesát beden se vzácnými tisky, obrazy a notovými listy.“

„Cože, tolik?“

„Ano. Mnohé z nich byly poškozené, některé neopravitelně, ale jiné položky zůstaly prakticky netknuté. Já se v obrazech ani knihách nevyznal, ale na univerzitě jsem studoval dějiny hudby a už léta sbírám nahrávky a partitury. A tak mi umožnili tam odletět a podívat se na to.“

„A co jste objevil?“

„Úžasné poklady. Byly tam původní partitury Bacha a jeho synů, Mozarta, Händela, několik Wagnerových konceptů – některé tyto artefakty do té doby nikdo nespatriřil. Nebyl jsem schopen slova.“

„Jakou měly ty věci cenu?“

„Víte, na podobný nález opravdu nemůžete pověsit cenovku. Jejich hodnota není finanční, nýbrž kulturní.“

„Ale přesto: šla hodnota toho nálezu do milionů?“

„Předpokládám, že ano.“

„A co se stalo pak?“

„Ohlásil jsem svůj nález Britům a svému generálovi, který mi ve Washingtonu vyřídil povolení, abych v tom kostele ještě pár dní zůstal a katalogizoval, co se dá. Dobře to působí na veřejnost, víte?“

„V policejní práci je to stejné.“ Padlo energicky rozdrtil cigaretu pod zažloutlým palcem, jako by si předsevzal navždy skoncovat s kouřením.

Middleton mu vysvětlil, že ještě téhož večera odvezl všechny rukopisy a notové listy, které dokázal naložit, zpět do sídla britského velení v Prištině a několik hodin pak svůj nález katalogizoval a zkoumal.

„Druhý den ráno jsem byl pořádně natěšený – kladl jsem si otázku, co dalšího tam najdu. Přivstal jsem si, abych se tam vrátil...“

Američan se upřeně zadíval na schlíplou žlutou složku ležící na inspektorově stole. Byla označená třemi vybledlými „fajfkami“. Zvedl hlavu a slyšel, jak mu Padlo říká: „Byl to kostel svaté Sofie.“

„Vy o tom víte?“ Middleton byl překvapen. Informace o nálezu sice tehdy pronikla do zpráv, ale protože se svět v té době soustředil na příchod nového tisíciletí a krizi kolem viru Y2K, stalo se z Balkánu nedůležité téma.

„Ano, vím. Ale netušil jsem, že jste se v tom angažoval vy.“

Middleton si vzpomněl, jak tehdy kráčet ke kostelu a v duchu si říkal: „To jsem asi vstal opravdu brzy, když žádný z uprchlíků ještě není vzhůru, dokonce ani děti.“ Poté se zarazil a přemýšlel, kde jsou britští strážci. Především dne hlídkovala před kostelem dvojice vojáků. Právě v tom okamžiku si všiml, jak se v prvním patře otevírá okno a vykukuje z něj dospívající dívka. Dlouhé vlasy jí zakrývaly polovinu obličeje. „Zelená košile, zelená košile...!“ volala. „Prosím vás... Zelená košile!“

Middleton ji zprvu nepochopil, ale pak mu to došlo. Dívka narážela na jeho pracovní uniformu a prosila ho o pomoc.

„Jaké to bylo?“ zeptal se Padlo jemně.

Middleton pouze zavrtěl hlavou.

Padlo na detaily nenaléhal. „A zodpovědný byl za to Rugova?“ zeptal se pouze.

Skutečnost, že inspektor zná někdejšího velitele Kosovské osvobozené armády Agima Rugovu, Middletona překvapila. Tato informace totiž vešla ve známost teprve později, dlouho poté, co Rugova a jeho muži uprchli z Prištiny a příběh kostela svaté Sofie upadl v zapomnění.

„Vaše změna kariéry začíná mít logiku, pane Middletone. Po válce jste se stal vyšetřovatelem, abyste ho vypátral.“

„V kostce je to tak.“ Middleton se usmál, jako by mohl vypudit z mysli vzpomínky na ono ráno, vzpomínky ostré jako digitální fotografie.

Z kostela odjel zpátky do tábora Broadsteel a odkroutil si zbytek mise, přičemž většinu volného času strávil sběrem zpravodajských informací o Rugovovi a mnoha dalších válečných zločincích, kterých v této sužované oblasti houfně přibývalo. Po návratu do Pentagonu v této činnosti pokračoval. Americká armáda však neměla v popisu práce chytat válečné zločince a vydávat je spravedlnosti, takže Middleton nezaznamenal žádný pokrok.

Po odchodu do civilu si tedy pronajal prostory v malé kancelářské budově v severní části Virginie a založil si agenturu s názvem „War Criminal Watch“. Celé dny pak trávil u telefonu a počítače a snažil se vypátrat Rugovu i další. Navázal styky s lidmi z ICTY a pravidelně s nimi spolupracoval. Tribunál i šéfy taktických operací OSN však zajímaly větší ryby – například Ratko Mladič, Naser Orič a další lidé, kteří se podíleli na masakru ve Srebrenici, nejhorším zvěrstvu na území Evropy od konce druhé světové války, případně i samotný Slobodan Milošević. Kdykoliv Middleton vypátral nějakou stopu, přišlo jeho úsilí nazmar. Na kostel svaté Sofie však stále nemohl zapomenout.

Zelená košile, zelená košile... Prosím vás...

Dospěl k závěru, že pokud bude pracovat v Americe a zůstane sám, ničeho nedosáhne. Po několika měsících hledání tedy našel lidi ochotné mu pomoci: dva americké vojáky, kteří sloužili v Kosovu a pomáhali mu s vyšetřováním událostí ve svaté Sofii, a jednu humanitární pracovníci z Bělehradu, s níž se kdysi setkal v Prištině.

Přetížený ICTY je s radostí přijal jako externí spolupracovníky, kteří měli působit v součinnosti s úřadem prokurátorky. Uvnitř ICTY se jim začalo přezdívat „Dobrovolníci“.

Mladé vojáky Lespasse a Brocca motivovala k jejich činnosti vášeň pro lov, zatímco Leonoru Teslovou vášnivá touha vykořenit ze světa žal, která mimochodem propůjčovala této jinak tuctové ženě krásu. Pokud šlo o Harolda Middletona, nejstaršího člena týmu, tomu byla veškerá vášeň cizí a k pátrání po zločincích ho motivovalo..., vlastně ani on sám přesně nevěděl co. Byl jako zpravodajský důstojník, jenž nedokáže získat informace ani sám o sobě.

Ačkoliv byli neozbrojení – tedy přinejmenším z pohledu ICTY a místních bezpečnostních složek –, podařilo se jim vypátrat několik Rugovových hrdlořezů a nakonec i Rugovu samotného: bydlel pod falešným jménem v nestydatě okázaném domě ve francouzském Nice. Dohoda zněla tak, že z politických důvodů budou Dobrovolníci tribunálu pouze poskytovat zpravodajské informace a kontakty, přičemž samotného zatýkání se ujmu SFOR neboli Stabilizační jednotka OSN, která je k zadržování válečných zločinců z bývalé Jugoslávie určená, a také místní policejní složky, pokud budou ochotny spolupracovat.

Díky neocenitelným informacím Harolda Middletona a jeho týmu podnikla OSN a francouzští vojáci v roce 2002 razii na Rugovův dům a skutečně tohoto kosovského vraha zatkly.

Proces před tribunálem se táhl celou věčnost, ale o tři roky později byl Rugova shledán vinným ze zločinů v kostele svaté Sofie. Kosovan se však odvolal a až do vyřízení případu dál bydlel v zadržovacím centru v Haagu, které bylo podle Middletonova názoru až příliš pohodlné.

Middleton si dodnes vybavoval Rugovo vystupování během procesu: byl snědý, jakýmsi neotesaným způsobem pohledný, sebevědomý a rozhořčený. Před soudem přísahal, že se žádné genocidy ani etnických čistek nikdy nedopustil. Přiznal, že byl voják, ale prohlásil, že události v kostele svaté Sofie byly jen „ojedinělým incidentem“ v nešťastné válce. Middleton to nyní tlumočil inspektorovi.

„Ojedinělý incident...“, zašeptal Padlo.

„Když ty hrůzy označíte tak sterilním výrazem, jako byste je ještě zhoršoval, nemáte ten dojem?“

„Ano, mám.“ Inspektor znovu potáhl z cigarety.

Middleton zalitoval, že u sebe nemá čokoládovou tyčinku, svou tajnou vášeň.

„Ale zajímala by mě jedna věc,“ pokračoval Padlo. „Myslíte si, že Rugova jednal na rozkaz někoho jiného? Že plnil něčí příkazy?“

Při této otázce Middleton okamžitě zbystřil pozornost. „Proč se mě na to ptáte?“ zeptal se úsečně.

„Plnil, nebo ne?“

Američan chvíli přemýšlel a pak se rozhodl, že bude s inspektorem spolupracovat dál. Zatím. „Když jsme po něm pátrali, zaslechli jsme zvěsti, že za ním někdo stojí. Dávalo to

smysl. Jeho jednotka Kosovské osvobozené armády měla nejlepší zbraně ze všech útvarů v zemi, dokonce lepší než některé jednotky pravidelné srbské armády. Jeho muži byli nejlépe vycvičení a mohli si najímat piloty vrtulníků, aby je vytahovali z nepřátelského území. To bylo v Kosovu neslýchané. Šuškal se o velkých finančních částkách. A zdálo se, že Rugova nejedná na rozkaz žádného z nejvyšších velitelů KOA. Na druhé straně jsme získali jen jednu stopu, že za ním někdo stojí: vzkaz týkající se jakéhosi bankovního vkladu. Někdo ho ukryl do výtisku Goetheova *Fausta*, který jsme našli v jednom bytě v Èze.“

„Zjistili jste o tom vzkazu něco víc?“

„Napadlo nás, že ho zřejmě napsal Brit nebo Američan. Nebo případně Kanadčan. Nasvědčovaly tomu některé formulace.“

„Takže netušíte, jak se ten člověk jmenoval?“

„Ne. Dali jsme mu přezdívku podle té knihy: Faust.“

„Smlouva s ďáblem. Stále po tom muži pátráte?“

„Já? Ne. Moje skupina se rozpadla. Tribunál stále funguje a prokurátoři i EUFOR po něm možná pátrají dál, ačkoliv já o tom pochybuji. Rugova sedí ve vězení a někteří jeho společníci taky. A oni musí lovit větší ryby – znáte tuhle frázi?“

„Neznám, ale rozumím jí.“ Padlo típl další cigaretu. „Jste ještě mladý. Proč jste té práce nechal? Připadá mi důležitá.“

„Mladý?“ Middleton se usmál, ale jeho úsměv vzápětí pohasl. „Zasáhly okolnosti,“ prohlásil pouze.

„To je další fráze, ale dost bezduchá. ‚Zasáhly okolnosti‘.“

Middleton sklopil hlavu.

„Nechtěl jsem se vás dotknout,“ řekl inspektor. „Promiňte. Dlužím vám několik odpovědí a vy záhy pochopíte, proč jsem se vás na ty věci ptal.“ Stiskl tlačítko na telefonu a řekl něco polsky. Middleton tuto řeč ovládal natolik, aby vyrozuměl, že inspektor žádá nějaké fotografie.

Padlo domluvil a řekl: „Při vyšetřování vraždy toho ladiče pian jsem zjistil, že jste byl pravděpodobně poslední člověk – tedy předposlední –, který ho viděl živého. V jeho adresáři figurovalo u tohoto dne vaše jméno a telefonní číslo do hotelu. Zadal jsem vaše jméno do databází Interpolu i našich databází a dozvěděl se o vaší spolupráci s tribunály. Byla tam stručná zmínka o Agimu Rugovovi, ale i jeden odkaz, který tam někdo připojil teprve včera večer.“

„Včera?“

„Ano. Rugova totiž včera zemřel. Příčinou smrti byla podle všeho otrava.“

Middleton cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Proč mi nikdo nezavola! pomyslel si, než si uvědomil, že už nemá s ICTY nic společného a že od doby, kdy událostem v kostele svaté Sofie někdo věnoval pozornost, uplynula řada let.

Ojedinělý incident...

„Dnes ráno jsem zavola! do věznice a dozvěděl se, že Rugova před několika týdny oslovil jednoho dozorce s nabídkou úplatku za pomoc při útěku z vězení. Nabídl mu obrovskou sumu. Kde by však on, zbídačelý válečný zločinec, mohl sehnat takové prostředky? kladl si otázku dozorce. Rugova tvrdil, že zmíněnou částku – konkrétně jedno sto tisíc eur – dokáže sehnat jeho manželka. Dozorce celou věc ohlásil a u toho už zůstalo. Před několika dny však Rugovu někdo navštívil – muž s falešným jménem a falešnou legitimací, jak se později ukázalo. Když odešel, udělalo se Rugovovi špatně a včera zemřel na otravu. Policie odjela do domu jeho manželky, aby ji o jeho smrti informovala, jenže zjistila, že manželka je už několik dní mrtvá. Někdo ji ubodal.“

Rugova je mrtvý. Middleton pocítil naléhavou potřebu zavola! Leonore a oznámit jí to.

„Když jsem se dozvěděl o vašich stycích s Henrykem Jedynakem a o smrti válečného zločince, k jehož zatčení jste přispěl a který zemřel v týž den jako onen ladič pian, nechal jsem si poslat snímek pravděpodobného vraha, pořízený ze záběrů vězeňské kamery. Ukázal jsem ho svědkyni, kterou se nám podařilo vypátrat a jež včera večer zahlédla pravděpodobného vraha na odchodu z koncertní síně na Staroměstském náměstí.“

„Je to tentýž muž?“

„Svědkyně uvedla, že rozhodně ano.“ Padlo znovu popustil uzdu své vášni a zapálil si cigaretu. „Zdá se, že jste osou, kolem níž se celé tohle podivné kolo točí, pane Middletone. Ten chlap zabil Rugovu a jeho manželku a pak umučil k smrti člověka, se kterým jste se krátce předtím setkal. Takže teď jsme do téhle záležitosti zapleteni oba.“

V tu chvíli dorazil do kanceláře mladý uniformovaný policista. V ruce nesl obálku, kterou položil inspektorovi na stůl.

„Dziękuję,“ řekl Padlo.

Policista kývl, letmo pohlédl na Američana a zmizel.

Inspektor podal snímky Middletonovi, který se na ně zadíval. „Proboha.“ Natáhl hluboko do plic vzduch prosycený cigaretovým kouřem.

„Co je?“ zeptal se Padlo, když viděl jeho reakci. „Je to snad někdo, koho znáte z Rugovova vyšetřování?“

Američan zvedl hlavu. „Tenhle muž... Tenhle muž seděl na krakovském letišti vedle mě. Letěl mým spojem do Paříže.“ Byl to muž v ošklivém kostkovaném saku.

„Ne! Jste si tím jistý?“

„Ano. Musel Henryka zabít, aby zjistil, kam mám namířeno.“

Během jediného šokujícího okamžiku Middleton všechno pochopil. Někdo – tento muž nebo Faust, pokud se nejedná o jednu a tutéž osobu – šel po krku Middletonovi i ostatním Dobrovolníkům.

Proč? Kvůli pomstě? Báł se snad něčeho? Nebo to mělo jiný důvod? A proč kvůli tomu zabíjel Rugovu?

Američan ukázal prstem na telefon. „Odletěl tím spojem do Paříže? Přistálo už to letadlo? Ihned to zjistěte.“

Padlo se dotkl jazykem koutku úst. Zvedl sluchátko a začal mluvit tak rychlou polštinou, že Middleton nedokázal obsah rozhovoru pochytit.

Nakonec zavěsil. „Ano, letadlo přistálo a všichni z něj vystoupili. Kromě vás v něm seděli všichni s palubní vstupenkou. Ale pak? Pak už nic nevědí. Nicméně porovnají seznam pasažérů se záznamem o pasové kontrole na de Gaullově letišti – tedy pokud ten muž letiště opustil. A prověří i seznamy pasažérů návazných spojů pro případ, že letěl někam dál.“

Middleton však zavrtěl hlavou. „Ten už si dávno změnil identitu. Viděl, jak mě zadržují, a vyměnil si pas.“

„V tom případě už může být na cestě kamkoliv na světě,“ poznamenal inspektor.

Middleton však věděl, že muž v kostkovaném saku neodcestoval *kamkoliv*. Jediná otázka zněla, jestli má namířeno do Afriky za Leonorou Teslovou, která pracovala v jedné tamní humanitární organizaci, nebo zda se vydal do Spojených států, kde Lespasse šéfoval velmi úspěšné počítačové firmě a Brocco redigoval bulletin *Human Rights Observer*.

Anebo nastoupil do jiného letadla a vydal se do Washingtonu, kde bydlí Middletonova rodina?

Vtom se Middletonovi podlomily nohy.

Vzpomněl si totiž, že když ladiči pian hrdě ukazoval rodinné fotografie, zmínil se, že jeho dcera bydlí ve Washingtonu.

To je ale líbezná mladá žena – a ten její manžel je tak pohledný... Vypadají spolu moc šťastně.

Vyskočil. „Musím jet domů. A jestli se mě pokusíte zastavit, zavolám na ambasádu.“ Vyrázil ke dveřím.

„Počkejte,“ řekl Padlo ostře.

Middleton se otočil. „Varuji vás. Nesnažte se mě zastavit. Jestli to uděláte...“

„Ne, ne, já myslel jen... Tady.“ Inspektor přistoupil k Američanovi a podal mu pas. Dotkl se jeho paže. „Prosím. I já chci toho muže dostat. Zabil tři moje spoluobčany. Zoufale ho chci dostat. Nezapomeňte na to.“

Middletonovi se zdálo, že inspektor ještě něco dodal, jenže on už v tu chvíli pádl pryč nekonečnou chodbou, stejně šedivou jako kanceláře, stejně šedivou jako obloha venku, a lovil přitom z kapsy mobilní telefon.

2

DAVID HEWSON

Felicia Kamiňská si bezdomovce před Pantheonem poprvé všimla ve chvíli, kdy hrála cikánské lidovky a oblíbené staré římské písně, zkrátka cokoli, čím by přiměla kolemjdoucí, aby jí hodili pár mincí do otlučeného šedého pouzdra od houslí, které zdědila po matce spolu se sto let starým a sladce znějícím italským nástrojem. Muž ji poslouchal více než deset minut a celou dobu ji upřeně sledoval. Nakonec k ní přistoupil blíže – tak blízko, že Felicia cítila jeho pot a tělesný zápach, který se kolem lidí z ulice šířil, aniž si toho kdy všimli.

„Chci slyšet *Volare*,“ zabručel anglicky. Jeho hlas zněl hrubě a obsahoval přízvuk, který Felicia nedokázala dost dobře zařadit. V jeho ruce se objevila zmuchlaná a ušmudlaná desetieurová bankovka. Mohlo mu být kolem pětatřiceti, i když se to dalo jen těžko odhadnout přesně. Měřil nejméně metr osmdesát, byl svalnatý a měl téměř sportovní postavu, jakkoliv taková představa působila absurdně.

„*Volare* je píseň, pane, ne houslová skladba,“ odpověděla muži s teenagerskou přímočarostí, která možná nebyla příliš moudrá.

Z mužova obličeje, pokud se to dalo přes nepěstěný černý plnovous posoudit, vyzařoval ostrý a všímavý výraz. Rozhodně všímavější, napadlo Feliciu, než z většiny bezdomovců, mezi něž patřili buďto staří Italové, které těžké časy připravily o střechu nad hlavou, anebo zahraniční *clandestini*, Iráčané, Afričané a příslušníci všech možných balkánských národností. Všichni si úzkostlivě střežili svá tajemství a všichni se snažili prosadit své zájmy v temné a napůl utajené šedé ekonomice určené lidem, kteří musí přežívat bez dokladů.

Existovaly však i naléhavější důvody, proč byla její odpověď smělá a nemoudrá. Předě dvěma měsíci, právě v den jejích devatenáctých narozenin, jí strýček zničehonic oznámil, že jeho

role ochránce skončila a že si Felicia musí hledat nový život na Západě. Dal jí do začátku částku, která nebyla nijak závratná, ale rozhodně přesahovala skrovné možnosti varšavského ladiče pian. Felicia si vybrala Itálii, protože měla ráda teplé počasí a krásu, a odmítla se připojit k proudu Poláků směřujících do Anglie. Špinavý a pomalý autobus do Říma stál padesát eur a pokoj v zavšivené studentské ubytovně v San Giovanni spolkl další dvě stovky týdně, stejně jako hodiny italštiny v jazykové škole. Díky znalostem angličtiny si sice mohla sehnat práci někde v baru, jenže pouze v turistických lokálech a za mzdu, kterou majitelé podniků označovali jako „polskou sazbu“, tedy za čtyři eura na hodinu, což bylo pod úrovní minimální mzdy. Jedla jako vrabec – denně si dávala jen pár obdélníků pizzy, která byla předpečená a mnohdy nepoživatelná, ale jeden kousek stál necelá dvě eura. Nikdy nechodila do společnosti a zatím se v Itálii s nikým nespřátelila. Přesto se hromádka peněz od strýčka Henryka každý týden o něco ztenčila. A ona mu v žádném případě nemohla zavolat a požádat ho o další.

„Já vím, že je to píseň,“ odvětil pobuda a v jeho zarostlé tváři se objevil nepřijemný úšklebek. Zapěl pár taktů hlasem dávno zemřelého amerického zpěváka, kterého Felicia slyšela, když si táta s mámou kdysi pouštěli hudbu na laciné stereosoupravě, aby si připomněli čas strávený ve Státech, než se vrátili do nového, svobodného Polska hledat lepší život. Felicii se vybavilo zpěvákovo jméno: Dean Martin. A vybavil se jí i hlavní motiv, a tak ho z paměti dokonale přehrála a ještě přitom stihla trochu zaimprovizovat na způsob Stéphana Grappelliho – každou skupinu tónů obohatila o vzletný jazzový swing, takže originál byl nakonec jen stěží rozpoznatelný.

Šmidlat tedy rozhodně uměla. Když se někdy před Pantheonem nudila nebo měla pocit, že mezi posluchači stojí někdo s hudebním talentem, vytáhla z pouzdra noty, požádala někoho z přítomných, aby jí je podržel, a vystříhla Wieniawského mazurku Obertasse s dovádíivými ohňostroji dvojtónů, harmonií a levorukého pizzicata. Oba její rodiče byli hudebně nadaní – matka hrála na housle a otec byl uznávaným klavíristou. Společně jí od útlého dětství poskytovali hudební vzdělání a hudba v jejich domácnosti zněla stejně přirozeně a lehce jako smích, a to až do onoho černého

dne, kdy náhle zmizeli a ona se ocitla pod ochrannými křídly strýčka Henryka.

Otrapa na ni vykulil oči, jako by spáchala hřích.

„Vždyť jsi to zhudlařila,“ vyštěkl. „Holka jedna nevychovaná. Měla bys vědět, kde je tvoje místo.“ Přesunul pohled na vlastní šaty: na umazaný kabát páchnoucí potem a močí, jehož opasek byl – možná poněkud teatrálně – vyroben z provazu. „Stojíš jen o jeden krok nade mnou. Ani o píd' výš.“

Hodil jí do pouzdra od houslí jediné euro a odchvátal směrem k Largo Argentina, otevřenému prostranství, odkud Felicia jezdila autobusem domů a kde ji vždy fascinovaly polorozbořené starobylé chrámy – beztvary shluk zvětralých sloupů a kamenů obývaný dnes pouze vriskající smečkou divoce žijících koček; kus dějin, jemuž dnes věnovala pozornost snad už jen ona a projíždějící turisté. Felicia neměla kočky ráda. Byly drzé, agresivní, neodbytné a lezly jí do otevřeného pouzdra, kam jí kolemjdoucí házeli peníze. Felicia proto s sebou kromě not a kalafuny nosila i malou stříkací pistoli vyrobenou podle jakéhosi vojenského modelu, pomocí níž kočky zaháněla, když se začaly chovat příliš dotěrně.

Pobuda se s ní po této epizodě setkal ještě čtyřikrát. Dvakrát u Trevské fontány, jednou na náměstí Campo dei Fiori a jednou před novým muzeem obklopujícím Ara Pacis, Oltář míru, který kdysi nechal postavit Augustus a jenž se dnes ukrýval v moderním kubistickém domě u rušné silnice vedoucí podél řeky Tibery. Felicii překvapilo, že ho tam vidí. Pro bezdomovce to nebylo obvyklé místo a ona ho navíc přistihla, jak upřeně hledí okny dovnitř a nechává se okouzlovat nádherně vysochaným monumentem, na který se i ona dívala pouze z ulice, protože výše vstupného přesahovala její finanční možnosti. Bezdomovci se jen málokdy dívají na sochařské umění starého Říma. Většina z nich se nikdy pořádně nedívá na nic.

A dnes, v tomto horkém a slunečném letním dopoledni, spatřila toho pobudu znovu – postával na tržnici na Via delle Botteghe Oscure, o které jí kdysi vyprávěl strýček. Každý týden se na začátku Via dei Polacchi – ulice Poláků – konaly trhy, a kdykoliv se sem Felicia vypravila, zastesklo se jí po domově. Komunita chudých polských přistěhovalců se tu scházela na jakémsi improvizovaném bazaru, který byl zčásti ekonomickou nutností a zčásti připomínkou jejich vzdálených kořenů. Přijížděly sem

zrezivělé a rozhrkané osobní automobily a dodávky s varšavskými a gdaňskými značkami, jejichž majitelé vždy rychle otevřeli dveře a kufr, než upoutají pozornost policie, a začali prodávat veškeré zboží, které polští imigranti nemohli v novém působišti sehnat nebo si je ještě spíše nemohli dovolit: pálenku a klobásy, šunku a těstoviny. Některé položky byly očividně vyrobené podomácku a některé dost možná i pokoutně.

Felicia žádného z těchto lidí neznala. Někdy však byli chudí ze všech nejštědřejší, zvláště když věděli, že ona je také Polka, že je ve městě sama a stále si připadá trochu ztracená. Berlínská zeď se zhroutila, když jí bylo dvanáct měsíců a bydlela s rodiči v malém bytě na předměstí Chicaga. Věděla to, protože jí rodiče často vyprávěli o radosti, která poté vypukla. A také o svém dychtivě očekávaném návratu do vlasti, kterou opustili, aby se mohli vyprostit z tenat komunismu.

Když před ní o tomto svém rozhodnutí hovořili, v očích se jim vždy objevil stín. Až když byla Felicia starší, pochopila důvod: zatímco v době jejich odchodu bylo Polsko černobílým světem, po jejich návratu vládly v této zemi měňavé odstíny šedi. Zlé časy před jejím narozením se nesly ve znamení tajné policie a krutých a svévolných trestů pro disidenty, avšak nikdo nemusel cestovat tisíce kilometrů do ciziny, aby si vydělal na živobytí. Rodiče tvrdili, že vedle viditelného a snadno definovatelného zla zmizelo se změnou režimu i leccos dobrého. Když hovořila se staršími muži a ženami shromážděnými na začátku Via dei Polacchi, uvědomila si Felicia, že mezi nimi a jí zeje propast, kterou se nikdy nepodaří překlenout – číšel z nich pocit jakési provinilé ztráty, jež ona nikdy nemohla sdílet. Zároveň však mezi nimi existovalo pouto. Byla Polka jako oni a byla chudá jako oni. Když zahrála správné tóny – mazurku nebo polonézu –, všem přítomným zvlhly oči a do pouzdra od houslí se jí začal cinkavě sypat proud drobných mincí.

Dnes tu však kromě nich byl i ten bezdomovec. V očích měl nenávistný výraz, který jako by jí sděloval: *Hanba tobě, hanba tobě.*

Zatímco Felicia hrála jeden pomalý venkovský tanec, napadlo ji, že jestli ten člověk se svými záštiplnými postoji nepřestane, jednoduše ho přede všemi setře, hlasitě a neohroženě. Co může takový pobuda vykládat někomu o hanbě? Co mu dává právo...?

Vtom ucítila na rameni ruku. Přestala hrát, otočila se a zjistila, že se dívá do příjemných, jiskřivě modrých očí muže středního věku v šedém obleku. Měl masitý bledý obličej s rudými tvářemi a počínajícím strništěm, ustupující světlé vlasy a nenucené sebevědomé chování oficiálního představitele, například státního úředníka nebo ředitele školy.

„Hraješ nádherně, Felicio,“ řekl polsky.

„My se známe?“

Muž vytáhl ze saka legitimaci a mihl jí před Feliciiným obličejem – příliš rychle na to, aby si Felicia stihla přečíst natištěné údaje.

„Ne. Jsem polský policejní důstojník, který teď služebně pobývá v Římě. Není potřeba, abys mě znala.“

Felicia zřejmě působila vyplašeně, protože jí muž položil ruku na paži a dodal hlasem plným konejšivosti: „Nelekej se. Nemusíš se ničeho bát.“ Jeho přívětivá tvář zmizela. „Pouze tu plním jeden nepříjemný úkol, který bývá čas od času součástí mého povolání. Pojď, zvu tě na kávu. Za rohem je jedna malá kavárna.“

Muž vzbuzoval tak příjemný respekt, že ho Felicia bez řečí následovala hlouběji do Via dei Polacchi, přestože si nedokázala vzpomenout na žádnou kavárnu, která by se tímto směrem nacházela.

Byli zhruba v polovině cesty, když ji muž zastavil ve stínu jedné vysoké budovy. V očích měl nesmírný smutek a také špetku lítosti.

„Mrzí mě to,“ pronesl hlubokým, klidným hlasem. „Takové věci se neříkají snadno. Tvůj strýc Henryk byl zabit.“

Felicii se sevřel žaludek. Začaly ji pálit oči. „Zabit?“

„Zavraždili ho v práci. A s ním i další dva lidi. V takovém světě žijeme.“

„Ve Varšavě?“

Muž pokrčil rameny. „Tohle by se dříve nikdy nestalo. Za starých časů ne. Lidé tehdy k sobě měli mnohem víc úcty. A mnohem víc se báli.“

Otázek byla spousta, ale žádná z nich se ve Feliciině hlavě nedokázala zformulovat do srozumitelné věty. „Musím jet domů,“ řekla dívka nakonec.

Muž chvíli mlčel a přemýšlel. V jeho očích se objevil nový výraz, jemuž Felicia nedokázala přijít na kloub.

„Na cestu domů nemáš,“ poznamenal zamračeně. „A co by tam na tebe vůbec čekalo? Nikdy to nebyla tvoje vlast. Opravdová ne.“

Úzká ulička byla vylištěná. Po jasné letní obloze náhle přeběhl mrak a uvrhl celý prostor do přití.

„Na cestu autobusem ještě mám,“ odpověděla Felicia s nenadálou mrzutostí.

„Ne, nemáš,“ odvětil muž a chytil ji za obě paže. Byl silný. Jeho modré oči teď planuly naléhavostí a pánovitostí. „Co ti strýc dal, abys sem mohla přijet?“

Felicia se mu pokusila vykroutit. Bylo to nemožné. Muž ji držel příliš pevně.

„Nějaké peníze... Dva tisíce eur. Bylo to všechno, co měl.“

„Já nemyslím peníze,“ vyštěkl muž a jeho hlas nabral na síle. „Já nemluvím o penězích.“

Vytočil ruku tak, aby mohl vsunout Felicii předloktí pod krk, přitiskl ji ke zdi a volnou rukou jí vytrhl pouzdro od houslí. Rychle se sklonil, zuby uvolnil jedinou přezku a vrávoravě otevřel víko.

„Tohle je žebračský nástroj,“ zabručel a mrštil skřipkami o zem. Nato začal vyhazovat zmačkané notové papíry, které se snášely k dlažebním kostkám jako podzimní listí. „Tak co ti dal?“

„Nic. Nic...“

Felicia se zarazila. Muž mezitím vyhodil smyčec i její poslední kousek kalafuny a momentálně držel v prstech její poslední náhradní strunu, houslovou strunu A značky Thomastik Infeld Dominant. Sňal jí loket z krku, ale než se Felicia stačila dát na útěk, přitáhl si ji zpátky a uštědřil jí silnou ránu do žaludku. Dívka náhle neměla v plicích žádný vzduch. Do očí jí vyhrkly slzy bolesti, vzteku a strachu.

Jen co se začala vzpamatovávat, všimla si, že muž vyrobil z houslové struny smyčku. Přehodil ji Felicii přes hlavu a začal ji soukat dolů, až obepnula dívčin krk. Nato ji přitáhl, ale jen tolik, aby Felicia cítila, jak se důvěrně známý kov mění v chladný škrticí nástroj.

„Ubohá ztracená holka,“ zašeptal jí do ucha. Jeho dech horce páchl. „Nemá domov. Nemá přátele. Nemá budoucnost. Takže naposledy: co ti dal?“

„Nic... Nic...“

Struna Thomastik Infeld Dominant A se začala utahovat. Felicia si uvědomovala vlastní dech, onen krátký a do nekonečna

opakovaný pohyb svalů, který vždy brala jako samozřejmou věc. Mužův obličej byl v jejím zorném poli obrovský. Usmíval se. Felicia si až nyní uvědomila, že takový závěr si muž od začátku přál.

Poté však jeho úsměv zvadl. Z úst se mu vydralo hluboké zvířecké zachroptění, jeho tělo se skácelo dopředu a přišpendlilo Feliciu ke zdi. Mezi zaťatými zuby mu začala prosakovat karmínová krev. Felicia odvrátila hlavu, aby se vyhnula rudému proudu, který teď muži stékal po bradě, uchopila strunu na svém krku, uvolnila ji a vypletla si ji z vlasů. Konečně byla smyčka volná a ona si ji mohla přetáhnout přes hlavu.

Nějaká síla odstrčila muže v šedém obleku stranou. V uličce stál bezdomovec a v zaťaté pravé pěsti svíral dlouhou dýku. Celá délka čepele byla potřísněná krví.

Upustil zbraň a natáhl ruku.

„Pojď se mnou,“ vyzval Feliciu. „V autě za rohem sedí tři další. Nebudou čekat dlouho.“

„Kdo jste?“ zamumlala Felicia. V hlavě jí hučelo a stále nemohla popadnout dech.

Do úzké ulice začalo odbočovat osobní auto, ale řidič nedokázal projet zatáčku napoprvé. Mrak na obloze přestal stínit slunce a ulici zalilo oslepující světlo, které ozářilo i je. Felicia zaslechla polštinu a také další hlasy, jejichž původ nepoznala. Zněly rozezleně.

„Jestli tu zůstaneš, zemřeš,“ naléhal na ni pobuda. „Stejně jako tvůj strýc. Stejně jako tvoje matka a otec. *Pojď se mnou...*“

Felicia se sklonila pro housle a smyčec, ledabyly je naházela do pouzdra a přidala k nim i zmačkané notové listy.

Dali se do běhu.

Bezdomovec měl za rohem skútr – zbrusu novou fialovou vespu s nálepkou půjčovny na zadním blatníku. Felicia automaticky nasedla dozadu, pevně se bezdomovce chytla a druhou rukou stále svírala pouzdro. Muž se snažil projíždět úzkými uličkami, aby setřásl automobil, který je pronásledoval.

Nebylo to snadné. Když se Felicia ohlédla, viděla, jak auto naráží boky do starobylých kamenných zdí této čtvrti, ale stále se v křivolakých uličkách drží za nimi. Dívka tuto oblast znala. Byla to její oblíbená čtvrť, neboť nabízela nečekané průhledy a každý

zdejší dům pocházel z jiného století, přičemž některé byly postaveny už v Caesarově éře.

Její zachránce zvolil špatnou trasu. Felicia to věděla, ale než mu to stačila říct, bylo pozdě. Vespa s kvílením brzd zastavila na konci slepé uličky přehrazené čerstvě natřeným černým kovovým zábradlím, za nímž se rozkládaly spleťtité ruiny Pescarii, starověkého rybího trhu, odkud se dalo dojít k obrovskému kruhovému výseku Marcellova divadla, jakémusi menšímu Koloseu, do něhož se zařízli obří nůž. Nebyla tu žádná silnice, jen úzká stezka vedoucí do změti sloupů a polorozpadlých zdí.

Sesedli z motorky a klopýtavě se rozběhli přes sešlapaný trávník k nízkému zkamenělému pralesu tvořenému zaprášenou žulou a mramorem. Felicia za sebou slyšela křik a ztrápené volání v polštině. Po chvíli zaslechla výstřel. Zakopla o ležící kus žlábkovaného sloupu, ale muž ji silnou rukou zachytil. Po chvíli se zadýchaná Felicia ocitla v nervózní dopravní zácpě pod vynořujícím se divadlem. Její zachránce ji vtáhl do shluku automobilů. Zhruba v polovině vozovky seděl na skútru mladý muž s dlouhými černými vlasy, které mu čouhaly z helmy.

Bezdomovec ho kopancem shodil ze sedadla a křikl na Feliciu, ať se posadí na tandem.

Felicia už nemusela přemýšlet. A ani nechtěla. Klikatě se propletli mezi beznadějně uvězněnými auty, na nábřeží se vyhoupli na chodník a dokodrcali po dlažebních kostkách na Lungotevere. Zácpa tam byla stejně zoufalá.

Felicia se odvážila otočit. Na protější straně silnice kličkovali mezi auty tři muži se zbraněmi v rukou.

Dívka zaklela a začala se modlit. Dorazili k řece Tibeře a sjeli ze schodů vedoucích k vodě a k dlouhému a širokému pásu betonových protipovodňových zábran.

Právě předevčírem se tady procházela – přemýšlela, rozjímal a snažila se přijít na to, kam vlastně patří. Ještě jí nebylo dvacet, narodila se v zemi, která na ni zapomněla, přišla o oba rodiče. A teď, pomyslela si, jsem přišla i o strýce, který přispěchal na mou záchranu, když jsem náhle osiřela. Do očí jí vyhrkly slzy, ale Felicia se dál držela svého zachránce a únosce v jedné osobě a předsevzala si, že až se jí ten člověk znovu podívá do tváře, žádné stopy pláče už tam neuvidí.

Po necelém kilometru jízdy vystoupali po dlouhém nájezdu, vrátili se na silnici a slušnou rychlostí projeli San Giovanni, přičemž minuli ulici, ve které Felicia bydlela. Dívka se v duchu rozloučila s několika málo věcmi, které v bytě měla: s nepříliš čtenou biblí, hrstkou fotografií, několika lacinými svršky i s pouzdrum na cedéčka obsahujícím její milovaná díla.

Dojeli na dálnici a Felicia spatřila ceduli ukazující trasu na letiště. Několik kilometrů před Fiumicinem odbočil muž na příjezdovou cestu vedoucí k nízkému modernímu hotelu, našel kryté parkovací místo v přístěnku za hlavní budovou, zastavil a vypnul motor.

Felicia bez ptaní slezla ze skútru.

„Vedla sis dobře,“ řekl muž prostě a upřeně se na ni zadíval.

„Zbývalo mi snad něco jiného?“

„Jestli chceš žít, tak ne, nezbývalo. Copak jsi už zapomněla, že ti hrozí vážné nebezpečí?“

Felicia pohlédla na vespu. „Takže vy jste zloděj?“

Bezdomovec přikývl a Felicia přemýšlela, zda se pod jeho rozčepýřeným a neupraveným plnovousem náhodou neobjevil chabý úsměv. „Zloděj. Přesně tak, Felicio. Ale teď už musíme dovnitř.“

Zamával klíčem, oba se prohnali recepcí a vyšli do prvního patra, kde muž otevřel dveře a uvedl ji do svého pokoje. Bylo to apartmá, elegantní a drahé – podobné viděla Felicia pouze ve filmech. Na podlaze stály dva velké sbalené kufry. Na polštářích na posteli se válela hromada čokolád. Muž jich pár sebral a podal je Felicii, která je lačně začala jíst. Byla to dobrá čokoláda, prvotřídní kvality. Felicia pochopila, že tento pokoj tu na někoho čekal – možná i několik týdnů za něj někdo platil účet, přestože apartmá celou dobu zelo prázdnotou.

„Máš u sebe pas?“ zeptal se muž.

„Samozřejmě. Nařizuje to zákon.“

Ukázala mu ho.

„Já myslel ten druhý. Máš dvojí občanství. Tohle je důležité.“

„Ne.“ Felicia rázně zavrtěla hlavou. „Já jsem jenom Polka. To, že jsem se narodila jinde, je jen shoda okolností.“

„Šťastná shoda okolností,“ zabručel muž – Felicia už o něm nedokázala přemýšlet jako o bezdomovci –, zvedl kufr stojící vedle postele a vytáhl z něj modrou knížečku. Americký pas.

„Od této chvíle se jmenuješ Joanna Phelpsová. Tvoje matka byla Polka, čímž se vysvětluje tvůj přízvuk. Studuješ na univerzitě v Baltimoru. Dobře si to všechno pamatuj.“

Felicia si pas nevzala, avšak ze zlatého orla na přední straně nedokázala spustit oči.

„Proč?“ zeptala se.

„Ty víš proč, Felicio,“ odvětil muž.

„Nevím, opravdu nevím...“

Muž ji znenadání uchopil za ramena a silně zatřásl jejím útlým tělem. Před jeho planoucíma očima se nedalo uhnout.

„*Jak se jmenuješ? Jak se jmenuješ?*“

„Jmenuji se Felicia Kamiňská. Je mi devatenáct let. Jsem občanka Polské republiky. Narodila jsem se...“

„Felicia Kamiňská je mrtvá,“ skočil jí muž do řeči. „Dávej si pozor, ať se k ní nepřipojíš.“

Odstoupil a dodal: „Nikomu neotevírej dveře. Když budeš něco potřebovat, vezmi si jídlo a pití z minibaru. Já musím...“ nenávisťně se zahleděl na své otrhané šaty, „něco zařídit.“

Vytáhl z kufru nové svršky a zmizel v koupelně. Felicia pohlédla na druhý kufr. Vypadal draze. Na štítku stálo jméno „Joanna Phelpsová“ s baltimorskou adresou. Felicia kufr otevřela a zjistila, že je plný nových džínů, sukní, halenek a spodního prádla. Všechny věci měly správnou velikost a musely stát víc, než si Felicia vydělala za celý měsíc.

Když muž vyšel z koupelny, měl na sobě tmavý oblek, bílou košili a elegantní hedvábnou kravatu červené barvy. Nebylo mu víc než čtyřicet let a měl příjemné italské rysy, mírně nažloutlou pleť a pichlavé tmavé oči. Na hladce oholené tváři zůstalo několik zarudlých míst po žiletce. Dlouhé vlasy, ze sprchy ještě mokré, si česal dozadu – byly černé a jen tu a tam mezi nimi prosvítaly šedé pramínky. Jeho obličej však působil vrásčitěji, než Felicia pokládala za obvyklé – jako by v minulosti prožil velkou bolest nebo prodělal nějakou chorobu.

V ruce držel telefon.

„Za hodinu odjedeme do Fiumicina, Joanno,“ řekl. „Na přepážce společnosti Alitalia na tebe bude čekat letenka do první třídy. Ukážeš jim pas, necháš se odbavit a půjdeš rovnou do salonku. Budu tam na tebe čekat. Celou dobu se budu držet za

tebou. Po imigrační kontrole se nezastavuj. Nedívej se na mě. Nijak na mě nereaguj, dokud nepřistaneme a já tě sám neoslovím.“

„A kam vlastně poletíme?“

Muž se nad otázkou zamyslel – zvažoval, zda jí má odpovědět.

„Nejprve do New Yorku. A pak do Washingtonu. Tohle přece musíš vědět. Jak jinak se lze z Itálie dostat tam, kde bydlíš?“

Felicia mlčela.

„Kde bydlíš, Joanno?“

Dívka zatáhla za štítek kufru, který pro ni muž připravil.

„Bydlím v Baltimoru na South Fremont Avenue 122. A vy?“

Muž se upřímně usmál. Za jiných okolností by si Felicia možná pomyslela, že se jí docela líbí.

„Do toho ti nic není.“

„A jmenujete se...?“

Muž opět neodpověděl, ale usmíval se dál.

Felicia rychle přistoupila ke druhému kufru, a než ji muž stačil zarazit, uchopila štítek.

Byl prázdný. Muž se zasmál a Felicia si nebyla jistá, zda je jeho smích přívětivý, anebo krutý.

„Takže jak vám mám říkat?“ zeptala se.

Muž zareagoval poněkud teatrálně: položil si ukazováček na zarudlou bradu, zadíval se do stropu hotelového apartmá a řekl: „Prozatím mi můžeš říkat Faust.“

3

JAMES GRADY

Proudové letadlo se vynořilo z noci a na přistávací dráhu Dullesova letiště ve Washingtonu dosedlo 29 minut před plánovaným přiletem a 47 minut před tím, než Harold Middleton zabil policistu.

Sotva se kola letounu dotkla asfaltu, začal psát Middleton textovou zprávu dceři.

Telefonáty z Evropy mu nebrala a státní, okresní i městská policie se poněkud zdráhaly poskytnout mladému páru ochranu jen proto, že jim z Polska volá strachem šílený otec. Policisté z D. C. se stavěli skepticky i k Middletonovým slibům, že jeho žádost podpoří i polská policie a američtí diplomaté, jen co si jejich byrokratické aparáty vyjasní, kdo by měl koho kontaktovat.

Middletonova textová zpráva měla následující znění: GREEN LANTERN EVAC SKOTSKO.

GREEN LANTERN: Když byla Charlotta v raně školním věku, přišel Middleton s nápadem zavést systém kódů pro tísňové situace, aby se malá Charlotta nenechala oklamat dvounohými predátory. Jeho tehdejší manželka Sylvia se nad tímto plánem ošklibala, ovšem jejich dcera to pokládala za *skvělej nápad*, zvláště když ji tatínek nechal vybrat jako kód pro nouzovou situaci Green Lantern, svého (a tudíž i jejího) oblíbeného komiksového hrdinu.

EVAC: Když bylo Charlottě devět, začalo Oddělení vojenského zpravodajství Pentagonu, kde Middleton strávil většinu své kariéry, nacvičovat evakuační plán. Charlotta se tehdy naučila používat výraz EVAC jako mantru, která v dalším průběhu jejího bouřlivého dětství získala odlišné, třeba i silně ironické významy.

SKOTSKO: Když se Charlotta vdávala, dal jí Middleton k dispozici svůj dům na předměstí coby seřadiště svatebních hostů a sám si na svatební den pronajal osamělý pokoj v jednom hotelu nedaleko zahrady u Capitol Hillu. Dva dny před svatbou se

Middleton s dcerou opili v hotelovém baru, kde Charlotta otce seznámila s jednou módní značkou jednosladové whisky. Od té doby říkali tomuto hotelu Skotsko.

Sdělil jsem jí, co má dělat, pomyslel si Middleton. A kam má jít. A že jsem to opravdu já.

Pokud tu zprávu dostala.

Kontrolka nařizující připoutání s cinknutím zhasla a Middleton se vysoukal do uličky. Přehodil si popruh měkké černé brašny přes sportovní bundu, a uvolnil si tak ruce. Netušil, kde má zbytek zavazadel, a bylo mu to jedno. V brašně měl veškerou práci, notebook, iPod, toaletní potřeby, které mu letištní ostraha dovolila vzít na palubu, a brožovaný výtisk Camusova *Cizince*.

Kousek ode dveří se před ním do uličky vyhnula z první třídy jakási manželská dvojice. Žena, která by možná vypadala skvěle před deseti lety, kdyby se ovšem ustavičně nemračila, si držela na podezřele pevných prsou šperkovnici a v doprovodu svého chotě, muže se smutnými očima, se pomalu sunula k východu.

Middleton, který kráčel těsně za nimi, slyšel její remcání: „Nechápu, jak si mohla tvoje sestra myslet, že když odjede do Evropy, může mě připravit o šperky tvé matky!“

Mužův hlas zněl suše, jako by si uvědomoval svou nedůležitost: „Všichni děláme chyby.“

Došourali se k celnímu odbavení, kde celník v gumových rukavicích pečlivě prohlédl třpytivé náhrdelníky, náramky a náušnice z ženiny šperkovnice a porovnal je s tranzitním dokumentem, na který žena neustále klepala karmínově nalakovanými nehty. Když skončil, prošel pár z první třídy terminálem.

Pocuchané nervy uvrhly Middletona do stavu jakési nezainteresované hyperbdělosti, kterou naposledy cítil po návratu na balkánská jatka. Tam se však musel bát jen příznaků neznámých lidí.

Zatímco nyní měl dojem, že na ostří žiletky balancuje jeho vlastní život.

Cítil své spolupasažéry. Vlhce vlněnou vůni nošených šatů. Kovové aroma deodorantů. Žluklý pach piva z úst Angličana, který se snažil utopit svůj strach z létání.

Slyšel fňukot jakéhosi dítěte i vzlykání vojáka ze čtvrté speciální jednotky – bylo mu pouhopouhých dvacet let a letěl do

Německa s návazným spojem do Iráku. Z neviditelného cédéčka sem doléhaly dunivé bubny a ječivé kytary: Middleton rozpoznal Springsteena a vzpomněl si, že vzhled do světa klasické rockové hudby je kromě Charlotty jedinou věcí, za kterou vděčí své bývalé manželce.

Za okny letištní haly nastala noc. Zdi budovy osvětlovala jen řada billboardů. Hudebník v Middletonovi nacházel jistou melodičnost v pohybech davu přesouvajícího se rytmickým krokem k autobusu, jenž ho měl dovést k hlavnímu terminálu. Až tam dorazí, najde Middleton na parkovišti pro dlouhodobé stání své auto, rychle vyrazí do „Skotska“ a celou cestu se bude snažit dovolat dceři. Harold Middleton měl ve svých plánech pro nejbližší okamžiky absolutní jasno.

Za párem z první třídy, který se stále šoupavým krokem pohyboval před ním, se náhle objevil policista. Middleton viděl jeho modrou uniformu a všiml si i černé automatické pistole v pouzdře na jeho rameni. Na opasku z černé kůže se pak policistovi houpala druhá pistole spolu s pouty, pouzdry na náboje a prázdným poutkem na vysílačku.

Když je od sebe dělilo deset kroků, porovnal Middleton v duchu policistův obličej s fotografiemi vraha, které viděl v Polsku.

Odstrčil ženu z první třídy na policistu, který právě tasil pistoli.

Křehká šperkovnice vypadla ženě z ruky a doletěla k policistovi, který ji odmrští pryč. Pouzdro se otevřelo a na hrozen pasažérů dopadla sprška třpytivých cingrlátek.

Žena z první třídy se začala na policistu sápat. „Ty jsou moje! Moje!“

Její zbědovaný manžel klesl na prázdnou sedačku.

Falešný policista namířil pistoli na Middletonův obličej, zatímco žena do něj dál bušila pěstmi.

Terminálem vedoucím k přepážce 67 se rozlehl výstřel. Došlo k tomu přibližně dvanáct metrů nalevo od Middletona, kde si právě agentka FBI M. T. Connollyová připevňovala na zápěstí jednu část pout. Druhá část již obemykala zápěstí Dana Kohrmana, přestože tento muž měl už jednu sadu klepet nasazenou. Nakrátko ostříhané rezavé vlasy agentky Connollyové sahaly zhruba po ramena urostlého Kohrmana, který byl zatčen v Chicagu, poněvadž se chtěl

vyhnout trestnímu stíhání, a nyní se vracel zpátky do Washingtonu. Chicagští policisté nedělali s vydáním potíže.

Connollyová nemusela Kohrmana poutat dvakrát. Byl to sice uprchlík podezřelý z těžkého zločinu, ale zároveň to byl advokát, který „jen“ zpronevěřil svěřené prostředky. Ženskou, která čtrnáct let dělala pochůzkářku, nemohl takový člověk absolutně vyvést z míry. Skutečnost, že mu levou ruku připoutala ke své pravici, měla jiný důvod: prostě se jí nechtělo se s tím mizerou vybavovat. Raději mu šubáním ruky naznačovala, kam má jít.

Kohrman vykřikoval, že je nevinný, už když ho policisté v Chicagu vyváděli z letadla ke Connollyové a jednomu uniformovanému příslušníkovi virginské policie, který dostal za úkol doprovázet agentku FBI během cesty do federální vazby přes hranice jeho státu. A pak...

A pak ji začal státní policista obšťastňovat úsměvem poťouchlého skřítky. Vypadalo to, že by mohl zaplašit kvílivou bouří prázdnoty v nitru agentky Connollyové. Během čekání na letadlo v Chicagu jeho jiskřivé oči naznačovaly, že i jemu se honí hlavou podobné myšlenky. Představil se jí jako George a Connollyová věděla, že spolu nebudou tak dlouho, aby si musela pamatovat i jeho příjmení.

„Podívejte,“ pronesl Kohrman, když si ho poutala k sobě. „Nekladla jste si otázku, proč bych měl být tak pitomý a ty peníze krást?“

Connollyová si zacvakla pouto kolem levého zápěstí a odvětila: „Je mi to fuk.“

Vtom uslyšela, jak se za ní rozléhá výstřel z pistole velké ráže. A jak dav začíná reagovat. Policista George se otočil ke zdroji zvuku. Connollyová se otočila také a v její pravé ruce se objevila pistole Glock ráže 0.40.

Křičící pasažéři se dali na úprk.

Connollyová podvědomě vnímala, jak vysoký George v uniformě státního policisty tasí služební zbraň.

A vzápětí letmo zahlédla, jak nějaký podsaditý černošský Američan vráží do jiného policisty.

Štěknutí pistole před jeho obličejem Middletona ohlušilo a záblesk z hlavně ho nakrátko oslepil. Sotva však kulka prosvístěla vedle něj, vrhl se Middleton na potenciálního zabijáka

i na pološílenou ženu z první třídy a všichni se skáceli na podlahu. Pistole vyletěla střelci z rukou a zástupy pasažérů začaly propadat panice z teroristické hrůzy 21. století.

Po chvíli se Middletonovi vrátil zrak. *Ale proč neslyším? Proč nikde není žádný hluk?*

Začal šmátrat po devítimilimetrové berettě, která tiše klouzala po podlaze obsypané šperky.

Falešný policista seknul ženu z první třídy přes hrdlo. Vyskočil na nohy a hmátl po druhé pistoli pod ramenem.

Middleton stále slyšel jen dunivý tlukot vlastního srdce. Popadl berettu a vystřelil po muži, jenž právě tasil záložní zbraň.

Svítivě zelená neonová cedule Starbucks na zdi se rozprskla, zatímco falešný policista zaujal palebný postoj a namířil na cíl. Jeho černé boty drtily bílé perly rozsypané na podlaze.

Falešný policista a Middleton vystřelili ve stejném okamžiku.

Middleton neměl pevnou ruku, a jeho kulka proto minula cíl.

Policista také minul, poněvadž uklouzl na perlách a začal přepadávat dozadu.

Státní policista George nalevo od Middletona viděl, že jeho uniformovaný kolega má potíže – dokonce už padal k zemi. Mezi policistou Georgem a místem přestřelky pobíhali zpanikaření civilisté. Konečně George zahlédl cíl a vypálil dvě zbrklé rány.

Minul!

Middleton viděl, jak se kousek od něj tříští černá plastová židlička.

Okamžitě pochopil důvod, otočil se a zabodl oči do muže, který měl na sobě stejnou modrou uniformu jako jeho bezprostřední nepřítel. Natáhl ruku a vypálil na druhého policistu čtyři rány.

Connollyová uslyšela kvílivý svist kulek a burácení zbraně.

Ve chvíli, kdy zadržený Kohrman začal ječet, agentka konečně zahlédla policistu George. Ležel na zádech a v límci modré košile, pod níž nosil neprůstřelnou vestu, měl díru. Z jeho krku se řinul rudý proud krve a jeho oči se upíraly ke stropu.

Connollyová se vrhla k zasaženému kolegovi, ale Kohrman cukl levou rukou s nasazeným klepetem a strhl agentku zpátky k sobě.

„Chtěl jsem to rozjet ve velkém!“ ječel. „Rozumíte? Přiznávám se! Ale přestaňte už střílet...“

„Drž hubu!“ vykřikla Connollyová a přerazila mu pažbou pistole nos.

Kohrman se skácel k zemi a agentka odtáhla jeho tělo k policistovi Georgeovi, jenž dál krvácel na podlaze. Odložila pistoli a přitiskla volnou pravou ruku na tryskající průstřel v kolegově krku.

„Ty to dokážeš!“ ječela na zasaženého policistu.

Věděla však, že je to lež.

Neslyším!

Middleton viděl, jak se druhý muž v policejní uniformě, který se ho pokusil zastřelit, kácí k zemi. Upřel tedy hluchou pozornost zpět k prvnímu falešnému policistovi, který se na podlaze poseté třpytivou drtí vyškrábal na nohy a utekl požárními dveřmi z haly.

Zneškodni ho, než zneškodní on tebe! Nebo tvou dceru!

Začal si klestit cestu světem ticha. Koutkem oka viděl, jak se muži a ženy ukrývají za sedátky čekárny. Viděl jejich němě křičící obličej.

Manžel ženy z první třídy se svíjel na černém plastovém sedátku a s obličejem zkrouceným do šklebu rozesmátého klauna civěl na dlažbu, kde ležela jeho buclatá manželka a lapala po vzduchu.

Middleton sledoval očima mužův pohled.

Viděl šupinky zlata na dlaždicích.

Viděl rozbité kousky červených, zelených a bílých drahokamů.

Viděl třpytivé sklo rozdrčené na prášek.

Viděl mobilní telefon točící se mezi touto blyštivou sutí tak dlouho, až mu došla energie a zastavil se.

Middleton přístroj sebral, vyrazil k požárním dveřím a zmizel do noci – ministerstvo vnitřní bezpečnosti totiž uzpůsobilo terminál tak, aby nikdo nepovolaný nemohl proniknout dovnitř a dostat se odtud do letadel, ne aby nikdo nemohl utéct z budovy ven.

Harold Middleton stál v chladném vzduchu na horním konci kovového schodiště vedoucího k rozlehlým přistávacím drahám, kde rolovala, dosedala a startovala proudová letadla – to vše za strašlivého ticha.

Po tmavém asfaltu neslyšně projel vůz pro přepravu zavazadel. Po falešném policistovi nebylo nikde ani stopy. Middleton si náhle

uvědomil, že stojí na místě ozářeném zezadu bílým světlem od dveří – a že tedy představuje dokonalý terč.

Seběhl ze schodů a vyrazil k osvětlené mase hlavního terminálu.

Z oblohy se snesl obří boeing a proletěl mu nad hlavou, zatímco Middleton dál potácivě uháněl přes dráhu. Po chvíli se nad ním mihlo další letadlo stoupající do noci. Tlak vzduchu za tryskovými motory se změnil tak výrazně, že z toho Middletonovi začalo loupat v uších ohlušených výstřelem.

Zničehonic – *díkybohu* – uslyšel burácení proudových motorů.

Dostat se do „Skotska“, pomyslel si. Musím se dostat do „Skotska“.

Popruh brašny mu stahoval hrudník jako hroznýš. Middleton zalapal po dechu. Košile se mu lepila na zpocené tělo, svaly na nohou ho pálily a do pravé kolenní česky jako by ho někdo udeřil baseballovou pálkou.

Věděl, že snažit se doběhnout k autu by bylo hodně hloupé. Oni – ať už to byl kdokoli – by na něj mohli čekat v garáži.

Zasunul si pistoli dozadu za pas kalhot a doběhl k přední části hlavního terminálu. Nikdo mu nevěnoval zvláštní pozornost – po letišťích pobíhají lidé pořád. Před halou se táhla dlouhá fronta lidí čekajících na taxíky.

Nalevo zahlédl Lincoln Town Car, z něhož právě vystupoval jakýsi mladý pár. Vrhł se mezi ně a skočil na zadní sedadlo dříve, než se řidič zmohl na protest.

„Jed'te.“

Taxikář upřeně hleděl do zpětného zrcátka.

„Dám vám dvě stě padesát,“ řekl Middleton a sáhl do kapsy pro dolary.

Uvelebil se na čalouněném sedadle a taxík vyrazil od letištní haly. „Na Capitol Hill.“

Řidič ho vysadil před budovou Nejvyššího soudu, která naproti bílému Capitolu vypadala jako šedý kamenný chrám. Middleton prošel přes park a nespatrił nikoho s výjimkou tmavé siluety policisty střežícího Capitol Hill a jeho německého ovčáka na vodítku.

Hotel s přezdívkou „Skotsko“ byl postaven v době, kdy ještě návštěvy Washingtonu nepředstavovaly velký byznys. Middleton

vstoupil prosklenými dveřmi do vestibulu a zamířil přímo k recepci.

„Ne, pane, žádná mladá žena toho jména se tu nebytovala. Ani žádná manželská dvojice. Ne, pane, žádný vzkaz tu pro vás nikdo nenechal. Ano, pane, zavolám vám do baru, jestli se cokoliv změní. Eh, moment, jakže se jmenujete? Promiňte: pane? Pane?“

V potměšlém salonku poručil Middleton barmanovi: „Glenfiddich s ledem.“

Když se mu led ve sklenici rozpustil, dospěl Middleton k závěru, že jeho dcera nepříjde. Vůbec tady nebyla. Nebyla tam, kde měla být.

Vytáhl mobilní telefon, který sebral z podlahy letištní haly, a položil ho na bar vedle svých brýlí. Byl to přístroj s předplacenou kartou. Nepatřil jemu. Zalovil tedy v brašně a vytáhl vlastní mobil. Cítil bolestnou potřebu někomu zavolat, komukoliv. Nemohl však riskovat možnost, že se mu nějaká svině napíchla na přístroj a odposlouchává jeho telefonáty. A kromě toho: s kým by vůbec mohl mluvit? Komu teď může věřit? Možná zabijáci infiltrovali i uniformované složky strýčka Sama.

Dýchej. Dýchej.

Jsi hudebník. Buď jako Beethoven. Musíš slyšet celou symfonii, všechny pravdivé tóny.

Dělej to, co umíš nejlépe.

Interpretuj. Ověřuj pravost.

Ať už to bylo cokoliv, má to počátek v Evropě. A v Evropě se to dál může vyvíjet, s dalšími atentátníky a dalšími hrůzami. Začalo to kdysi dávno Kosovem – válečným zločincem a geniálním neviditelným přízrakem. Stálo za to kvůli tomu zabít. A stálo za to kvůli tomu umírat.

Z Polska odletěl onen falešný policista letadlem, ve kterém měl sedět i Middleton. Ve Washingtonu si mohl vyhlédnout policistu, kterému právě končila služba, sledovat ho na parkoviště, zlomit mu vaz, napěchovat jeho tělo do kufru vlastního auta, svléknout mu uniformu a sebrat mu zbraně a legitimaci. Poté se vrátil na letiště, aby sledoval pasažéry všech linek z Paříže.

Kdo jsou však jeho komplici?

Soustřed' se na to, co má logiku.

Něco vím. Někoho znám. Proto mě chtěli zabít. Mám něco, co někdo chce. Nebo někým jsem. Něco jsem udělal.

Faktem ovšem je, že o mě tady nešlo.

Zpočátku ne. Ale teď už ano.

A tato nová pravda je ocejchovaná krví.

Middleton v hlavě slyšel nahodilé tóny, nikoliv symfonii. Vzpomněl si na jazz. Když dostal Night Train Jones otázku, jak se může jazzman připojit k džemování, které sám nezačal a ani ho neukončí, legendární klavírista odpověděl: „Musíte hrát oběma rukama.“

Middleton si zastrčil vlastní mobilní telefon do kapsy košile a zadíval se na přístroj, který se v letištní bojové zóně točil na podlaze.

Když ho Middleton sebral, byl telefon zapnutý. Pokud tedy jeho protivníci vědí, že mobil má on, pak už se kolem něj bezpochyby stahuje smyčka. Middleton vyvolal nabídku „poslední hovory“ a zapsal si na předsádku brožovaného výtisku Camusova románu telefonní číslo, s nímž byl majitel tohoto přístroje tři minuty a 19 vteřin ve spojení. Ze stejného čísla odešla do tohoto telefonu textová zpráva:

S FREEMNT A 122 BALMORE

Baltimore, napadlo Middletona. Čtyřicet minut jízdy autem přímo od této barové stoličky. Nebo pohodlná jízda vlakem z nádraží, které stálo kousek od hotelu. Pár bloků severně od nádraží se navíc nacházelo autobusové stanoviště, z něhož každou chvíli vyrážely stříbrné krabicovité autobusy na mezistátní dálnici 95 a odtud do města, na jehož Peabodyho hudební konzervatoři trávil Middleton spoustu času.

Napsal si adresu na předsádku románu, zamířil na toaletu, uzamkl se v dusné kabině a přepočítal zbývajících peníze: 515 amerických dolarů a 122 eur. Měl i kreditní karty, ale v okamžiku, kdy by nějakou použil k zaplacení jízdenky, jídla nebo motelu, vyplaval by na hladinu. Zkontroloval zásobník ukradené beretty: osm kulek.

S tím, co mám, můžu dojít daleko, a přitom se nikam nedostat, pomyslel si Harold Middleton.

Vrátil se na barovou stoličku a uvědomil si, že z něj číší zběsilost. Podíval se do barového zrcadla a šokovaně sebou škubl.

Vypadal strašně. Vyhasle a téměř mrtvolně. A co bylo ještě horší, byl snadno zapamatovatelný.

Nechal na baru dost peněz na zaplacení a vyšel vstříc noci.

Uhnul z dobře osvětlených ulic a chvíli jen tak kráčet, protože stále nebyl připraven riskovat telefonát, jízdu vlakem nebo autobusem, případně přenocování. Cestou míjel prázdné kancelářské budovy.

Vtom se ze tmy vynořil muž s řeznickým nožem v ruce.

Middleton se zarazil dva kroky od čepele, která mu mohla proříznout hrdlo.

„Vzdej se!“ zavrčel řezník. „Naval prachy. Peněženku. Tak dělej!“

Middleton si sáhl do šedé sportovní bundy a vytáhl kus oceli značky Beretta.

„Jed', bejby!“ zaječel lupič směrem k čekajícímu autu a upustil nůž.

„Ani hnout, bejby,“ křikl Middleton, „jinak mu ustřelím hlavu a pak zabiju i tebe!“

Aniž spustil oči z lupiče, vytočil se k rezavému autu, které stálo u obrubníku. Dveře na straně spolujezdce byly otevřené dokořán jako břicho vykuchaného žraloka.

Vůbec jsem neslyšel, jak za mnou jede, pomyslel si Middleton. Vůbec jsem ho neviděl přicházet. *Vzbud' se!*

„Chceme právníka!“ prohodil lupič.

Middleton škulbl hlavou k otevřeným dveřím auta. Pistolí přitom stále mířil na lupiče. „Nastup si a možná z toho vyváznete živí.“

Otrapa se s rukama nad hlavou vsoukal na sedadlo spolujezdce. Middleton se posadil dozadu za něj a sdělil kostnaté mladé ženě s planoucíma očima, která seděla za volantem: „Budeš dělat, co ti řeknu, jinak ti zavrtám kulku do páteře.“

„Bejby!“ zaječel její parták. „Mělas vzít roha a být v klidu!“

Tohle není vztek, pomyslel si Middleton. Takhle mu ta věda nezněla. Spíš v tom byla úpěnlivá výčitka. A také žal.

„Kam to bude?“ zeptala se žena tmavé siluety ve zpětném zrcátku.

„Do Baltimoru,“ odpověděl Middleton. „Jed'.“

4

S. J. ROZANOVÁ

Mračno prachu se drželo za blížícím se džípem jako hbitý a tichý gepard. Člověk si téměř dokázal představit, jak prudce nabírá rychlost, chytá džíp do spárů a začíná ho požírat. Leonora Teslová přimhouřila oči proti sluncem vyprahlé půdě a ironicky se usmála, poněvadž se přistihla, že tomu prachu fandí.

Od příjezdu do Namibie viděla podobný souboj dravce s kořistí nesčíslněkrát. A ačkoliv si v duchu kladla na srdce, že nesmí nikomu stranit – všechno to byla Boží stvoření a všechna musela jít –, ve skutečnosti vždy soucítila s kořistí. A obvykle pak cítila svíravé zklamání, protože dravec obvykle zvítězil. Tentokrát stála na druhé straně, jenže – *jako obvykle, Leonoro!* – si opět vybrala špatně. Prach závod s džípem prohrál a poráženecky se začal usazovat, zatímco automobil v poklidu zastavil přímo před její chatrčí.

Ještěže tentokrát nepůjde o žádnou srdceryvnou záležitost – o žádný souboj na život a na smrt, pouze o otravné vyrušení z běžných pracovních povinností.

„Je to sponzor,“ sdělil jí z Windhoeku manažer programu do jediného praskajícího telefonu ve vesnici a jeho hlas obsahoval stejnou dávku účasti a rozkazovačnosti. „Budeš ho muset přijmout.“

Leonora Teslová přitom přicestovala do buše právě proto, aby nemusela přijímat nikoho s výjimkou HIV pozitivních žen, s nimiž pracovala. Po fiasku v Haagu, štvanici a šoku z okamžiku, kdy si je Harold svolal a oznámil jim, že se Dobrovolníci musí rozejít, byla na ni i malá africká města příliš velkým soustem. Odjela tedy do buše, cestovala z vesnice do vesnice a nikde se příliš dlouho nezdržela. Jejím úkolem bylo zakládat řemeslná družstva a pomoci mikrofinancování dláždit ženám cestu k nezávislosti. Tato práce jí vyhovovala. Její dny byly plné rozptylujících drobností: sehnat

v jedné vesnici panty, aby se v jiné vesnici dala opravit dvířka od pece; půjčit jedné skupině ekvivalent čtyř amerických dolarů, aby si členky družstva mohly koupit papír a vést na něm záznamy o počtu prodaných košíků. Navíc ji všude obklopovala krása: všemi barvami hrající příkrývky, oombižské nádoby, jehož tradice byla už téměř zapomenuta. Tato krása Leonore vyhovovala. Byla nejen vizuální – ve tkaných výtvorech místních žen se skrývala strohá jemnost africké krajiny –, ale i hudební. Jediným výdobytkem technologického pokroku 21. století, který si Leonora do buše přivezla, byl totiž iPod naládovaný mimo jiné Bachovými preludii, Šostakovičovými symfoniemi a Beethovenovými sonátami. Když se džíp blížil k její chatrči, vypnula Leonora Chopina a neochotně si sňala sluchátka z uší. Doufala, že to nepotrvá dlouho. Prostě ho tady rychle provede, toho sponzora z... Zapomněla se zeptat, odkud vlastně je. Ukáže mu pec, tkalcovské stavy, dílnu. Zamává mu před očima statistickými údaji o prodloužení průměrné délky života a soběstačnosti, udělá mu malou přednášku o naději pro příští generaci. Ženy ho obdaří dekou nebo džbánkem, který mu samozřejmě bude k ničemu, on projeví blahosklonné potěšení a bude na sebe nezřízeně hrdý, že tohle všechno umožnil. A pak už snad odjede a nechá je na pokoji.

No tak, Leonoro, aspoň se pokus o úsměv.

Ostatní Dobrovolníci ji k tomu nabádali pravidelně, a právě proto, že jim jejich práce dávala tak málo příležitostí k úsměvu, se o to Leonora skutečně pokoušela. Také nyní se zdvořile usmála na vychrtlého světlovlasého muže, který vystoupil z džípu. Sponzor její úsměv opětoval, pleskl si kloboukem o stehno, aby si ho oprášil, a sundal si sluneční brýle: alespoň ho naučili zdvořilosti.

„Leonora Teslová? Já jsem Günter Schmidt.“

Jeho angličtina měla měkký přízvuk, který Leonora nedokázala dost dobře zařadit. Německy rozhodně nezněl, ale nikde nebylo řečeno, že muž s německým jménem musí z této země také pocházet. Prostupnost evropských hranic přinášela lecjaká překvapení. Tvrdilo se, že je to tak dobře.

Podali si ruce. Ta Schmidtova byla měkká a masitá, jak se slušelo na člověka, který rozdává peníze od psacího stolu. „Máte za sebou dlouhou cestu,“ poznamenala Leonora. „Posaďte se. Přinesu vám něco k pití.“ Ukázala na židličku na tvrdé jílové podlaze pod stříškou, ale Schmidt ji následoval do domu. Však on se to naučí,

pomyslela si Leonora. V Africe není uvnitř nikdy chladněji než venku, přestože stinný interiér působí lákavě.

Schmidt se nepřestával usmívat. Posadil se na jednu z nahrubo tesaných židlí u jejího stolu vyrobeného z planěk a Leonora mu podala pomerančovou minerálku. V chatrči bez elektřiny samozřejmě neměla ledničku, ale naučila se africký trik strkat nápoje do bedny zapuštěné v jílové podlaze, kde se daly udržet relativně chladné. „Venku se budeme cítit příjemněji,“ navrhla mu a konečně rezignovala na snahu chovat se k vetřelci zdvořile.

„Ne,“ odpověděl dárce. „Raději bych zůstal tady. Leonoro.“

Leonora se naježila, neboť Schmidt vyslovil její jméno prapodivným způsobem, ale on si zjevně ničeho nevšiml a dál se s bezelstným výrazem rozhlížel po chatrči. Leonora tedy pokrčila rameny, otřela si čelo kapesníkem a posadila se vedle něj.

„Bydlíte tu už dlouho?“ zeptal se Schmidt a napil se minerálky.

„Ne. Já nebydlím nikde dlouho. Moje práce mě přivádí na mnoho různých míst.“

„Tím se vysvětluje ta... prostota.“

„Ale přestože mám jen málo osobních věcí, pořád jich mám víc než ženy zařazené do našich programů. Až si odpočinete, ukážu vám pec. Pokud chcete vidět celý rozsah naší činnosti, pak nás dnes čeká hodně dlouhá cesta.“ Vstala a zamířila ke dveřím, kde na háčku visely klíče od jejího džípu.

„Ne, myslím, že zůstaneme tady. Leonoro.“

Leonora se zprudka otočila. Jeho úsměv i mírný výraz v jeho očích zůstávaly na původním místě, avšak v jeho ruce teď vězela pistole a mířila přímo na ni.

Uklidni se, Leonoro. Zůstaň klidná. „Co chcete?“

„Kde je Harold Middleton?“

Srdce Leonory Teslové, které už předtím bilo dost silně, jako by se utrhl z řetězu. Přesto žena promluvila klidně. „Harold? Jak to mám vědět?“

Schmidt jí neodpověděl. Pistole se lehce přesunula, jako by hledala vhodnější úhel.

„A není v Americe?“ zeptala se Leonora. „Ve Washingtonu? Tam totiž bydlí.“

„Kdyby byl ve Washingtonu,“ řekl Schmidt racionálním tónem, „byl bych já teď tady?“

„No, mně se každopádně už skoro rok neozval.“

„Nevím, jestli je to pravda, i když se to nakonec bezpochyby dozvím. Ale na tom teď nezáleží. Ať už se ti ozval, nebo ne, jistě víš, kam by se uchýlil. Například kdyby měl potíže.“

Potíže? „Ne, to fakt nevím.“

„Když jste spolu pracovali...“

„Když jsme spolu pracovali, tak bych vám to možná byla dokázala říct. Jenže já už teď o jeho životě vůbec nic nevím. Učí hudbu, ale ani nevím kde.“

Od chvíle, kdy Leonora zahlédla pistoli, se nikdo z nich ani nepohnul. A nikdo z nich se nepohnul ani nyní, když se mezi nimi rozhostilo tíživé mlčení. Jemný vítr šumivě rozechvíval listy akátu rostoucího za chatrčí. Leonore stékal po zádech pot.

„Kdo jste? A proč sháníte Harolda?“

Muž se zasmál. „Předpokládám, že jsi se na to zeptat musela, i když dobře víš, že ti neodpovím. Každopádně se to týká vaší práce, Leonoro.“

„Dobrovolníků?“

Schmidtův úsměv byl hořký. „Vaší práce. No jo. Takže ty opravdu nevíš, kde je Middleton? Ani když tě postřelím?“

Ohlušující zvuk výstřelu se odrazil od plechové střechy a hliněných zdí. Leonora Teslová se zapotácela a chytila se plaňkového stolu. Všude kolem ní létaly kousky jílu. Přistihla se, že upřeně hledí do Schmidtových mírných očí. Párkrát se sípavě nadechla, silou vůle utišila své srdce a odpověděla mu.

„Ani když mě postřelíte. Prostě to nevím.“

Schmidt přikývl. „No dobře. Nevíš, kam by se uchýlil, kdyby měl potíže. Zřejmě se tedy budeme muset spolehnout na to, co by *udělal*, kdyby měl potíže.“ Vstal. „Pojď.“

„Cože?“

„Sama jsi to řekla – čeká nás hodně dlouhá cesta.“

Leonora vyšla před pistolí z chatrče, zastavila se na hrbolaté vyprahlé půdě a čekala. Venku nelítostně pražilo slunce. Po chvíli uslyšela drobné zaváhání a zašustění plastu o látku: Schmidt si za ní sáhl do kapsy pro sluneční brýle. Leonora využila okamžiku, vrhla se k zemi a překulila se mu přímo pod nohy. Schmidt se zapotácel, Leonora mu vytrhla jeden kotník do vzduchu a plnou vahou se mu opřela o koleno stojné nohy. Útočník se skácel k zemi a rozvířil mračno prachu. Stačil přitom vystřelit, jenže Leonora byla na útok připravena a odkutálela se stranou. Schmidt začal

divoce tčkat pistolí ze strany na stranu a hledat ji v prachu, avšak než vystřelil znovu, byla už Leonora v chatrči a při čtvrtém výstřelu hodila po Schmidtovi hliněný džbán se silou a přesností legendární válečnice Yay Asantewaové.

Schmidt a především jeho zbraň v bublině zvířené prachu umkli.

Leonora Teslová se přinutila dýchat klidně, přikrčila se u dveří a vyčkávala. Když se celou minutu nic nehýbalo, doplazila se ke stolu, sehnula se pro jednu láhev od minerálky a mrštila ji Schmidtovi po hlavě. Láhev se při nárazu roztržila na mnoho třípytých střepů, ale Schmidt se ani nepohnul.

Leonora opatrně vstala a vyrazila k místu, kde na bezvládně ležícího útočníka pomalu sedal prach. Jeho krev se vpíjela do vyprahlé půdy poseté střepy kdysi nádherného džbánu. *Vidíš to, Leonoro? Tentokrát jsi fandila prachu. A dravec vždycky zvítězí.*

Když se vrátila do chatrče, vedly její první kroky k plastovému kbelíku s vodou, který stál v provizorním dřezu. Nabrala vodu do obou rukou a nastříkala si ji na obličej a na hlavu, jako by se zde, na okraji pouště Namib, mohlo vodou lehkovážně plýtvat.

Nato rychle obešla místnost, sebrala několik málo věcí, které si mohla vzít s sebou, a naskládala je do plátěného vaku. Vytáhla nůž a rozřízla šev kapsy, kterou všila do tenké matrace – dělala to tak se všemi matracemi ve všech chatrčích, v nichž kdy pobývala. Ze švu pak vytáhla obálku s americkými dolary a malé ohmatané desky, které s sebou nosila už od Haagu. Obojí přidala do boční kapsy k iPodu, zapnula kapsu na zip a byla hotova.

Dostat Schmidta do džípu bylo těžší. Leonora měla síly dost, ale Schmidt byl vysoký a ona se neměla oč zapřít. Nakonec mu zabalila hlavu do ručníku, aby nepotřísnila sedadlo krví, nasoukala ho dozadu, vylovila z kapsy klíče a nastartovala motor. Vyrazila po prašné cestě, po které přijel Schmidt, a zanedlouho spatřila místo, na něž měla namířeno – silnice zde prudce klesala do strže, na jejímž dně se táhlo vyschlé koryto potoka. Leonora projela strží a na druhé straně obrátila auto do protisměru, aby to vypadalo, že džíp směřuje k její chatrči. Rozjela se, v zatáčce prudce šklubla volantem, otevřela dveře a vyskočila ven.

Svůj účel by splnilo kterékoliv místo ve strži, avšak Leonora měla tentokrát větší štěstí, než v jaké se odvažovala doufat, protože džíp narazil přímo do vzrostlého akátu. Když k němu Leonora

došla – malinko přitom kulhala, poněvadž si narazila koleno –, bylo čelní sklo rozpraskané jako pavoucí síť. Výborně. Po dalším vyčerpávajícím tahání, soukání a manévrování konečně dostala Schmidta do kýžené polohy: půlkou těla seděl na sedadle řidiče, zatímco druhá půlka bezvládně visela z džípu ven. Prasklina v jeho lebce sice evidentně nepocházela z této havárie, ale bylo pravděpodobné, že ho tady drahnou dobu nikdo nenajde – jediné hyeny, které se podél tohoto vyschlého řečiště ukrývaly. Jakmile hostina skončí, nikdo nebude na pochybách, co Güntera Schmidta zabilo.

At' už je to kdokoliv. A at' už přijel odkudkoliv.

Vyrazila pěšky k chatrči a doufala, že bolavé koleno rozchodí. V chatrči se svlékla a umyla se ve zbylé vodě. Oblékla si nové šaty, zatímco staré svršky a zkrvavený ručník napěchovala do povlaku na polštář, který naložila do svého džípu. Přihodila k němu vak se svými věcmi a na chvíli se zarazila. V životě už obývala a opouštěla příliš mnoho míst, než aby si lámala hlavu s loučením, ale nyní se dlouze zadívala na chatrč, otočila se k rozlehlé hnědé krajině a zasalutovala jí na pozdrav. Kdysi si myslela, že tato země by se mohla stát jejím domovem, ale nyní pochybovala, že se sem ještě někdy vrátí.

Cesta na letiště ve Windhoeku jí trvala něco přes tři hodiny. Jakmile dorazila, vytáhla své čtyři kreditní karty a vybrala z nich co nejvíce hotovosti. Pokud k tomu přidá i peníze, které v chatrči vypárala z matrace, nějakou dobu s nimi vystačí. Na jednu z kreditních karet si poté koupila letenku do Washingtonu s přestupem v Mnichově. Vyšla z letištní haly a nastoupila do dálkového autobusu směřujícího do Kapského Města.

Netušila, zda někdo sleduje pohyby na jejích kreditních kartách, ale musela s touto možností počítat. V Kapském Městě si koupí letenku za hotové.

Do New Yorku.

Harold jí říkal, že odtamtud jezdí vlaky do Washingtonu dvanáctkrát za den.

Přitiskla si vak na prsa a ucítila skrz plámo tvrdé desky s písemnostmi. Zadívala se z okna na vyprahlou krajinu s osamělými stromy.

Dvanáct vlaků za den.

To by mělo stačit.

5

ERICA SPINDLEROVÁ

Charlotta Middletonová-Perezová pootevřela oči. Cítila se dezorientovaná. *Doma nejsem. A nejsem ani v jídelně Ritzu.*

Všude zářivá, antiseptická běloba. Lesklé povrchy, nažehlená prostěradla. A bolest. Bolelo ji úplně všechno, zejména dolní část zad.

Ticho přerušil vrzavý a chrastivý zvuk vozíku. Následovaly tlumené hlasy. Charlotta přesunula pohled. U postele seděl její manžel Jack a hlavu měl vloženou v dlaních. Ztělesnění zármutku.

Se zničujícím pocitem ztráty se rozpomněla: vstávala. Viděla krev. Vykřikla a pak zalapala po dechu, neboť jí břichem projela bolest.

Přiložila si na ně ruku a zorné pole jí rozmazaly slzy. Nosívala v sobě nový život. Malého chlapečka. Už pro něj s Jackem začali vybírat jméno.

Nosívala. Minulý čas. Ted' už v ní žádný život není. Žádný chlapeček s modrýma očima po Jackovi a tmavými vlasy po ní.

Slzy jí vytryskly z očí a začaly jí stékat po tvářích, horké a hořké.

Jack zvedl hlavu. Oči měl zarudlé pláčem.

„Charley,“ řekl.

Toto jediné slovo obsahovalo celý svět emocí – zoufalství i lítost, lásku i potřebnost. Chtěl jím utěšit. A chtěl i pochopit – jak se něco takového vůbec mohlo stát?

Dospěli do druhého trimestru. Mysleli si, že už jim nic nehrozí. Že jsou za vodou. Utvrzoval je v tom všeobecný názor.

Je to její vina? Pracovala příliš tvrdě? Neměla dost odpočinku?

Jack Perez jako by jí četl myšlenky. Natáhl dlaň, Charlotta ji uchopila a on jí ochranitelsky ovinul ruku prsty. „Ty za to nemůžeš, Charley. Doktor říkal, že takové věci se... stávají.“

Charlotta zavrtěla hlavou. „To mi nestačí. Potřebuju vědět proč.“

Jack si odkašlal. „Provedou nějaké testy. Na nás. Na našem... Na plodu. Doktor říkal něco o ultrazvuku dělohy a taky o rentgenu.“

Charlotta pevně zavřela oči, zatímco jí Jack stiskl prsty dlaň. „Je to neštěstí. Opravdu to bolí, ale budeme mít...“

„Ne.“

„... další děti...“

„Ne. Prosím tě.“ Charlottě se zlomil hlas. „Já tohle dítě chtěla. Už – už jsem ho milovala.“

„To chápu,“ pronesl Jack se zřejmou účastí.

Choval se tak odjakživa. Charlotta neměla tušení, čím si vlastně jeho lásku zasloužila. Seznámili se na Tulaneově univerzitě v New Orleansu. Charlotta byla ohromená, když ji pozval na rande, když o ni usiloval. Nebyla žádná mimořádná kráska. Prostě jen vypadala příjemně – průměrný obličej, průměrná postava. Zatímco on byl tak krásný, že to nemělo obdoby. Navíc byl chytrý. A vzdělaný. Pocházel z vlivné louisianské rodiny. Jeho láska k ní byla zkrátka záhadou a zázrakem současně.

„Už se ti ozval Harry?“ zeptala se. Když jí bylo třináct, začala říkat tátovi jménem. Ona pro něj byla Charley a on pro ni Harry. Mámu jejich společné nápady neustále přiváděly k úžasu.

„Ještě ne.“

„Nechals mu vzkaz?“

„V restauraci. A před chvilkou i na mobilu. Automaticky se mi sepnula hlasová schránka.“

Zdržel se, pořád je na letišti. „Ale neřekl mu, že...“

Jack jí znovu stiskl prsty. „Jen to, že jsme tady. A aby mi zavolal na mobil. Nechal jsem mu svoje číslo.“

Charlotta spolkla náhlý příval slz. „Co máma?“ vysoukala ze sebe.

„Nebere mi to, doma ani na mobilu.“

„Paní Middletonová?“

Otočili se. Ve dveřích stáli dva muži s vážnými výrazy ve tváři. Oba měli tmavé obleky a navzdory pokročilé hodině byli dokonale upravení a nažehlení. Charlottu nepřekvapilo, když se jí představili jako federální agenti. „Potřebujeme vám položit pár otázek.“

„Ted?“ zeptal se Jack Perez a vztyčil se. „Tady?“

„Jde o vašeho otce,“ vysvětlil vyšší z obou mužů a ukázal Charlottě služební průkaz zaměstnance ministerstva spravedlnosti.

„O Harryho?“

„Ano, o Harolda Middletona. Kdy jste s ním naposledy hovořila?“

Charlottě se zjezily chloupky na krku. „Než odjel do Evropy. Zhruba před týdnem.“

„Zdál se vám ve své kůži?“

„Ano. Ale proč...“

„Vyjádřil v souvislosti s tou cestou nějaké obavy? Nějakou úzkost? Nečekané rozrušení?“

„Můj otec byl zkušený cestovatel, agente...“

„Smith,“ nadhodil muž. „Měla jste dojem, že se tato cesta něčím liší od ostatních, které podnikal?“

„Vůbec ne.“

„Plánovali jste, že se večer setkáte? V jídelně hotelu Ritz?“

„Ano. Ale jak...“ Charlotta nedokončila myšlenku. Federálové dokázali zjistit cokoli. Sám Harry ji to učil. „Měli jsme si dát pozdní večeři. Ale já to nestihla.“

Při posledních slovech se jí sevřelo hrdlo. Agenty její bolest zjevně nedojala. „Vaše ztráta nás mrzí, paní Middletonová, nicméně...“

„Paní Perezová,“ opravil je Jack napjatým hlasem. „Jak jsem již řekl, toto *není* vhodná doba. Buďte nám rekněte, proč jste tady, anebo odejděte.“

Agent Smith pohlédl Jackovi do očí. „Perez je dole v Louisianě dobře známé jméno.“

Jack se zamračil. „Co tím chcete říct?“

„Jen že to jméno známe, nic víc.“

Jack August Perez. Členové jeho rodiny, potomci původních Španělů, kteří osídlovali oblast New Orleansu, oplývali politickým i ekonomickým vlivem. V éře Hueyho P. Longa uplatňovali tento vliv železnou pěstí, zatímco dnes dávali přednost podnikatelskému umu a oslnivým konexím.

Jackovi se vztekem vybarvily tváře. „Kam tím míříte?“

Nenech se vyprovokovat, nabádala ho Charlotta v duchu. Emoce vedou k chybám, K přehmatům, které se mohou ukázat jako osudové. Což byla další z Harryho drahocenných rad.

Ale stejně – co se tu sakra děje?

Dotkla se manželovy zaťaté pěsti. „To je v pořádku, miláčku. Vždyť jde jen o pár otázek.“

„Děkujeme vám, paní Perezová. Kontaktoval vás otec v uplynulých čtyřiaadvaceti hodinách?“

„Ne. Předpokládám, že jeho let měl zpoždění. U Harryho jsem na podobné věci zvyklá.“

Během odpovědi na sobě cítila manželův polekaný pohled. Nedala však na sobě nic znát. „Jak jste věděli, že jsem tady, agente Smithi?“

Agent otázku ignoroval. „Obávám se, že vás otec má jisté potíže.“

Charlotta si všimla, že zatímco agent Smith hovoří, jeho kolega zkoumá její reakci. A také si všimla, že si každou chvíli tře rukou nohu, jako by se škrábal nebo si stíral z kalhot skvrnu.

Nanejvýš nefederální chování. Federálové byli cvičeni k tomu, aby se chovali jako roboti. Nervózní tik u nich nepřipadal v úvahu.

„Potíže? Tomu nerozumím.“

„Ve Varšavě ho vyslýchali ohledně tří vražd, které se staly v Evropě.“

„Harryho?“ vyhrkl nevěřícně Jack. „Tak to je jiný Harold Middleton.“

Agent k němu zabloudil pohledem, ale poté ho opět upřel na Charlottu. „O několik hodin později se vašemu otci podařilo stihnout let z Paříže se společností Air France. Na Dullesově letišti pak zastřelil policistu.“

To už se Charlotta neudržela. „Vyloučeno!“

„Je mi líto.“

„To nemohl být můj otec.“

„Chápu, jak se teď asi musíte cítit. Je to šok, ale máme svědky, že...“

„Můj otec nemohl nikoho zastřelit. Už proto, že Harold Middleton celý život bojoval za to, co je správné. Pátral po zrudách, které terorizují a vraždí lidi, a vydával je spravedlnosti. Odkud by navíc vzal zbraň? Vždyť právě přiletěl mezinárodní linkou. A co to bylo za policistu? Proč by ho chtěl otec zabít?“

Upřeně se na agenta zadívala a chvíli mezi nimi jiskřilo napjaté ticho. Nakonec agent přerušil vizuální kontakt a naklonil hlavu na stranu. „Všechny tyto otázky dokáže zodpovědět pouze váš otec. Potřebujeme s ním mluvit.“

Federálové připomínali dravé ptáky kroužící kolem přjeté zdechliny na silnici – jakmile se rozhodli, že je někdo vinen, byli s to obrátit svět vzhůru nohama, jen aby to „dokázali“.

Pomáhat jim najít Harryho bylo to poslední, co teď měla v úmyslu.

„Takže co pro vás můžu udělat?“ zeptala se hlasem, který jí v uších zněl až nepříjemně horlivě.

„Dejte nám vědět, hned jak se vám ozve.“ Agent Smith jí podal vizitku a Charlotta na ni pohlédla: byla ozdobená důvěrně známou červeno-bílo-modro-zlatou pečeti FBI.

Agent podal jednu i Jackovi. „Tohle je moje číslo na mobil. Volejte kdykoliv, nehleďte na denní dobu.“

„Dobře.“ Charlotta s bušícím srdcem přejela palcem přes vizitku. „A pokud ho najdete sami...“

„Budete první, kdo se to dozví.“

„Celé je to omyl. Určitě pátráte po nesprávném člověku.“

„Už kvůli vám v to doufám.“ Oba agenti zamířili ke dveřím. Smith se ještě jednou otočil a znovu zabodl oči do Charlotty.

V jeho výrazu se objevilo něco, z čeho Charlottě naběhla husí kůže. „Děkuji vám za spolupráci.“

Sotva se za nimi zavřely dveře, přehodila Charlotta nohy přes postel. „Mizíme odtud. Okamžitě.“

„Charley, co to...“

„Celá tahle věc smrdí. A já zjistím p...“ Sotva vstala, přepadla ji závrať.

Jack ji chytil za ruku a pomohl jí nabrat rovnováhu. „Harry je v nějaké šlamastyce, o tom není pochyb. Ale ty s tím teď vůbec nic nenaděláš – a už vůbec ne v tomhle stavu. Řeknu sestře, ať zavolá doktoru Levineovi a zjistí, kdy se tě chystají propustit, a od toho se pak odpícháme.“

Charlotta mu setřásla ruku. „Ty to nechápeš. Nehodlám tady nečinně ležet, když vím, že Harrymu hrozí nebezpečí.“

„Prokristapána, Charley. Tobě hrozí větší nebezpečí než jemu. Právě jsi prodělala potrat. Doktor Levine říká, že máš očekávat sklíčenost a krvácení. Že budeš slabá. Sám ti radil, abys pár dní pouze odpočívala. A já nedovolím, abys odtud odešla bez jeho svolení.“

„Tak mi v tom zkus zabránit.“ Charlotta se zhluboka nadechla a podívala se manželovi zpříma do očí. „Ti chlapi nebyli z FBI.“

Aniž čekala na odpověď, zamířila k šatně, kterou v tomto pokoji představovala obyčejná skříň z překližky. Její kalhotky i kalhoty byly potřísněné krví. Charlotta usoudila, že kalhotky se nedají použít, takže se bude muset spokojit s nemocničními tampony. Ale pokud si kolem pasu uváže sako, tmavé kalhoty jí zatím postačí, než si za ně obstará náhradu.

Znovu pohlédla na manžela, který její počínání sledoval. „Ty vizitky, které nám dal ‚agent Smith‘, jsou falešné,“ prohlásila. „Dobře se na ně podívej. Laciná práce. Natiskl si je na laserové tiskárně. Zkus přes ně přejet prstem. Vizitky FBI mají reliéfní ražbu. Zatímco tyhle si mohl kdokoli vytisknout na domácím počítači.“

Oblékla si zkrvavené kalhoty a rázně zaplašila svírání v hrdle. Na oplakávání ztráty dítěte bude do smrti spousta času. Momentálně ji potřebuje Harry.

„A jediným číslem na Smithově vizitce,“ pokračovala, „je jeho mobil.“

Jack se zamračil a usilovně se snažil srovnat si v hlavě její sdělení. „Myslíš jako, že tam chybí číslo na FBI?“

„Přesně tak.“

Jack si promnul prstem kořen nosu. „Charley, nenapadlo tě, že jsi teď možná citově malinko nestabilní? Utrpělas strašnou ztrátu... Byl to šok. Myslím, že by nebylo špatné na chvíli se zastavit a zhluboka se nadechnout. Odhlásím tě tady a pojedeme domů. Schválně, jestli tam už Harry nebude nebo jestli nám třeba nenechal vzkaz. Potřebuješ se převléct, něčeho se najíst. Doma to všechno vyřešíme.“

„Věříš mi?“

„Samozřejmě.“

„Tak mi pomoz. Prosím.“

Nakonec ho Charlotta přesvědčila. V obavách, že některý z falešných agentů sleduje vchod do nemocnice, zakázala manželovi, aby ji oficiálně odhlásil. Nemocnice by trvala na převozu na vozíku – byl to standardní postup – a museli by odjet hlavním vchodem. Oni však raději sešli po schodech a proklouzli ven služebním východem.

Venku Charlotta počkala, až Jack dojde pro auto. Jakmile oba seděli uvnitř, podíval se na ni. „Takže jaký je plán?“

„Najít Harryho.“

Manžel se na ni usmál. „To je dobrý plán. A jak ho naj...“
 Jeho slova přerušila digitalizovaná verze písně „Brown-Eyed Girl“.

Vyzváněcí tón jejího mobilního telefonu.

„Máš ho v kabelce,“ poznamenal Jack. „Zamkl jsem ji v...“

„V kufru.“

Jack zařadil parkovací režim, zprudka otevřel dveře auta a vystoupil. O chvíli později se vrátil s manželčinou kabelkou, k níž byl přicvaknut její mobilní telefon. Na displeji zběsile blikal znak přijaté zprávy.

Charlotta to číslo neznala – možná si otec z bezpečnostních důvodů koupil přístroj s předplacenou kartou. Rychle prolistovala seznam šesti nepřijatých hovorů a jedné neotevřené textové zprávy. Ve všech případech byl odesílatelem Harry.

Vytočila tátovo číslo. Hovor se spojil na první zazvonění. „Tati, to jsem já. Díkybohu! Tolik jsem se bála.“

„Charlotto! Kde jsi?“

„Jack a já...“

Další slova Charlotta spolkla, protože si s hrůzou něco uvědomila. *Tohle není její otec. Její otec jí řekl ‚Charlotta‘ naposledy ve druhé třídě.*

Stísněně zavěsila. „Jed’, Jacku. Dělej.“

Její choť poslechl. „Co se stalo?“

„Někdo se vydával za Harryho. Chtěl vědět, kde jsem.“

„Přehřej si vzkazy.“

Charlotta poslechla. Když uslyšela otcův hlas, zaplavila ji úleva.

„Mám zpoždění, Charley. Ale pořád doufám, že tu večer stihnu. Miluju tě.“

Nad druhým vzkazem se zamračila. „Charley, něco se stalo. Až tam dorazím, všechno ti vysvětlím. Hele... Bud’ opatrná. Drž se u Jacka. A nevěř nikomu, koho neznáš. Moje letadlo má být v devatenáct deset na Dullesově letišti.“

U třetího a posledního vzkazu se už panika v jeho hlase nedala popřít. „Kde jsi? Já zrovna nastupuju do letadla z Paříže. Až si tohle přehraješ, ozvi se mi, abych věděl, že jsi v pořádku.“

Nakonec Charlotta otevřela textovou zprávu.

GREEN LANTERN EVAC SKOTSKO

Jejich tajný kód. Charlotta zírala na ta čtyři krátká slova a měla pocit, jako by někdo náhle vysál z vnitřku auta všechny vzduch.

„Co se děje?“

„Změna plánů. Pojedeme na Capitol Hill. Do Skotska... Do St. Regis.“

Během jízdy Charlotta Jackovi vysvětlila, co kód znamená. Když skončila, manžel na ni pohlédl. „A není to jen nějaký vtip?“

„To sotva. Harry by takovou textovku nikdy neposílal, kdyby ji nemyslel vážně.“

„Ale co když ji neodeslal on?“

Při té představě Charlottu zamrazilo, ale jen na okamžik. „Ne, nikdo jiný by nemohl náš kód znát. Dokonce i máma ho znala jen částečně. Tu textovku poslal Harry.“

„Ale vždyť to nemá logiku. Připomíná mi to nějakou salonní hru na špiony. Až na to, že podle tebe je to všechno skutečné.“ Jack zastavil před hotelem. „Copak je tvůj táta nějaký špión?“

Charlotta zprudka otevřela dveře auta. „Počkej tady. Já se hned vrátím.“

O pár okamžiků později pozdravila recepčního. Vytáhla z kabelky Harryho fotografii, muž na ni přimhouřil oči a pak kývl.

„Byl tady. Hledal nějakou ženu. Předpokládám, že vás. Pak odešel do baru čekat.“

Charlotta mu poděkovala a spěchala do salonku. Okamžitě viděla, že tam Harry není.

Zamířila tedy do baru. Barman právě obsluhoval jiného hosta, oslnivou rusovlásku. Během čekání upřela Charlotta pozornost k televizoru za barem, na němž právě běžely zprávy. Na Dullesově letišti došlo k přestřelce, při níž zahynul jeden policista. Následoval zrnitý snímek podezřelého.

Harry. To nemůže být pravda.

„Co si dáte?“

Charlotta pohlédla na barmana. V ruce už držela otcovu fotografii, neboť se chtěla barmana zeptat, zda ho neviděl a neví, kam z baru odešel. Místo toho však jen zavrtěla hlavou a zasunula fotku do kapsy. Nemohla riskovat, že barman Harryho pozná a začne burcovat na poplach.

„Nic. Zrovna jsem si vzpomněla... Pardon.“

Otočila se a rychle odešla, přičemž na sobě cítila barmanův pohled. Když procházela zpátky kolem recepcie, vrhla letmý pohled

na recepčního. Právě telefonoval, a když viděl, že se Charlotta dívá jeho směrem, rychle uhnul očima.

Kdyby už ti neurvalci měli, co chtějí, neobtěžovali by se ji navštěvovat v nemocnici. To byla dobrá zpráva.

Špatnou zprávou však bylo, že po Harrym pátrali policisté v souvislosti s vraždou jednoho z nich. Tato část „agentovy“ historky byla pravdivá.

Policie už věděla, o koho jde, kde pracuje a kde bydlí. A také kde bydlí jeho dcera. Sestavovali seznam jeho přátel a spolupracovníků. Harry už nebude moci používat kreditní karty a mobilní telefon. Jeho auto bude zakázanou zónou, stejně jako jeho dům.

Pátraly po něm dvě skupiny lidí – falešní i skuteční policisté.

Jack na ni čekal u vchodu do hotelu. Ve tváři měl napjatý výraz. „Uspělas?“

„Byl tady. Ale už je pryč.“

„Hele, poslouchal jsem zprávy a...“

„Já vím,“ skočila mu Charlotta do řeči. „Viděla jsem to v televizi na baru.“

Odběhli o blok dál a nasedli do svého BMW. „Třeba to přece jen byli skuteční agenti.“

„Ani náhodou,“ odvětila Charlotta. „Máma bydlí kousek odtud. Třeba se ozval jí.“

„Sylvia a tvůj táta se přece nesnášejí.“

„Nesnášejí“ bylo silné slovo, ale Charlotta by rodiče rozhodně nemohla označit za přátele. Nedokázala by si představit pár, který by se k sobě hodil méně než oni. Navíc máma nikdy Harrymu neodpustila, že ho měla Charlotta radši než ji. A že z jejich jediného dítěte udělal to, čemu ona říkala „dobráčka od kosti, špiónka v zácvičku“.

Poslední kapkou, která vedla ke konci jejich manželství, pak byl Harryho krátký milostný románec s jednou členkou jeho Dobrovolníků, s Leonorou Teslovou.

„Přesto k mámě zkusme zajet. Přinejmenším si od ní můžu půjčit šaty.“

Máma se bude ptát na dítě. Budou jí to muset vysvětlit. Charlotta si položila ruku na prázdné břicho. *Nechtěla se o tom bavit. Nemohla.*

Propadnout zoufalství byl luxus, který si teď nemohla dovolit.

Za necelých dvacet minut dorazili do nóbl čtvrti v Georgetownu, kde matka bydlela. Zastavili před dvoupodlažním domem v koloniálním stylu, vystoupili z auta a spěšně vyrazili po přístupovém chodníčku k domu.

Na příjezdové cestě parkoval matčin mercedes. Terasa byla potměšilá, ale v několika oknech se svítilo.

Charley zazvonila na zvonek. Zevnitř se ozvalo zběsilé štěkání Belly, matčina trpasličího špice.

„Mami!“ zvolala Charlotta a zazvonila ještě jednou. „To jsem já!“

Možná si někam vyjela s novým přítelem. Anebo má rande.

Ne. Tady něco nehraje. Charlotta to cítila v kostech.

Jack stojící vedle ní vytočil tchynino číslo. Přístroj zazvonil dvakrát, čtyřikrát, šestkrát.

Se zběsile tlukoucím srdcem hrábla Charlotta do kabelky pro svazek klíčů, na němž pro všechny případy nosila i náhradní klíč od matčina domu. Našla ho, zastrčila ho do zámku a otevřela dveře.

„Mami!“ zavolala. Z kuchyně vyběhla Bella a dohoppala po matčině sněhobílém koberci k Charlottě. Za sebou zanechávala dokonalé otisky drobných tlapek.

Červené otisky.

Z Charlottiných úst se vydral přidušený výkřik. Jack jí poručil, ať se ani nehne, a vyrazil do kuchyně. Charlotta ho přesto následovala.

Ve dveřích do kuchyně se zarazili. Matka ležela na dlažbě obličejem vzhůru a oči měla otevřené. Otevřené, ale prázdné. Od trupu se jí na obě strany rozlévala krev a vytvářela kaluže ve tvaru křídel. A když pak Bella pobíhala kolem paničky sem a tam, namočila si tlapky v krvi a vytvořila na bílých dlaždicích bizarní, téměř květovaný vzor.

Matka se už zřejmě chystala do postele, neboť měla na sobě hedvábný zelenomodrý župan. Jeden cíp se jí při pádu odhrnul a odhalil její nohy a kus krajkové noční košile. Jednu ruku si matka držela na prsou, jako by se chytala za srdce, zatímco druhá jí ležela podél těla.

„Ach mami.“ Charlotta začala vzlykat, udělala krok dopředu, pak se zarazila a chytila se kuchyňské linky, protože se jí zatočila hlava.

Její manžel se pomalu přibližoval k tchyninu tělu a dával přitom pozor, aby nešlápl do krve. Poklekl ke tchyni a nahmatal jí pulz.

Charlotta se usilovně snažila zjistit, co se tady stalo. Po chvíli spočinul její zrak na předmětu vykukujícím zpod skříňky. Zamžourala, zaostřila pohled a poznala obal od čokoládové tyčinky. Charlotta přistoupila ke skřínce a špičkou boty vysunula obal ven. Byla to Milka, evropská značka, která se ve Státech špatně shání. Naklonila hlavu. Toto balení pocházelo z Polska.

Charlotta se na obal upřeně dívala a cítila, jak jí v hlavě tepe krev. Milka byla tátova oblíbená čokoláda. Jeho tajná vášeň. Vášeň, která jim byla společná.

„Je mrtvá, Charley.“

„Musíme odtud zmizet. Okamžitě.“ Charlotta popadla obal od tyčinky a strčila si ho do kapsy.

„Co to děláš? Vždyť to může být důkaz, Charley. Musíme přivolat policii.“

„Ta se to všechno pokusí hodit na Harryho.“

„A nenapadlo tě, že on možná opravdu...“

„Nikdy, táta ne. Tu textovou zprávu mi poslal proto, že nebezpečí hrozí i jemu. Mámě hrozilo taky. Nevím, proč se to všechno děje, ale věřím mu.“

„Vsadila bys na něj svůj život? A taky ten můj?“

„Ano.“ Charlotta semkla rty, neboť si začala plně uvědomovat, co se tady děje. „Musíme ho najít.“

„Jak?“ Jack si roztřesenou rukou prohrábl vlasy. „Nás sice policie nepronásleduje, ale určitě nás taky hledá.“

Charlotta se podívala na matčino tělo a potlačila zoufalství – a také naléhavou potřebu uchýlit se do manželova objetí a rozplakat se. Byla dcerou Harolda Middletona. Vypátrá člověka, který má tohle na svědomí. A přinutí ho – nebo ji –, aby za své činy zaplatil.

V dálce se ozvaly sirény. „Chata u jezera,“ řekla a vyrazila do matčiny ložnice, aby se převlékla. „Nakonec nás Harry bude hledat tam.“

Na parkovišti před Dullesovým letištěm sledovala agentka FBI M. T. Connollyová, jak detektivové z oddělení vražd ohledávají mrtvolu policisty. Vzhledem k hlubokému šrámu na policistově krku a rudým květům v bělmu jeho očí byla příčina smrti zřejmá, stejně jako byla díky bezpečnostním kamerám zřejmá totožnost muže, který policistu zabil, ukradl jeho uniformu a napěchoval jeho tělo do zadní části džípu, kde leželo i nyní.

Detektivové původně dorazili na hlášení o zastřelení státního policisty v letištní hale. Navzdory počátečním zprávám byl policista George stále naživu, avšak jeho stav byl vážný. Tři kulky, které ho zasáhly, se po nárazu do jeho neprůstřelné vesty deformovaly, jedna z nich se odrazila nahoru, sjela mu po límci a protáhla krční tepnu. Nedalo se čekat, že George přežije. A i kdyby ano, ztráta krve mu mohla vážně poškodit mozek.

Z parkoviště se Connollyová v doprovodu detektivů odebrala do kanceláře bezpečnostní služby, aby si prohlédla záběry z bezpečnostních kamer. Dobře viděla, jak falešný policista vystřelil na pasažéra, kterého celníci identifikovali jako Harolda Middletona. Tomu se podařilo sebrat útočnickovi zbraň a sám začal v sebeobraně střílet. Policista George předpokládal, že jeho falešný kolega je v právu a střílí na těžkého zločince – byla to pochopitelná chyba. V nastalém zmatku Connollyová původně vyvodila tentýž závěr, jenže jí v pohybu bránil ten idiotský vězeň, takže se nemohla za pachatelem rozběhnout. Původně předpokládala, že falešný policista pronásleduje Middletona ve snaze ho dopadnout, ale nyní jí bylo jasné, že ve skutečnosti utíkal před ní a dalšími příslušníky bezpečnostních složek, kteří se seběhli za zvukem výstřelů v letištní hale. Stejně tak bylo zřejmé, že falešný policista vytáhl na Middletona pistoli ihned poté, co ho jeho protivník podle všeho poznal.

Jakmile se Middleton zmocnil beretty a použil ji k sebeobraně před palbou policisty George, uprchl požárními dveřmi z haly. Falešný policista, který měl na sobě ukradenou a poněkud nepadnoucí uniformu, předtím zmizel tamtéž.

Connollyová reagovala na tyto informace tím, že nasadila veškeré prostředky FBI, aby získala co nejvíce informací o Middletonovi i falešném policistovi. Dohodla se s detektivy, že po Middletonovi budou pátrat pouze jako po korunním svědkovi, kterého je okamžitě nutno zajistit kvůli ochraně. Tedy pokud ho falešný policista do té doby nezabije. Místní policejní složky okamžitě obdržely pachatelův popis – fotografie měla následovat ihned poté, co se ze záběrů bezpečnostní kamery podaří vytvořit kvalitní snímek – a muž byl označen jako hledaný vrah policisty, což znamenalo, že své zatčení přežije pouze tehdy, pokud ho policie najde ležet nahého na břiše na chodníku, a to přímo před kamerami televizních štábů.

V letištní hale i přilehlé garáži se to hemžilo rozlícenými policisty, specialisty na ohledávání místa činu i svědky z řad pasažérů. Státní policisté se psy začali prohledávat letiště v naději, že najdou vraha i Middletona, avšak Connollyová pochybovala, že se muži ještě zdržují. Zatímco policisté reagovali jako podráždění rezatí mravenci, Connollyová postupovala klidně – velela jí to její přirozenost.

Na podlaze letištní haly našla vizitku, kterou jí detektivové později sebrali jako důkaz. Netušili, odkud se vizitka vzala nebo zda nějak souvisí s případem, ovšem poté zhlédli zpomalený videozáznam Middletonova souboje s falešným policistou a všimli si, že vizitka dopadla na zem ve chvíli, kdy se Middletonovi protřhla kapsa košile. Na vizitce stálo: „Jozef Padlo, první zástupce inspektora Polské národní policie“.

Pro Connollyovou to bylo jako rána palicí, a pokud až dosud nevěřila na náhody, pak nyní se stala jejich oddanou zastánkyní. O pouhých pár minut později – a rozhodně o celé hodiny dříve, než se k tomu dostali detektivové – už telefonovala na Padlovo číslo, a protože v Polsku bylo o šest hodin více, nechala inspektorovi vzkaz v hlasové schránce, aby se jí co nejrychleji ozval. Nato vyzkoušela číslo, které sice na vizitce nebylo, ale zato je měla uložené v paměti svého mobilního telefonu – ani tentokrát jí to však Padlo nevzal, a když se jí znovu ozvala hlasová schránka,

nechala mu Connollyová vzkaz téhož znění. Tentokrát ovšem uvedla i jméno Harolda Middletona, protože ji napadlo, že pokud k tomu, aby se jí Polák okamžitě ozval, nestačí její hlas, Middletonovo jméno rozhodně stačit bude.

O pětadvacet minut později jí Padlo skutečně zatelefonoval. Díky informacím zpravodajského útvaru FBI už toho Connollyová v té době věděla o plukovníku Haroldu Middletonovi dost a byla rozhodnutá na případu pracovat, děj se co děj. Podle jejích informací vypátral Middleton řezníka Kosovské osvobozené armády, plukovníka Agima Rugovu, a postavil ho před haagský soud. Rugova však byl nedávno zavražděn a možnost, že spolu tyto incidenty souvisejí, naplňovala agentku vzrušením. S výjimkou terorismu nebylo nic lákavějšího a kariéry prospěšnějšího než mezinárodní případ. Connollyová navíc věděla, že s ní Padlo bude plně spolupracovat.

Před třemi lety se s ním seznámila v Quantiku. Padlo se účastnil kurzu policejní práce, který FBI pořádala pro špičkové evropské vyšetřovatele, a Connollyová tam shodou okolností působila jako jeden z instruktorů. Nakonec se s Padlem sblížili..., velmi sblížili. Vzpomínka, jak nahý Padlo sedí s překříženými nohama na její posteli, v jedné ruce drží sklenici vína, ve druhé cigaretu a dopodrobna jí vypráví o jednom odloženém případě, který nedokázal vyřešit, jí i po takové době vyvolala na tváři vřelý úsměv.

Jozef Padlo nebyl nijak zvlášť pohledný, ale zároveň měl v sobě cosi, co propůjčovalo jeho vzhledu ušlechtilost a dávalo zapomenout na jeho obnošené šaty. Connollyová věděla, že ani ona není žádná krasavice, ale Padlo v ní krasavici viděl. Byl pohotový, čestný, inteligentní, oddaný své práci, mluvil plynule anglicky, měl velké smutné oči a jemné ruce a byl to pozorný milenec. Poprvé v životě Connollyové nevadila mračna cigaretového kouře. V následujících letech spolu párkrát jeli na společnou dovolenou a dvakrát až třikrát týdně si telefonovali. Víc času však spolu trávit nemohli, protože se oba plně věnovali kariéře.

Connollyová věděla, že tento případ – potenciální zdroj pochval, nejspíš i mezinárodních – bude vyšetřovat ona a že pokud se jí některý detektiv postaví do cesty, nemilosrdně ho smete. To ona byla koneckonců svědkem té přestřelky, to ona odhalila Middletonovo někdejší napojení na Mezinárodní trestní tribunál

pro bývalou Jugoslávii, to ona se zasloužila o to, aby policie správně pochopila jeho počínání na letišti a nezastřelila ho. Navíc udržovala pracovní vztah s příslušníkem zahraniční bezpečnostní složky. Neškodila ani skutečnost, že její šéf měl pro ni slabost – oba pocházeli z Mississippi –, ale ještě důležitější bylo, že měla ze všech kolegů bezkonkurenčně nejvyšší procento vyřešených případů. Kromě toho nikdy neopomněla připsat co největší část zásluh za vlastní úspěchy nadřízeným.

Podívala se přes kancelář bezpečnostní agentury na otravného vězně, který byl momentálně připoután za zápěstí k trubce. Zdravotníci mu obvázali nos a setřeli z obličeje krev. Ve snaze předat ho úřadům se Connollyová už hodinu snažila každých deset minut dovolat na Americkou strážní službu. Konečně, pomyslela si, když jí zazvonil telefon. Konečně mi volají zpátky.

„Tady Connollyová,“ vyhrkla do telefonu. „Kde jsou kčertu ti strážci?“

„Kdy a kde jsi je naposledy viděla?“ zeptal se polský inspektor.

„Dobrý den, inspektore Padlo,“ odpověděla Connollyová měkkým hlasem a vyšla ven.

„Dobrý den, zvláštní agentko FBI Pryskyřníková,“ opáčil Padlo. „Vypátrali jste toho Middletona?“

„Povím ti, jak se věci mají,“ řekla agentka a sdělila mu všechno, co věděla. Padlo poslouchal a nepřerušoval ji.

Když domluvila, řekl: „Harold Middleton byl poslední člověk, který se setkal s Henrykem Jedynakem, sběratelem starých hudebních partitur, který byl zavražděn spolu se dvěma dalšími svědky. Nechal jsem plukovníka Middletona sebrat a vyslechl ho. Podle vašeho popisu útočníka by mohlo jít o Dragana Stefanoviće. Objevil jsem spojitost mezi Rugovou a Middletonem a ukázal mu řadu fotografií mužů, o nichž je známo, že byli spolčení s Rugovou – bezprizorních žoldáků, kteří dnes pracují jako nájemní zabijáci. Mezi fotografiemi byl i Stefanovičův snímek a také snímek muže, kterého známe pouze pod přezdívkou ‚Slovan‘. Middleton tvrdil, že viděl Slovana na letišti – evidentně čekal na stejný let do Paříže jako on. Slovanovi se však podařilo uniknout z Paříže dříve, než jsme stačili aktivizovat francouzské úřady. Jak asi víš, ve Francii řehťá úřední šiml hodně hlasitě.“

„Takže ty si nemyslíš, že Middleton byl do Jedynakovy smrti zapleten?“

„Ne. Harold Middleton je typický slušňák, rodinně založený muž s pevnými morálními zásadami a člověk, který se hodně obětoval, aby mohl napravit strašlivé křivdy. Jenže teď tu máme Jedynakovu vraždu, pokus o Middletonovo zabití před zraky veřejnosti a taky zmizení Jedynakovy neteře.“

„Zmizení neteře? Souvisí to nějak s jeho vraždou?“

„Je to talentovaná houslistka, takže mám takové podezření, že tohle všechno může souviset s věcí, která je všem třem lidem společná: s hudbou. Middletona s Jedynakem spojuje zájem o vzácné hudební rukopisy, což by zároveň mohla být jejich vazba na Rugovu.“

„Vzácné hudební rukopisy...“

„Jak asi víš, Rugova strávil část války v Bosně, kde ukrýval uloupené poklady z druhé světové války. V kostele svaté Sofie ukradl něco přes čtyřicet beden, které tam nacisté ukryli v tajné komoře: obrazy, kresby, zlaté sošky, pár malých, ale cenných bronzových sošek, šperky – a taky hudební partitury. Smrt téměř dvou set civilistů tehdy právem vyvolala pozornost, ale Rugovovi se podařilo ty bedny přemístit. V té době jevil značnou ochotu získat informace o tom, kdo se dostal k první části kořisti – výměnou za to nabízel svou shovívavost.“

„A Middleton to věděl,“ poznamenala Connollyová.

„Middleton disponoval jednou Chopinovou partiturou, která podle jeho názoru může být padělaná, ale zároveň může být součástí téhle chybějící sbírky, což však on neví. Anebo to možná ví. Během výslechu jsem mu každopádně uvěřil a můžu ti říct, že se náhle začal velmi obávat o zdraví své rodiny. Mám za to, že to byly podložené obavy.“

„Doufám, že ho ten falešný policista nevystopoval,“ řekla Connollyová.

„Můžeš vzít jed na to, že jestli je to Stefanović, tak nepracuje sám,“ prohlásil Padlo. „Můžu ti poslat fotky mužů, kteří sloužili pod Rugovou. Pokud některý z nich *opravdu* Middletona zabil, pak jen proto, aby udrželi v tajnosti místo, kde ten poklad ukrývají. Jeho hodnota jde do milionů, možná i miliard eur.“

„Pošli mi ty fotky na služební mail a já ti pošlu snímek toho falešného policajta.“

„Jasně, Pryskeřníku.“

Connollyová se usmála. „Víš, Jozefe, možná bych ti mohla vyřídit povolení a obstarat ti letenku. Koneckonců znáš ty lidi lépe než my a tvoje pomoc by mohla být neocenitelná.“

„No to je gól – zrovna jsem říkal komisaři, že když pomůžeme vám, dost možná tím současně pomůžeme vyřešit Jedynakovu smrt a vydat jeho vraha do rukou našich soudů. Můžeš zařídit, aby mě někdo počkal na Dullesově letišti?“

„Myslím, že to zařídit můžu, inspektore Padlo.“

Slovan se jmenoval Vukašin neboli „Vlk“ a rozhodně ho netěšilo, jak špatně se situace vyvíjí. Čekal v autě před hotelem St. Regis na dva své muže, a když spatřil elegantní ženu, která vystoupila z taxíku na protější straně ulice, celý ztuhl. Žena vyrazila k jeho autu, otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

„Eleano,“ řekl Vukašin jejich rodným jazykem, „máš perfektní načasování.“

„Jak bych si mohla nechat ujít příležitost znovu pracovat s drahými starými přáteli? A říkej mi ‚Jessica‘, prosím.“

„Jessica. Velmi americké. Dobře.“

Žena sedící vedle Vukašina byla srbskou státní příslušnicí jménem Eleana Sobierská, z níž se díky padělaným dokladům stala občanka Spojených států amerických. Kdysi se živila jako dětská psycholožka, ale poté začala působit jako sběratelka zpravodajských informací pro Rugovovy jednotky. Skutečná Jessica Harrisová kdysi pracovala jako zdravotní sestra-dobrovolnice v ústřední bělehradské nemocnici a ve Spojených státech neměla žádné blízké příbuzné. Příčiněním ženy, která potřebovala ukrást její totožnost, se později stala potravou pro úhoře v Dunaji.

Během etnických čistek Kosovské osvobozené armády byl hlavní povinností Eleany Sobierské výslech nepřátelských vojáků a civilistů, které zajala Rugovova jednotka. Vukašin jako jeden z Rugovových pobočníků ji viděl při práci a musel obdivovat její vyšetřovací metody a zápal. Kráska bez jediného genu soucitu však sverpě odmítala veškeré návrhy vojáků, takže Vukašin dospěl k přesvědčení, že tato žena nachází sexuální rozkoš pouze ve chvílích, kdy dovádí k šílenství lidi připoutané ke stolu či k židli, případně lidi zavěšené v příšerných bolestech na trámu.

„Váš terč je tady v hotelu?“ zeptala se nyní.

Vukašin vytáhl z kapsy fotografii dvou mužů sedících u stolu v restauraci a podal ji Harrisové. „Terčem je tento muž – Harold Middleton, bývalý šéf Dobrovolníků, který vystopoval a našel Agima.“

Ženin výraz ztvrdl. „*Tohle* že je Harold Middleton? Představovala jsem si ho charizmatičtějšího. Kde je?“

„Zatím to nevíme jistě.“

„Ale věříte, že přijde sem. Do baru. Na veřejnost.“

Vukašin přikývl. „Naši lidé přiměli jeho bývalou manželku, aby jim uvedla seznam míst, kam by se Middleton mohl uchýlit. A tenhle hotel byl mezi nimi.“

„Máš uvnitř svoje lidi?“ zeptala se Harrisová.

„Už jsou na cestě.“ Vukašin se usmál. „Vydávají se za agenty FBI. Bude to účinné: Middletona hledají kvůli zastřelení policisty na letišti.“

„Policisty?“

Vukašin jí to vysvětlil.

„Hotové fiasko,“ poznamenala Harrisová. „A kde je teď Dragan?“

„Skonal. Co jiného mi zbývalo? Vždyť všechno ohrozil.“

„A proč nám tak záleží na Middletonovi?“

Vukašin jí sebral fotografii. „Tenhle druhý muž se jmenuje Henryk Jedynak a byl to sběratel a expert na vzácné hudební dokumenty. Ani on už není mezi námi. Na důvod se můžeš zeptat Middletona.“

„S radostí to udělám,“ odvětila Harrisová. „Ale tady jde určitě o víc než jen o smrt jednoho sběratele hudby.“

Vukašin cítil únavu, ale faktem bylo, že Harrisová potřebovala znát okolnosti mise a toto byla vhodná doba, kdy jí je sdělit.

„Middleton byl s mírovými jednotkami ve svaté Sofii a patřil k těm, kteří dostali za úkol katalogizovat hudební rukopisy – ty, které zůstaly v kostele, než jsme je stihli přemístit. A Jedynak byl před třemi lety požádán, aby ověřil pravost několika rukopisů, které Middleton nestihl sebrat. Jenže když se tyhle rukopisy měly prodat soukromému sběrateli, zjistilo se, že je Jedynak vyměnil za podvrhy.“ Vukašin se odmlčel a dodal: „Prodávajícím byl Rugova.“

„Zřejmě předpokládal, že cena bude dost vysoká na to, aby si za utržené peníze mohl koupit svobodu,“ přemítala Harrisová.

„Když jsem Jedynaka vyslýchal, přiznal se, že ty rukopisy padělal, jenže jsem ho nedokázal přimět, aby mi sdělil, kde jsou originály.“

Harrisová se poťouchle usmála. Vukašin znal jen násilí, ale neměl ponětí o jemnějších a rafinovanějších metodách, bez nichž se vyšetřovatel při výsledku zarputilých fanatiků neobejde.

„Prozradil mi ale, že Middleton disponuje vzácným rukopisem, jehož hodnotu sice sám nezná, ale brzy na ni přijde.“

„Zničil jsi drahocenný zdroj informací.“

„Nepotřebuju, abys mi vykládala, co jsem udělal nebo neudělal.“

Byla to však pravda. Jedynak si své informace odnesl do hrobu a jeho neteř byla také v prachu – někdo ji v Římě vyfoukl jeho mužům před nose. Zůstávalo záhadou, co všechno mladá houslistka ví.

„Domnívám se,“ vysvětlil Vukašin, „že klíč se skrývá v jedné Chopinově partituru, kterou Jedynak předal Middletonovi.“

„A ta je pravá, nebo falešná?“ zeptala se Harrisová.

Vukašin se na ni podíval a zvedl obočí. Nebyl důvod se domnívat, že Jedynak mohl o jejím skutečném účelu vědět. Vukašin čekal tři roky, než se začal pokoušet o její navrácení.

Harrisová si všimla, jak se její kolega naježil. „To tys pronikl k Rugovovi a jeho manželce, vid’?“ zeptala se lichotivým hlasem.

Vukašin přikývl. Měl radost, že jí může vylíčit, jak dosáhl zdánlivě nemožného.

„Plukovník Rugova byl zoufalý,“ řekl. „Před mou návštěvou podplatil dozorce a já tam dorazil v přestrojení za právníka tribunálu, který potřebuje Rugovův podpis na nějakých dokumentech. Jenže mi vyteklo pero a otrávený inkoust na plukovníkových prstech se po sedmi nebo osmi hodinách postaral o zbytek.“

Vukašin se usmál. „Víš, plukovník byl rád, že mě vidí. Moje přestrojení ho pobavilo a byl velmi potěšen, že máme plán, jak ho dostat do bezpečí. Jenže si pochopitelně neuvědomoval, že jeho manželka už prozradila, kde jsou jeho deníky – měli jsme všechno, co se chystal použít jako páku. Dokonce jmenoval několik lidí, kteří mu za ty poklady zaplatili – své mecenáše. Takže slavný plukovník Rugova byl nakonec jen obyčejný zbabělec beze cti a bez loajality.“

„Škoda, že jsem u toho nebyla taky.“

Vukašin si zapálil malý doutník a sledoval, jak k nim přijíždí auto. Vystoupili z něj dva jeho muži a bok po boku vešli do hotelu.

„A teď uvidíme, jestli je uvnitř Middleton,“ poznamenal Vukašin.

„A jestli není...?“

„Pak je tam jeho dcera,“ odvětil Slovan. „Charlotta. Mimochodem, je těhotná.“

„A jakmile budu mít Charlottu i jeho v jedné místnosti...“ Harrisová se té představě usmála a energicky si začala mnout dlouhé jemné ruce. „Miluje ještě někoho dalšího?“

„Ženu, se kterou kdysi spolupracoval. Jmenuje se Teslová. Leonora Teslová.“

„Kdybychom měli tuhle Teslovou, bylo by to téměř stejně účinné – tedy pokud mu na ní pořád záleží. Ale těhotná dcera má samozřejmě přednost.“

Vnitřek auta páchl téměř archeologickou zatuchlinou, podlahu posévaly staré umaštěné obaly od jídel, v rozích se válely lahve od alkoholu, popelníky přetékal vyčichlými nedopalky. Klimatizace se zablcovala, kašlala a vypouštěla z průduchů vzduch prosycený plísní. To vše ještě umocňoval žluklý zápach potu tří pasažérů – Middletona a dvou neúspěšných lupičů, Marcuse a Traci. Middleton zjistil jejich jména díky tomu, že na sebe oba neustále pokřikovali, osočovali se z toho či onoho a prokládali to útržkovitými detaily ze svých nikterak oslnivých životopisů: co ten bolestně potřebuje, co by si onen zoufale přál; jeden se vyznal ze zničující závislosti na cracku, druhý slíbil nápravu, jeden zahrnul druhého nadávkami, druhý je opětoval a oba si sdělovali své osobní zpovědi tak břitce vulgárním slangem, že měl Middleton co dělat, aby rozluštil alespoň část. Automobil zatím kodrcavě ujížděl na sever do Baltimoru a svítil si jediným reflektorem na deštěm zmáčený asfalt mezistátní silnice 1-495. Krajinou se přehnala krátká letní bouře, po níž však vzduch ještě více zhoustl a zteplal, takže se skomírající klimatizace zmohla na pouhý sípot. Sportovní sako se lepilo Middletonovi na ramena a paže jako druhá kůže – volnou rukou si otřel čelo, zatímco ve druhé vlhce svíral berettu.

Snad aby potlačil sílící žaludeční nevolnost, vložil se nakonec do hádky odehrávající se na předním sedadle. „Zapni rádio,“ řekl a šťouchl Marcuse pistolí do ramene.

Mladík se jen nepatrně vytočil. Tvář měl posetou malými bílými boláky. „Hej, já a Traci tady musíme něco probrat.“

Middleton zaryl špičku hlavně Marcusovi do krku. „Řekl jsem, ať pustíš rádio. Nemůžu přemýšlet.“

„Moc si tu nevyskakuj, Šedivoune,“ ozvala se ze sedadla řidiče Traci a ohlédla se přes rameno. „Uneseš nás, vyhrožuješ nám a my

tě posloucháme na slovo. Tak se uklidni. A nehrej si. S touhle bouchačkou ne.“

Od chvíle, co nasedli do auta, mu Marcus s Traci neřekli jinak než „pan Šedivoun“. Middleton si zpočátku myslel, že je to narážka na jeho sešlý zjev, který vypětím a nedostatkem spánku ještě více uvadal. Po nějaké době však z tohoto přídomku vycítil i špetku rasového posměchu. Nebyl to snad Cab Calloway, kdo ve svém slovníku afroamerického slangu označoval bělochy za šediváky? Jenže to bylo už dost dávno, rozhodně dříve, než se tihle dva narodili. Vlastně i než se narodil sám Middleton...

„Já si nehraju,“ prohlásil.

„Chtěla jsem akorát říct, že...“

„Zapni to zasraný rádio!“

Marcusova ruka vystřelila k palubní desce a stiskla příslušné tlačítko. Middleton polekaně ucukl, když se z reproduktorů vyvalila hrozivá záplava rytmických chvástavých keců překřikujících se s basovou linkou tvořenou údery bucharu a bzučivým syntezátorovým hlomozem, a to vše s hlasitostí, která člověku trhala uši.

„Dej tam jinou stanici.“

„Hele, frajere, to už teda fakticky přeháníš.“

„Dej tam jinou stanici. Dělej!“

Marcus zanađával, nicméně uposlechl, chopil se ladicího knoflíku a začal brouzdat bažinou šumu prokládaného nenadálými nosovými výkřiky nebo afektovanými hlasy mužů opilých biblí.

„Musíš trochu zklidnit hormon, Šedivoune. Přelad' to zpátky a nech kokrhat toho prvního borce.“

Náhle se z éteru vylinulo pisklavé trylkování dřevěných dechových nástrojů, na které navázala zpívaná řeč sopranistky. Middleton tu pasáž dobře znal. Vymrštil se dopředu. „To je ono! Tohle nech!“

Marcus se zatvářil, jako by mu poručili, aby spolkl ropuchu.

„Todle?“

„Vylad' to pořádně. Ať to tak nešumí.“

„Ne, ne. Dost na tom, že jsi z nás udělal svý zajatce. Nemůžeš nás ještě mučit.“

„Vylad' to!“

Byl to Schoenbergův *Pierrot Lunaire*, cyklus jednadvaceti písni napsaný pro pět hudebníků hrajících na osm nástrojů plus

hlas, který měl napůl zpívat a napůl recitovat texty. Jednalo se o první dodekafonické mistrovské dílo dvacátého století, které většina lidí vnímala jen jako nesrozumitelný hluk. Ne tak ovšem Middleton a kdokoliv další, kdo tomuto dílu rozuměl a rozpoznával v něm poslední muka romantismu s dozvuky nejen Mahlera a Strausse, ale i Bacha.

„Možná byste se měli uklidnit vy,“ prohodil a zlehka se opřel o sedadlo. „Myslíte si, že rap nebo hip-hop vymyslela vaše generace? Mluvené slovo s hudebním podkresem je staré přes čtyři sta let. Říká se mu recitativ. V tomto případě ho sice Schoenberg zapsal do not, jenže v mluvené řeči nikdy nedržíme stejnou výšku tónu – naše hlasy kloužou o něco výš nebo níž. A přesně tohle dělá ta sopranistka. Je jen a jen na ní, jak to provede. Nástroje zatím vytvářejí krajinu: je tu měsíční světlo, šílenství, krev...“

Traci se nepatrně nakláněla k reproduktoru, jako by ji tohle umění uchvátilo.

Marcus se s neskryvanou skepsí podíval po očku na berettu a řekl: „Ty seš profesor?“

„Šššš,“ zasyčela Traci. Vyzáblá mladá žena s kávovou pletí, planoucím očima a rozčepýřeným afroučesem byla jako u vytržení. „Dělej, jako že z toho máš pojem.“

Rozmrzelý Marcus mrštil tělem proti dveřím a znechuceně se podrbal na strupovité paži.

Konečně oba zmlkli a Middleton měl šanci přemýšlet. Přízračná hudba na příběh o klaunovi posedlém měsícem a jeho freudovských snech však jeho obavy pouze umocnila. Kde je Charley, nehrozí jí nějaké nebezpečí? Kdo se ho pokusil zabít na Dullesově letišti, o co tomu člověku šlo? A co na něj čeká ve městě Baltimoru na adrese South Fremont Avenue 122?

Možné ohrožení Charley jen zesilovalo potřebu rozkrýt celou hrozbu. Middletonovy myšlenky se však točily stále dokola a nesmyslně do sebe narážely, čemuž napomáhala také únava a strach. A do toho všeho:

*S bílým flíčkem jasného měsíce
na rameni svého černého pláště
courá se pierot tímto zdoluhavým večerem,
aby hledal své štěstí a dobrodružství...*

Marcus kývl směrem k rádiu a prohodil: „To krákání zní pořád stejně, jako kafemlejek.“

„Když rozumíš německy, tak ne.“ Middleton si protřel pálící oči. „A taky neposloucháš doprovod.“

„Je to hustý,“ nadhodila Traci v usilovné snaze o lichotku, přestože ve skutečnosti dávno ztratila o tuto hudbu zájem.

Marcus se ušklíbil. „Jestli se mě ptáte na názor, tak mně to zní jako nějaká tajná šifra.“

„To je zvláštní, že to říkáš.“ Middleton vyhlédl ze špinavého okna na rozmazané stromy. „Během druhé světové války se šušovalo, že nacisté vysílají prostřednictvím dodekafonické hudby vzkazy svým sympatizantům v řadách americké kulturní elity. Není v ní žádná ústřední melodie, lidé nemohou poznat nesprávnou notu...“

„Mně přijde, že jsou tam všechny noty nesprávný.“

„No právě. O to snáze by se v takové hudbě ukrýval vzkaz. Kdo pozná, jestli s ní něco není v pořádku?“

Vzpomněl si na Chopinův rukopis ve své aktovce, který původně pokládal za důvod, proč ho polské úřady zadržely na krakovském letišti. Jeho přesvědčení, že partitura není pravá, se zakládalo na několika pasážích s podivně disonančními kadencemi, které nebyly úzkostlivě melodickému Chopinovi ani trochu podobné. Co když je to šifra? napadlo ho. Co když těm hrdlořezům nejde o rukopis ani o hudbu, nýbrž o něco daleko cennějšího – o něco, co lze rozkrýt pouze dešifrováním padělaných notových listů?

V návalu náhlé inspirace se Middleton sehnul pro aktovku, aby se na rukopis podíval – a v tom okamžiku si uvědomil, že aktovku nemá.

Ach ne, pomyslel si. Proboha. V duchu se vrátil do hotelu St. Regis, vzpomněl si, že si na toaletě u umyvadla zasunul telefon do kapsy, načež se odbelhal zpátky do baru, podíval se na svůj zbědovaný a zoufale zapamatovatelný odraz v zrcadle, zaklapl telefon a strčil ho do aktovky. Je možné, že pak jednoduše odešel bez ní? Taková hloupá roztržitost! Byl to jen další příznak toho, jaký se z něj stal popleta a zmatkář – stejný pomatenec jako ten šílený pierot.

„Otoč to auto.“

Traci se přes rameno zamračila. „Cože?“

„Otoč to auto! Vracíme se do hotelu.“

Nešťastní zlodějící si vyměnili pohledy. „Vem si prášek, nádhero,“ utrousil Marcus.

„Začínáš mě děsit, Šedivoune,“ přisadila si Traci.

Middleton zvedl berettu, přitiskl konec hlavně na okénko na zadním sedadle vpravo a stiskl spoušť. Ohlušující výstřel v malém autě, k němuž se vzápětí přidalo řinčivé sypání roztržitého skla, ho znovu připravil o sluch. Traci otevřela ústa v němém výkřiku, předklonila se hrůzou a snažila se udržet ruce na volantu. Marcus se chytil za hlavu a upřel děsuplný pohled na pistoli. Spálený sirnatý zápach korditu, který se v náhlém poryvu vlhkého letního vedra rychle rozšířil, konečně potlačil smrad z plesnivějšího interiéru auta.

Middleton se natáhl dopředu, volnou rukou chytil Marcuse za límec a vymrštil jeho směrem pistoli. Stejně jako na letišti k němu každý zvuk doléhal v podobě nepochytilného šumu, avšak kdesi v hlubokých zákoutích své třesící lebky přesto jako by slyšel tlumený hlomoz vlastních slov: „Řekl jsem otoč to auto,“ ječel na Traci, „jinak přísahám, že ho zabiju – zabiju ho, rozumíš? Přímo tady! A tebe taky zabiju!“

Marcus se začal nekontrolovatelně třást a jen chabě se vzpouzel proti Middletonově sevření. Traci natáhla ruku přes auto ve snaze ho ukonejšit a k Middletonovi konečně začala doléhat její chlácholivá slova. Vrhla přes rameno nenávistný pohled a na dalším výjezdu odbočila doprava.

Postupně začal Middleton vnímat i abstraktně naléhavé útržky z *Pierrota Lunaire*. Co se to ze mě stalo? pomyslel si.

Barman Conrad držel v rukou partituru a energicky v ní listoval. Zdála se být velmi stará – papír byl křehký a vybledlý a notový zápis ručně psaný, nikoliv tištěný jako v partiturách, které v minulosti koupil Jennifer. Tohle se jí bude líbit, pomyslel si v návalu vnitřní vřelosti. Chopin. Za tohle ho obejmeme kolem krku a přitiskne k němu tvář.

Conrad žil jen pro svou neteř. Neustále jí kupoval různé věci – v dětském věku to byly hračky, zatímco dnes, kdy začala chodit na hodiny klavíru, ji obdarovával neokázalými svršky a notami. Nejstarší dcera jeho sestry oslavila nedávno deváté narozeniny a byla velmi nadaná. V poslední době se vytáhla a ztratila dětskou

buclatost, takže začala být malinko nemotorná, ale stále měla nádherně lesklé černé vlasy sahající do půli zad, tajuplně zastřené modré oči a porcelánovou pleť. Byla to černá Irka stejně jako její otec, ať už byl ten bídák kdekoliv. Ve vězení. V hrobě. Zpátky v Carrickfergusu. Někdo se musel o dívku starat, potřebovala ve svém životě muže. A strýc Conrad ji miloval. Velice ji miloval.

Její příklon k hudbě v posledních dvou letech byl pro něj vítanou změnou. Už nemusel jen sedět na gauči a dívat se, jak neteř hopsá po podlaze ve školní halence a ponožkách. Mohl sedět vedle ní a otáčet jí stránky, zatímco ona hrála Schumanna, kterého jí koupil. *Dětské scény. Album pro mládež.* V pokoji se vznášela vanilková vůně jejího šamponu a její ruce škobrtaly po klávesách v bolestných disharmoniích. Conrad si k ní pak přisedl blíže, až se jejich stehna dotýkala a jejich rukávy se třely o sebe. Takhle to stačí, připomínal si. Nic víc, zatím ne. Spokoj se s tímhle. Až někdy později. Možná. Jestli bude chtít.

Myšlenky a výjevy, tak strašlivé a zároveň tak vítané, jako by mu sám ďábel šeptal do ucha: *Vždyť jsi to vždycky chtěl.* A taky pro to žil.

Počkal, až mu z tváře vymizí horkost, sroloval partituru a zasunul ji do kapsy své sportovní bundy, která visela na háčku v kumbálu. Když se vrátil do baru, z hotelového vestibulu sem právě vstoupili dva muži v modrých sportovních sakách a šedých kalhotách. Jeden z nich byl vysoký a pohyboval se s jakousi nervózní rtuťovitostí. Druhý byl urostlý a svalnatý, měl býčí krk a malé vyhaslé oči. Vysoký muž obšťastnil Conrada prázdným úsměvem a posunul k němu přes bar vizitku. Byla na ní pečeť FBI. Urostlý muž stál za ním a jeho obličej postrádal jakýkoliv výraz.

Nikdo další v baru nesesedl. Celou noc tu bylo zoufale mrtvo.

Vysoký muž se předklonil, přečetl si barmanovu jmenovku a řekl: „Dobrý večer, Conrade. Během dnešního večera sem přišel muž středního věku – pravděpodobně se choval poněkud nervózně a měl naspěch. Na Dullesově letišti zastřelil policejního důstojníka a uprchl z místa činu. Máme indicie, že střelba mohla mít teroristický podtext. Podle informací o pohybu jeho mobilního telefonu se před pouhými pár okamžiky nacházel zde. Je velmi důležité, abychom ho vypátrali. Vzpomínáte si na něj, že?“

Conrad přesně věděl, o kterém muži je řeč, ale nebyl zcela přesvědčen, zda je moudré to přiznávat. „Ten popis, který jste mi

uvedli,“ prohlásil, „by mohl odpovídat v podstatě všem mužům, kteří tu v posledních několika hodinách byli. Rád bych vám pomohl, ale...”

Vysoký agent ho neposlouchal. Všiml si totiž aktovky za barem.

Aktovka patřila neznámému muži, který do baru během večera zavítal a vypadal, jako by sem přišel přímo od autonehody. Podle agentů to byl vrah policisty. Zřejmě hudebně založený. Conrad jeho aktovku objevil, když rovnal barové stoličky – podíval se dovnitř v naději, že najde nějaký průkaz totožnosti, ale místo něj narazil na Chopina.

Vysoký muž znovu nasadil prázdný úsměv. „Mohli byste mi podat tamto?“ Kývl směrem k aktovce a natáhl ruku. „Rád bych se podíval dovnitř.“

Conrad zaváhal a podlehl rodícímu se strachu, že se na všechno přijde.

„Abychom si to vyjasnili, Conrade. Toto je otázka národní bezpečnosti. Máme široké pravomoci. Takže.“ Pokynul rukou. „Kdybyste mohl, prosím.“

Conrad sebral aktovku a podal ji mužům přes bar, poněvadž mu došlo, že nemá příliš na vybranou. Vysoký muž se aktovky lačně zmocnil, okamžitě ji otevřel a neurvale začal prohledávat obsah. Jeho kolega stál o kousek za ním a obrovité paže měl založené na stejně mohutných prsou.

„Není tu,“ řekl nakonec vysoký muž. Ohlédl se přes rameno na kolegu a pak znovu upřel pohled na Conrada. Bezvýrazný úsměv se změnil v nelítostný. „Něco tu chybí. Ale to vy už víte – vidíte, Conrade?“

Conrad cítil, jak se pod ním zhoupává podlaha. Sevřel se mu žaludek. *Oni se dozvědí o tvém nehezském malém tajemství,* našeptával mu vnitřní hlas. Než však stačil domyslet důsledky, slyšel sám sebe říkat zajímavým hlasem: „Nevím, co máte na mysli.“ Představil si Jennifer, jak sedí se smutnými a ostýchavými očima na lesklé černé stoličce před klavírem a čeká, až vedle ní usedne její jediný strýček vonící mátovou žvýkačkou a vodou po holení.

„Ta partitura, Conrade. Má být v té aktovce. Ale není. Takže nám ji okamžitě přines. Než ztratím trpělivost.“

Teprve v tu chvíli si Conrad uvědomil, co mu na mužově hlasu tak neseď. Přízvuk. Připadal mu kanadský. Odkdy můžou Kanadčané pracovat pro FBI?

„Podívejte, nechci vám ztěžovat situaci, ale opravdu netuším, o čem mluvíte.“

Vysoký agent pohlédl na dveře od kumbálu za barmanem – při vstupu do baru viděli, jak je za sebou zavírá. Kývl na svalnatého kolegu, aby se podíval také.

„Tam jít nemůžete.“ Conrad cítil, jak mu po zádech stéká krůpěj potu.

„A pročpak?“

„Jsou to soukromé prostory hotelu.“

Vysoký muž se zašklebil. „No a?“

To už stál jeho statný kolega u baru. Jízlivě poplácal Conrada po tváři a otevřel dveře kumbálu.

První agent řekl: „Je ve vašem nejlepším zájmu nabídnout nám plnou spolupráci. Jsem trochu zklamán, že vám to musím vysvětlovat.“

„Ty si vystup první.“

Middleton postrčil Marcuse berettou na chodník. Otevřel své dveře, z jejichž rozbitého okna se mu na rukáv vysypala poslední sprška drobných bodavých střepů. Zabouchl za sebou a houkl na Traci skrz zející otvor, v němž kdysi bývalo sklo: „Počkej tady. Něco jsem si tam zapomněl. Za minutku jsme zpátky.“

Mladá žena nic neříkala – jen seděla v autě, pevně svírala volant a pěníla.

Middleton si strčil pistoli do kapsy sportovní bundy, chytil Marcuse za loket a silně mu ho sevřel. „Pojď. Vyřídíme to rychle.“

Když byli v polovině cesty mezi autem a otočnými dveřmi hotelu, odlepilo se auto od obrubníku. Oba muži se otočili a dívali se, jak Traci ujíždí. Middleton cítil, jak mu klesá čelist. Auto bez řazení dorazilo na roh, se skřípěním brzd odbočilo a bylo pryč.

Než se Middleton stačil vzpamatovat, vymanil se mladík z jeho sevření, udeřil ho levou rukou do čelisti a vyrazil pryč tak rychle, jak mu to jeho vyzáblé nohy dovolily. Middleton hbitě nabral rovnováhu, ovšem už se mohl jen drbat ve střišti a dívat se, jak vychrtlý mladík upaluje po zmáčené ulici pryč.

Od chvíle, kdy jsem stál přesně na tomto místě, pomyslel si, uplynula pouhá hodina. Nic se tu nezměnilo. Až na to, že se tu možná změnilo všechno.

Otřel si tvář kapesníkem a vstoupil do hotelového vestibulu v naději, že nevypadá tak zbědované a neupraveně, jak si připadá. Recepcní si ho z první návštěvy pamatoval a věnoval mu prázdný úsměv. U výtahu čekala dobře oblečená žena s malou cestovní taškou, dost možná prostitutka.

Middleton zamířil do malého potměšlého baru. Překročil práh a zarazil se. Barman právě zápolil s mnohem větším mužem, než byl on sám, zatímco druhý, o něco vyšší muž je při tom pozoroval. Oba návštěvníci byli oblečeni téměř totožně: v šedých kalhotách a modrém saku. Oba měli košile s knoflíčky na límci a těžko zapamatovatelné kravaty, avšak jejich chování se s tímto ustrojením neslučovalo. Vysoký muž sledoval kolegovu počínání s chladnou zvědavostí a v jeho úsměvu se zračil sadismus. V ruce držel Middletonovu aktovku a prohlížel si obsah mobilního telefonu, který Middleton záhy identifikoval jako svůj. Druhý muž, jenž působil mnohem silněji, zatím držel barmana v kravatě a volnou rukou ho zasypával brutálními údery. Barman měl nataženou ruku a v zaťaté pěsti pevně svíral Chopinovu partituru.

Ve chvíli, kdy Middleton toto všechno zaregistroval, se muž s aktovkou otočil přímo k němu. Zamračil se, neboť nově příchozího poznal, a Middleton si uvědomil, že mu nezbývá čas. Vytáhl z kapsy berettu a vyrazil vpřed, zatímco muž odhodil mobilní telefon a vnořil ruku do sportovního kabátu. Middleton zamířil a vypálil dvě rychlé rány do středu mužova masitého obličeje v naději, že kulky protřnou chrupavku kolem jeho nosu a uhnízdí se mu hluboko v mozku.

Muž se zapotácel, začal škubat hlavou, ale jeho ošklivý výraz zůstal kupodivu beze změny. Teprve po chvíli se jeho tělo zkroutilo a skácelo se k zemi.

Urostlého muže výstřely vyděsily. Odstrčil barmana stranou, přikrčil se a začal tasit zbraň. Middleton se otočil, rychle vykročil kupředu, namířil a vypálil na muže z bezprostřední blízkosti dvě rány, i tentokrát do prostředku obličeje. Muž s tváří zalitou krví zavrával, padl na jedno koleno, na chvíli se zachytil okraje baru, ale pak se svezl k zemi ve škubavých křečích.

Zděšený barman začal couvat. Middleton slyšel z vestibulu kroky i užaslé vzdechy neviditelných čumilů. Natáhl ruku.

„Dej to sem.“ Ukázal na partituru. Když barman pouze civěl, obrátil proti němu zbraň. „Nemám čas.“

Barman na chvíli zaváhal, ale pak hodil zmuchlanou partituru na bar. Z jeho očí vyzařovala napůl hrůza a napůl sklíčenost. Middleton sebral z podlahy aktovku, strčil do ní mobilní telefon i rukopis a s berettou v ruce vyrazil k šumícímu davu ve vestibulu.

Dobře oblečená žena, která před chvílí stála u výtahů, se k němu hbitě přitočila, vsunula mu ruku pod paži, chytila ho za vlhký rukáv a začala ho navádět přes vestibul. „Nezastavuj, Harry,“ zašeptala. „Jestli chceš vidět Charlottu, tak nezastavuj.“

8

JOHN GILSTRAP

Felicia Kamińská odjakživa zbožňovala letiště. Její rodina nikdy nikam necestovala a ona jako dítě záviděla kamarádům, kteří jezdili na dovolenou tak daleko, že se tam muselo létat. I ve vlaku mohl člověk zažít jisté vzrušení, ale pouze na letištích se člověk setkával s lidmi cestujícími do tak vzdálených míst, že jim to mohlo změnit život. Vysněný okamžik konečně nadešel a Felicia se vůbec poprvé chystala nastoupit do letadla, které letělo do Spojených států. Navíc měla letět první třídou.

Mezinárodní letiště ve Fiumicinu přetévalo lidmi hemžícími se sem a tam v kolektivní snaze odbavit se a najít cestu k odletovým přepážkám. Feliciu Kamińskou – vlastně ne, *Joannu Phelpsovou*, možná si to bude muset pamatovat – zaujala zejména jedna rodina: matka s otcem museli vyvinout nezměrné úsilí, aby nasměrovali svých šest dětí k bezpečnostní linii. Připomínalo to snahu vyhnat vodu do kopce. Felicia se neubránila úsměvu.

Poté se však přinutila k soustředění. Po událostech z dnešního rána potřebovala být ve střehu. Očividně představovala něčí cíl, a kdyby jí chtěl ublížit nějaký další útočník, téměř jistě by se mu to podařilo. Malinko ji uklidňovalo, že každým desátým člověkem na letišti byl *carabinieri* se samopalem přehozeným přes rameno. Pokoušet se o vraždu na letišti by byl proto velmi špatný nápad.

Odpolední události se vyvíjely přesně tak, jak předpovídal Faust. Když se její zachránce umyl a převlékl, odvedl ji přes hotelový vestibul na parkoviště, kde už stály dva sedany Mercedes s běžícími motory. Faust ji doprovodil k prvnímu vozu a sám usedl na zadní sedadlo druhého. Obě auta společně vyrazila od obrubníku, ale pak se rozdělila do různých směrů – její vůz odbočil doprava, zatímco Faustův doleva – a od té chvíle neměla od Fausta žádnou zprávu.

„Bylo mi řečeno, že příliš necestujete,“ řekl řidič vozu obstojnou polštinou, jejíž přízvuk nedokázala Felicia dost dobře zařadit. „Víte, jak probíhá odbavení?“

Felicii se jeho povýšený tón protivil, ale musela přiznat, že to neví. Řidič – pokud mluvil pravdu, pak se jmenoval Peter – s ní krok za krokem prošel celý proces, od odbavení u přepážky přes bezpečnostní prohlídku až po samotný nástup do letadla. Jediným skutečným překvapením bylo pro Feliciu zjištění, že se před průchodem detektory kovu bude muset vyzout. O detektorech jako takových samozřejmě věděla, ale nenapadlo ji, že bude muset odložit část svých svršků.

„Budete to absolvovat se mnou?“ zeptala se, když Peter domluvil.

„Ne, slečno Phelpsová, obávám se, že to nebude možné. Na letišti panují v poslední době velmi přísná bezpečnostní opatření. Musím zůstat v autě a odjet ihned poté, co vás vysadím. Nezbývá vám než si poradit sama.“

„Kde je Faust?“

Peter vyhledal ve zpětném zrcátku její oči. Dlouho neříkal nic. „Ve vhodný čas bude tam, kde bude potřeba. Ovšem ze všeho nejdůležitější je mít na paměti, že pokud se s ním znovu setkáte, nesmíte dát ničím najevo, že ho znáte. Ať první krok udělá on.“

„Budu si to pamatovat,“ odpověděla Felicia. *Stejně se nedá říct, že se na další setkání s ním nějak zvlášť těším.*

Na letišti dorazila s téměř tříhodinovým předstihem. U přepážky se rychle nechala odbavit, ale s bezpečnostní kontrolou si dala načas. Faust jí dal do peněženky tři sta amerických dolarů, jak se na pasažérku první třídy sluší a patří, a Felicia se rozhodla, že část těchto lehce nabytých peněz utratí v letištní kavárně. Na okraji haly našla stůl, z něhož se nabízel nerušený výhled na bezpečnostní linie. Lidé se tam mačkali v obrovském hrozu.

Na vzdálenější straně davu zahlédla Felicia bezpečnostní linii pro cestující první třídy, kde byl zástup mnohem řidší a spořádanější, a upřela na ni pozornost. Předpokládala, že právě tam začne jít každou chvíli do tuhého.

Nakonec to trvalo tak dlouho, že si musela objednat druhé espresso – přičemž se pomalu smířila s představou, že v noci nezamhouří oka –, ale po pětáctyřiceti minutách konečně zahlédla, nač čekala: do fronty se konečně zařadil Faust. Na sobě měl oblek

a mezi ostatními zámožnými pasažéry si počínal naprosto suverénně.

Felicia z patnáctimetrové dálky sledovala, jak si muž, který jí zachránil život, svléká sako a zouvá si boty. Položil kufřík na pás rentgenového přístroje a prošel úzkým obloukem bezpečnostního rámu.

Felicii se roztlouklo srdce tak silně, až jí naráželo do žeber. Položila si otázku, zda se někde nestala chyba. Už by se přece měla objevit reakce. Už by...

Náhle se rozezněl alarm a nad bezpečnostním stanovištěm se rozsvítilo naléhavé červené světlo. Byl to přesně ten typ zvuku a světla, který zaručeně upoutá pozornost a přiměje lidi k instinktivnímu úprku. Samozřejmě s výjimkou *carabinieri*, kteří se naopak vyrojili ze všech koutů letištní haly, aby na poplach reagovali.

Felicia se kousla do vnitřní části úst, aby potlačila veškeré náznaky spokojeného úsměvu, který by na ni mohl upoutat pozornost, odsunula se od stolu a vyrazila ke stanovišti taxíků před letištěm. Ještě předtím však musela najít směnárnu, kde by mohla proměnit nečekaně nabyté dolary v praktičtější eura. Věděla, že má čas – odhadovala, že *carabinieri* Fausta zaměstnají nejméně na dvě hodiny –, a doufala, že jí toto zdržení poskytne dostatek času k tomu, aby zařídila vše potřebné a zmizela.

Bezpečnostní činitelé na letišti teď podrobí Faustova zavazadla důkladné prohlídce a budou hledat pistoli, která se tak zřetelně objevila na rentgenu. Nakonec však zjistí, co ve skutečnosti poplach zapříčinilo, a možná jim to ani nepotrvá dlouho.

Felicia přemýšlela, zda se některý z nich alespoň usměje, až si uvědomí, že k mobilizaci desítek policistů došlo jen kvůli tomu, že jeden byznysmen zabalil stříkací pistolku do staniolu a zasunul ji do jedné z bočních kapes svého kufříku.

Felicia Kamińska odjela z letiště bez svých nových šatů – kromě těch, které měla právě na sobě. Její elegantní nový kufr zůstal někde v útrobách letiště – byl odbaven a putoval do letadla, které ho mělo dopravit do New Yorku. Peníze si Felicia nechala, ale jinak měla u sebe jen předměty, které jí právoplatně patřily: batůžek a housle.

Taxík ji vysadil na začátku Via dei Polacchi a ona dala taxikáři tučné spropitné. K čemu jsou lehce nabyté peníze, pokud se o ně člověk nemůže podělit? Řidič se mohl uděkovat a třikrát jí nabídl, že na ni počká, než si zde vyřídí pochůzky. Felicia ho musela několikrát rázně odmítnout, než konečně pochopil, že její „ne“ znamená opravdu „ne“, a odjel.

Felicia počkala, až taxík zmizí za rohem, a teprve poté začala stoupat do kopce. Prodejnu La Musica, do níž teď měla namířeno, ještě nikdy nenavštívila, ale po svém příjezdu do Říma několikrát popíjela kávu s jejím majitelem Abe Nowakowskim. Ukázalo se, že signor Abe a její strýček bydleli ve staré vlasti jen pár domů od sebe a prožili spolu dětství. Strýček Henryk tedy přítele požádal, aby na Feliciu čas od času dohlédl. Během poslední schůzky v jedné kavárně nedaleko od Pantheonu a pouhých pár desítek metrů od místa, kde se Felicia poprvé setkala s mužem, který si říkal Faust, se však Abe choval jinak než předtím. Nad jeho nenucenou přívětivostí jako by se vznášelo cosi temného.

Během jedné ze schůzek se ho Felicia navíc zeptala: „Cítíte se dobře?“

Abe se na ni tehdy usmál, ale moc ji tím nepřesvědčil. „Prostě stárnu, nic víc,“ řekl, na chvíli se odmlčel a dodal: „Ale mám strach o tebe, Felicio.“

A bylo to venku. „Ale já jsem se svým životem spokojená, signore Abe. Chápu, že se o mě strachujete, ale už jsem vám říkala, že...“

Abe ji přerušil odmítavým mávnutím ruky. „Vím, co chceš říct, takže se tvařme, že už jsi to řekla, a pojďme dál. Chci, abys mi něco slíbila.“

Felicia naklonila hlavu a čekala. Při jednání s lidmi ze strýčkovy generace se nikdy nevyplatí slibovat něco dříve, než jsou na stole všechny podmínky.

„Jestli se ti něco stane, jestli se někdy dostaneš do jakýchkoliv potíží, chci, abys přišla za mnou.“

Když se dnes Felicia nad tímto rozhovorem znovu zamyslela, napadlo ji, zda signor Abe něco nevěděl. Už tehdy se ostatně přistihla, že se jí z jeho záhadné naléhavosti zrychluje tep.

Abe její výraz dokonale přečetl a pospíšil si s uklidňujícím dovětkem. „Vůbec tě nechci strašit,“ řekl tehdy. „Jak stárnu, někdy mi dělají starosti věci, které by asi neměly. Ale jestli někdy přijde

čas, kdy budeš mít pocit, že ti hrozí nějaké nebezpečí – nebo když se třeba jen budeš cítit osamělá nebo dostaneš chuť na moje fettuccini –, slib mi, že se zastavíš u mě v krámě. Trápí mě, že ti neprojevuji takovou pohostinnost, jakou bych měl. A nechci zklamat svého drahého přítele Henryka.“

Zmíněný rozhovor se uskutečnil před pouhými dvěma týdny. A když dnes Felicia odhodlaně stoupala do svahu, nutila se myslet na hudbu. Pokud dokáže přemostit neurony ve svém mozku triolami a chromatickými stupnicemi, možná už v nich nezbude místo pro strach. Nezbude v nich místo na hlásící se zármutek, jímž bude muset projít, až si konečně naplno uvědomí, že její strýček už nežije.

Přidala do kroku. Zvýšené tempo přeladilo její fantazii na zvuk americké bluegrassové hudby – šmidlavé hudební formy, kterou Felicia nikdy nebrala zcela vážně, dokud si neposlechla cédéčko, na němž Yo Yo Ma vyluzoval ze svého cello zvuky, jaké nikdy předtím neslyšela. Ozývaly se v nich střídavé vodopády radosti a melancholie. Felicia se je pokoušela napodobit na svých houslích, ale nikdy je dost dobře nerozkryla. Jako by se tyto konkrétní řetězce hudební DNA vůbec nedaly nalézt na nástroji polské dívky, které v dětství vštěpovali pouze základy klasické hudby.

Jeden blok před sebou spatřila Felicia ceduli prodejny La Musica a okamžitě zalitovala, že procházka nemůže být delší. Kdyby musela ujít ještě několik kroků, možná by v sobě našla vytouženou duševní sílu, kterou potřebovala, aby mohla oznámit tak strašlivou zprávu tak příjemnému člověku. Cesta však delší nebyla. Felicia dorazila na místo a nenapadl ji žádný důvod, proč by neměla do prodejny vstoupit.

Prošla přes práh, který jako by ji uvrhl o sto let zpátky. Úzká, hluboká a potemnělá prodejna jí připomínala jeskyni – jen v místech, kde obvykle bývají zavěšení netopýři, visely ze stropu desítky houslí, viol a violoncell, které se leskly tak silně, jako by je někdo před chvílí čistil. Levou zeď lemovaly kontrabasy a na pravé zdi vykukovaly z dřevěných regálů bezpočty partitury. A v nejzazší části prodejny...

Felicia vlastně dozadu neviděla, protože tuto část prodejny obestíraly stíny.

„Felicio?“

Ten hlas se ozval kdesi za ní – konkrétně od pokladny, které si Felicia předtím nevšimla, poněvadž se nacházela těsně za dveřmi. Felicia okamžitě poznala těžký přízvuk signora Abeho, ale i tak sebou nervózně škubla, než se ke strýčkovu příteli otočila.

„Copak je, Felicio?“ Abe ještě ani nedopověděl otázku a už obcházel miniaturní pult – pohyboval se tak rychle, jak mu to artritické kyčle dovolily. „Co se stalo?“

Feliciu zničehonic zasáhl příval emocí. „Strýček Henryk je mrtvý,“ vysoukala ze sebe, ale její další slova se utopila ve vzlycích.

Abe Nowakowski zamkl dveře prodejny už v poledne, což ještě nikdy neudělal, a pomohl své nádherné mladé přítelkyni vyjít po zadním schodišti do svého bytu v prvním patře. Tam jí uvařil čaj a vyslechl si její příběh.

Felicia se proklínala, že nedokázala zvládnout emoce, a také se během následující hodiny několikrát bála, že příval slz nikdy neustane. Nakonec se samozřejmě uklidnila, ale přitom měla pocit, že signor Abe by s ní seděl tak dlouho, jak by bylo zapotřebí.

„Tyhle věci chtějí čas,“ prohlásil. Byl to drobný buclatý muž se svrastělou kůží a hustými bílými vlasy, které žádný hřeben nedokázal zkrotit. Když mluvil takto tiše, jeho jinak silný hlas nabral chraplavý ráz. „Já svou Marii ztratil před šesti lety, a i když mám někdy pocit, že se už díra v mém srdci zacelila, jsou dny, kdy mě sužuje stejně palčivá bolest jako v den, kdy zemřela. Postupně jsem tu bolest začal vnímat jako důkaz, že jsem Marii opravdu miloval tak, jak jsem jí tvrdil.“

Čaj byl příšerný, příliš silný a přeslazený. „Věděl jste, že to strýčka může potkat, signore Abe?“ zeptala se Felicia.

Otázka jako by starého pána polekala.

„Když jsme se onehdy sešli na kávu, požádal jste mě, abych vám něco slíbila. Já poslechla a teď jsem tady. Ale napadlo mě, jestli...“

Odmlčela se, protože viděla, jak signor Abe klopí oči do klína. Jeho řeč těla byla na její otázku dostatečnou odpovědí a Felicia pouze doufala, že Abe nezneuctí památku jejího strýčka průhlednou lží ve snaze ochránit její city.

„Ano, měl jsem jakousi předtuchu,“ řekl nakonec. „Krátce před tím, než jsme se my dva sešli, mi tvůj strýček volal. Připadal mi...“

rozrušený. Mluvil překotným tempem, jako by se snažil dokončit své sdělení dříve, než ho někdo přeruší. Nebo možná než si to rozmyslí.“ Nowakowski se zhluboka nadechl a pak pomalu vypustil dech z plic. Když opět začal hovořit, byl jeho chrapot výraznější. „Řekl mi, že mi pošle do úschovy nějaký balíček. Tvrdil, že mít ho u sebe by pro něj bylo příliš nebezpečné, ale u mě prý ten balíček bude opravdu v bezpečí.“

„A přišel vám?“

Abe její otázku ignoroval. „Já jsem s tím samozřejmě souhlasil, ale on mi hned na druhý den zavolal znovu. Tentokrát už byl evidentně vyděšený. Řekl, že si věci pořádně nepromýšlel, než ten balíček odeslal, a děsil se představy, že by si určití lidé mohli myslet, že ho ve skutečnosti poslal tobě. Kdyby přišli na to, že něco posílal do Říma, byl by takový závěr logický. Požádal mě proto, abych se s tebou scházel častěji a pokusil se zjistit, jestli ti nehrozí nějaké nebezpečí. Samozřejmě si přál, abych tě při tom nevyplašil.“

„Jaké nebezpečí?“

Stařec vstal od stolu a vrátil se ke sporáku. „Až dodneška bych ti na to nedokázal odpovědět. Ale myslím, že teď už to víme. Ještě čaj, Felicio?“

Dívka se z té představy otrásla a pokusila se zakrýt svou reakci slovy: „Celý den piju kávu. Nepotřebuju, aby se mi ruce třáslы ještě víc než teď.“

Nowakowski jí věnoval vědoucí úsměv a odbelhal se zpátky ke stolu. „Ano, už mi říkali, že vařím čaj příliš silný. Asi to souvisí s tím, že nemívám mnoho hostů.“

„Co ten balíček?“ naléhala Felicia. „Přišel vám?“

„Přišel.“ Stařec to řekl tak, jako by tím vysvětlování skončilo.

„A co v něm bylo?“

Signor Abe znovu sklopil oči a Felicia si uvědomila, že to dělá vždy, když cítí rozpaky. „Drahý Henryk mě výslovně požádal, abych ten balíček neotevíral. Řekl mi, že bude zabalen ve dvou obalech, a že pokud se prý jemu cokoliv stane, mám otevřít jen vnější obal a kontaktovat člověka, jehož jméno najdu na vizitce přilepené k vnitřnímu obalu.“

„Ale vy jste ho přesto otevřel,“ domyslela si Felicia.

„Samota plodí slabost a zvědavost,“ opáčil stařec smutně. „A já jsem bohužel nesmírně osamělý.“

„Takže co v něm bylo?“ Dívce připadaly Abeho rozpaky okouzující – ona sama by na jeho místě otevřela tu zásilku okamžitě. Nebyl důvod se za cokoliv stydět.

Nowakowski se na okamžik zamyslel a znovu vstal ze židle. Zmizel v pokoji, který nemohl být ničím jiným než ložnicí, a když se za necelou minutu vrátil, držel v ruce tlustou a zmačkanou obálku. „Pokoušel jsem se ji zabalit znovu,“ přiznal, „ale obávám se, že jsem z ní udělal ještě větší salát.“

Obálka byla velká – spíše by se hodila na stavební plány než na dopis. Abe položil balíček na stůl. Počínal si přitom jemně, téměř s nábožnou úctou. Když se Felicia pro balíček natáhla, odehnal ji.

„Prosím,“ řekl stroze. „Nech mě to udělat.“

Felicia si složila ruce do klína.

Stařec si rázně otřel ruce do ubrousku a pak opatrně vysunul obsah z obálky.

Felicia se naklonila blíže a spatřila hromádku lejster. Jejím prvním dojmem bylo, že jsou velmi stará – papír byl zažloutlý a posetý značkami, které mohlo vytvořit jen starobylé inkoustové pero. Prohlédla si obsah zevrubněji, přimhouřila oči a naklonila se ještě blíže. „Vždyť je to hudební partitura,“ řekla, když rozeznala řádky s notovou osnovou.

Nowakowski si dopřál spiklenecký úsměv. „Mnohem víc než to,“ prohlásil, jemně položil listy na obálku a otočil ji tak, aby si Felicia mohla jeho poklad lépe přečíst.

Proboha. Opravdu je to to, co si myslím? žasla Felicia. Dlouhé shluky šestnáctinových not a dalších hudebních značek se nedaly zaměnit, ale jejich ruční zápis působil fantasticky. Feliciin pohled se nezadržitelně přesunul k signatuře na horním okraji listu. V hudebních kruzích neexistoval slavnější podpis.

„Mozart?“ zalapala po dechu.

„Originál,“ rozzářil se Abe. „Nebo si to aspoň myslím.“

Felicia nevěděla, co říct. „Ten musí mít neskutečnou hodnotu.“

„Ještě třikrát větší,“ opravil ji Nowakowski. „Skoro bych řekl, že se jeho cena vůbec nedá vyčíslit. Očividně je to nějaký klavírní koncert, ale prošel jsem Köchelův seznam a nic takového tam není. Podle mě je to zatím neobjevené dílo.“

Felicia věděla, že Köchelův seznam je mezinárodně uznávaný soupis bezpočtu Mozartových děl. Pokud měl signor Abe pravdu, pak se hodnota této partitury opravdu nedala vyčíslit. „No to je

úchvatné," řekla. „Ale nechápu, proč ta partitura strýčka Henryka tolik vyděsila. Vždyť by si za ni mohl splnit i ty nejdivočejší sny. Za takový objev by dal za normálních okolností všechno na světě. Tak proč ho držel v tajnosti? A proč ho někomu posílal?“

„To jsou všechno trefné otázky," souhlasil Nowakowski. „Ale já mám ještě jednu větší.“

Felicia čekala, až stařec vytáhne zpod partitury vnitřní obálku. Bylo na ní jméno, ale žádná adresa.

„Kdo je tenhle Harold Middleton a jak ho máme najít?“

V okamžiku, kdy jí zacvrlikal mobilní telefon, přepadl zvláštní agentku M. T. Connollyovou špatný pocit.

Právě nastoupila do výtahu ve zbrusu nové budově, kde sídlila pobočka FBI pro severní Virginii. Vracela se do kanceláře, která ve skutečnosti nebyla kancelář, nýbrž pouhou kójí, avšak Connollyová vždy uměla snít.

Podívala se na číslo volajícího a okamžitě poznala předčísli i číslo ústředny: volající jí telefonoval z Hooverovy budovy – washingtonského sídla FBI. To nebylo dobré. Connollyová během let pochopila, že z Hooverovy budovy přicházejí jen špatné zprávy. Vystoupila z výtahu a vrátila se do vestibulu s lesklou podlahou z falešného mramoru.

„Connollyová,“ řekla.

„Zde je Emmett Kalmbach,“ ozval se ve sluchátku mečivý a přehnaně upjatý mužský hlas.

Agent se ani nemusel představovat – Connollyová by tuhle afektovanou artikulaci spolehlivě poznala. Jako náměstek ředitele FBI Kalmbach dohlížel na stovky agentů z Washingtonu a Virginie, kteří pracovali ve washingtonské pobočce, a také na její odloučenou pobočku sídlící ve virginském Manassasu. Connollyová se s ním několikrát setkala a úplně jí to stačilo, aby ho dokonale odhadla: byl to ten nejhorší typ byrokratického intrikána, který se na ty nahoře usmívá a ty dole deptá. Úřednická krysa.

Kalmbach neměl důvod volat přímo jí. Přinejmenším žádný dobrý důvod. A proč jí vlastně volá z celostátního sídla FBI, a ne ze své kanceláře na Čtvrté ulici?

„Ano, pane,“ řekla nenuceně, ale žaludek se jí svíral. Sledovala, jak se před ní zavírají dveře výtahu z leštěné oceli. Dvě poloviny obrovského otisku prstu vyleptaného do obou křídel se

spojily. Jakýsi vládní výbor kdysi pokládal obří otisk za umění, a vlastně to opravdu umění bylo: umění podle vládního výboru.

„Agentko Connollyová, kdo je Jozef Padlo?“

Aha. „To je inspektor Polské národní policie, který ve Varšavě pracuje na trojnásobné vraždě, přičemž...“

„Agentko... Smím vám říkat Marion?“

„Raději Emtý, pane.“

Kalmbach však nerušeně pokračoval: „Náš zástupce ve Varšavě mi před chvílí přeposlal e-mailem oficiální žádost polského ministerstva spravedlnosti, abychom tomuhle... Jozefu Padlovi okamžitě umožnili vstup do USA. Prý jste se mu osobně zaručila, že ta věc bude vyřízena kladně. Našeho zástupce to pochopitelně nadzvedlo ze židle.“

Proto jí tedy volá. Connollyová nepostupovala oficiální cestou a nějaký byrokratický smrkáč z FBI, který si vytáhl černého Petra a skončil na americkém velvyslanectví ve Varšavě, to jednoduše nemohl strávit.

„Bezpochyby došlo k nějaké chybě v překladu,“ odvětila. „Já se inspektoru Padlovi za nic nezaručila. Poskytl nám neocenitelnou pomoc v jednom případě na Dullesově letišti, kde byl zavražděn policista, možná i dva. A protože se zdá, že ten případ souvisí s jeho trojnásobnou vraždou, tak...“

„Zdá se, že souvisí,“ skočil jí do řeči Kalmbach. „Co to má znamenat?“

Connollyová se pokusila zakrýt svou otrávenost a co nejrázněji to agentovi vysvětlila: „Padlovi se podařilo identifikovat střelce na Dullesově letišti jako srbského státního příslušníka a válečného zločince, který...“

„Promiňte, agentko Connollyová. Na základě čeho toho střelce identifikoval?“

„Na základě záběrů z bezpečnostní kamery na Dullesově letišti.“

„Aha. Takže inspektor Padlo ty záběry viděl?“

Connollyová se zarazila. „Ne. Ty jsem viděla já. Ale Padlo podezřelého pozitivně identifikoval na základě mého verbálního popisu.“

„Vašeho... verbálního popisu,“ zopakoval Kalmbach tiše. Z každého jeho slova čísel povýšenost.

„Totiž...“ začala agentka, ale Kalmbach jí skočil do řeči.

„Chápete vůbec, jak složitý a náročný je proces povolování vstupu pracovníka zahraničních bezpečnostních složek do Spojených států? Trvá celé týdny a zahrnuje právní nálezy a místopřísežná prohlášení trestněprávního oddělení ministerstva spravedlnosti a úřadu pro mezinárodní vztahy. Je to ožehavá a mimořádně citlivá právní záležitost, kterou nelze brát na lehkou váhu. Například musí existovat absolutně nezvratný důkaz, že daný čin je trestný na obou zúčastněných stranách.“

Ach, proboha, pomyslela si Connollyová. Ten člověk žil a dýchal lejstra. Byl zázrak, že ještě nezemřel na zaprášení plíc buničinou. „Ovšem jestli má Padlo pravdu, pane, a ty tři vraždy ve Varšavě souvisejí se střelbou na policisty na Dullesově letišti, pak není sporu o tom, že takový čin je v obou zemích trestný.“

„Případ vystavěný na *verbálním popisu* přes telefon, agentko Connollyová? Opravdu si nemyslím, že něco takového opodstatňuje závěr o dvojí trestnosti. Celé to strašně plave na vodě. Obávám se, že nebudeme moci dát inspektoru Padlovi vízum.“

Jo, pomyslela si agentka. Kdyby se sem chtěl Jozef rychle, snadno a bez otázek dostat, měl by prostě vstoupit do al-Káidy a zapsat se do letecké školy. To bychom ho sem bez mrknutí oka pustili.

Místo toho však Kalmbachovi řekla: „Takže tvrdíte, že kdyby se nám podařilo stfelce zcela nezvratně identifikovat a prokázat spojitost mezi vraždami ve Varšavě a na Dullesově letišti, neměl byste problém sem Padla pustit?“

„Ale takový důkaz nemáme, že ne?“ utrousil Kalmbach kysele.

„Ne, pane,“ souhlasila Connollyová. „Zatím ne.“

„Děkuji vám, agentko..., Marion.“

„Emtý,“ opravila ho Connollyová.

Jenže to už Kalmbach zavěsil.

„Emtý“ se jí říkalo už od třinácti let.

Křestní jméno „Marion“ odjakživa nenáviděla. Také její otec byl nositelem tohoto obojetného jména, jenže na rozdíl od ní byl na ně odjakživa hrdý a nikdy neopomněl poznamenat, že se tak ve skutečnosti jmenoval John Wayne. V Gulfportu ve státě Mississippi, kde na úřadu šerifa okresu Harrison sloužil na částečný úvazek její táta, měl slavný herec zhruba stejné postavení jako Ježíš Kristus. Pro některé lidi i vyšší.

Ona si však pod jménem „Marion“ představovala buďto knihovnici, anebo hospodyňku v nějakém televizním sitcomu, přičemž ani jedno neodpovídalo jejímu vnímání sebe samotné. Byla větroplach a byla na to pyšná. Tvrdostí se vyrovnala jakémukoliv klukovi, a dokonce jednou zmlátila agresivního sedmáka, protože se odvážil nazvat jejího milovaného mladšího bratra Waynea „buzíkem“.

Trvala tedy na tom, aby jí známí říkali „Emtý“, což byla fonetická podoba jejích iniciál, která jí připadala tvrdá a věčná, jako pravý opak zženštilosti. Možná i malinko záhadná.

Postupem let se naučila všechno potřebné o líčení, vypracovala si zatraceně hezkou postavu a každý den od pěti ráno nejméně hodinu cvičila. Když chtěla vypadat sexy, nedělalo jí to problém. A věděla, že když si oblékne ty přiléhavé červené žerzejové šaty s hlubokým výstřihem z Banana Republic, od mužů si za to vždy vyslouží uznalé pohledy.

V práci se však snažila svou ženskost co nejvíce potlačovat. FBI je dodnes spíše chlapeckým klubem a ona byla přesvědčena, že pokud ženská nebrnká chlapům na libido, berou ji mnohem vážněji.

Třeba ten, který teď sedí naproti ní. Jmenoval se Bruce Ardsley a pracoval jako forenzní videoanalytik na oddělení soudní analýzy audio-, video- a fotozáznamů. Hlavní laboratoř FBI sídlila v Hooverově budově ve Washingtonu, ale vzhledem ke zvýšenému počtu žádostí o analýzu po 11. září 2001 zřídil úřad pobočku i zde.

Ardsley měl na očích tlusté letecké brýle. Měl mastné vlasy, dlouhé chundelaté kotlety, které možná byly módní v sedmdesátých letech, a byl proslulý tím, že se pokoušel sbalit každou agentku a administrativní asistentku, která v FBI pracovala. V jejím případě to už však vzdal a nyní spolu vycházeli dobře.

Jeho kancelář situovaná ve sklepě nové agenturní budovy nebyla větší než kumbál. Stála tu spousta ocelových regálů přeplněných videomonitorů, digitálními střížkami a procesorovými jednotkami. Na jedné stěně visel zmačkaný plakát zachycující muže běžícího do schodů na tribuně nějakého stadionu. Nad jeho rozmazanou postavou se táhlo slovo VYTRVALOST. Nápis u jeho nohou pak hlásal: „K úspěchu nevede jediný OBROVSKÝ skok, ale spousta DROBNÝCH krůčků.“

Connollyová podala Ardsleymu dva disky. „Ten s nápisem ‚Dulles‘ je z Dullesova letiště,“ řekla.

„Chytrý.“

Agentka se usmála. „A na tom druhém disku jsou fotky z Varšavy.“ Padlo splnil slib a poslal jí e-mailem fotografie hrdlořezů Agima Rugovy. Jedním z nich byl i Dragan Stefanović, jehož Padlo pokládal za možného střelce z letiště, který se pokusil zabít Harolda Middletona. Stefanović kdysi pod Agimem Rugovou sloužil, což z něj dělalo přinejmenším válečného zločince. Po válce se stal podle Padla žoldákem a začal se skrývat.

„Doufám, že jsou ve vysokým rozlišení.“

„To pochybuju,“ opáčila Connollyová.

„No jo, nemůžu slíbit nic jinýho, než že se budu snažit,“ prohodil Ardsley. „Na letišti nedávno instalovali nověj sít'ovej systém digitálního sledovacího videa, což nám hraje do karet. Letištní správa do toho před pár lety nasypala náklad'ák peněz. Koupili hromadu drahejš IP kamer Nextiva S2600e s širokým dynamickým pásmem a zabudovanou funkcí řešení na základě analytickýho softwaru.“

„Překlad, prosím,“ řekla Connollyová.

„To znamená, že software na rozpoznání tváře je pořád na hovno a fotky jsou pořád rozmazaný, ale aspoň teď můžem mít všichni dobrej pocit, kolik prachů dáváme na boj proti teroristům.“

„A jak přesně to souvisí s tím, co po vás chci já?“ zeptala se Connollyová.

Ardsley ukázal na ocelové regály plné videomonitorů. „Jakmile si úřad uvědomil, že systém rozpoznání obličeje je úplně na hovno, musel nasypat další prachy do hraček pro kluky, jako jsem já. Vzpomínáte na Super Bowl?“

Connollyová zaúpěla. Před finále ligy amerického fotbalu v roce 2001 instalovala FBI na stadionu v Tampě rozsáhlý sledovací systém, který měl zaznamenávat obličeje všech lidí procházejících turnikety a porovnávat je se snímky známých teroristů. Bojovníci za občanská práva mohli puknout vzteky – bylo to v době před 11. zářím, kdy je ještě někdo poslouchal –, ale celá akce stejně skončila těžkým fiaskem. FBI tehdy sebrala jen pár překupníků vstupenek. „Chcete mi říct, že dnešní technologie není o nic lepší?“

„Ale ne, je lepší,“ odpověděl Ardsley. „Teda o trochu.“

Agentce zacvrlikal telefon. Omluvila se a vyšla na chodbu.

„Connollyová.“

„Ahoj, Emtý, tady Tanya Jacksonová z technického zabezpečení.“

„To bylo rychle,“ prohodila Connollyová. „Máš něco?“

Connollyová totiž zavolala na oddělení technického zabezpečení FBI a požádala o trasování Middletonova mobilního telefonu, aby zjistila, kde se Middleton v daném okamžiku nacházel. Věděla, že většina mobilních telefonů dnes obsahuje GPS čipy, které umožňují stanovit polohu přístroje s přesností několika set metrů za předpokladu, že je telefon zapnutý a vysílá signál.

„No, právě že nemám,“ odpověděla Jacksonová. „Vyskytl se takový procedurální problém.“

„Procedurální...?“

„Podívej, Emtý,“ řekla Jacksonová omluvně, „ty přece víš, že už nesmíme stopovat uživatele mobilních telefonů bez soudního povolení.“

„Ne, vážně?“ odvětila Connollyová. O posledních nařízeních samozřejmě věděla. Pokud chtěl dnes policista přimět mobilního operátora k prozrazení polohy některého z jeho mobilních telefonů, musel mít k tomu soudní příkaz. A aby získal soudní příkaz, musel doložit, že někdo někde páchá nebo spáchal trestný čin.

V minulosti však Jacksonová své kolegyni podobné služby prokazovala. Několikrát pro ni trasovala mobilní telefony i bez potřebných dokumentů. Proč najednou takové ohledy na právní omezličky?

„Tanyo,“ řekla Connollyová, „co se děje?“

Na druhém konci linky bylo ticho.

„Někdo ti za to umyl hlavu, že jo?“

Jacksonová znovu chvíli neříkala nic, ale pak ze sebe vysoukala: „Pět minut po tom, cos mi volala, se mi ozval někdo z hodně vysokých míst na úřadu. Připomněl mi, že trasovat mobilní telefon bez soudního povolení je trestný čin. Prý bych mohla skončit ve vězení.“

„Mrzí mě, že jsem tě vystavila takové situaci,“ řekla Connollyová.

„Chtěla jsem jen, abys znala důvod, proč ti nemůžu vyhovět.“

„Tanyo,“ pokračovala agentka. „Nevolal ti čirou náhodou Emmett Kalmbach?“

„Já – na to nemůžu odpovědět,“ řekla Jacksonová.

Ani však odpovídat nemusela.

„Máte štěstí,“ řekl Bruce Ardsley celý rozzářený.

„Střelcem je Dragan Stefanović?“

Ardsley přikývl.

„Jakou máte jistotu?“

„Pravděpodobnost správné identifikace dělá devadesát sedm procent.“

„Bruci, to je fantastické.“ *A máš to, Kalmbachu,* pomyslela si Connollyová.

„Ale u toho druhého je pravděpodobnost nižší.“

„U druhého?“

„Možná někých osmasedmdesát procent.“

„Kterého druhého máte na mysli?“

Ardsley se otočil na židli, ťukl do klávesnice a na plochem monitoru připevněném na zdi před agentkou se objevil velký snímek. Byl to detail tmavovlasého čtyřicátníka v tmavém a draze vyhlížejícím obleku. Muž měl plochý obličej se slovanskými rysy.

„Odkud je ten snímek?“

„Z bezpečnostní kamery umístěný před pánskejma záchodama v letištní hale D.“

„A kdo to je?“ vyzvídala Connollyová.

„Nigel Sedgwick.“

„Kdo?“

Ardsley stiskl další klávesu a na obrazovce se vedle prvního snímku objevil druhý.

„Britskej podnikatel. Z Bromsgrove v hrabství Worcestershire. To je v Anglii. Nebo to tak aspoň tvrdil jeho pas. Obchoduje s masážními vanama a sem do D. C. prej přijel služebně.“

„Tenhle snímek byl zřejmě pořízen při pasové kontrole,“ konstatovala Connollyová.

Ardsley se otočil zpátky, skromně pokrčil rameny a usmál se. „Jo.“

„A jak jste se k němu dostal vy?“

„Nahackoval jsem se na ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Nahackoval teda není úplně správný slovo. Prostě jsem použil zadní vrátka a vlezl do databáze celní a pohraniční ochrany.“

„Takže kdo je ten člověk ve skutečnosti?“

Na obrazovce se vedle obou snímků objevil třetí. Connollyová na něm okamžitě poznala muže, jenž figuroval na snímcích Rugovových hrdlořezů, které jí zaslal e-mailem Padlo.

„Vukašin,“ konstatovala.

„Včera večer přiletěl do země letadlem British Airways z Paříže. Přijel na britské pas.“

Connollyová přikývla. „Ministerstvo vnitřní bezpečnosti zřejmě nepoužívá program na rozpoznávání obličejů, vidíte? Jinak by ho zadrželi.“

„No, vemte jed na to, že ten software mají,“ odpověděl Ardsley. „A navíc tenhle Vukašin figuruje na jejich seznamu.“

„Možná jejich software není tak dobrý jako náš.“

„Anebo ho někdo poznal, a stejně ho sem pustil.“

„To přece nemá logiku,“ namítla agentka.

„Vnitřní bezpečnost dělá spoustu věcí, který nemaj logiku,“ odtušil Ardsley.

„Takže co mi chcete říct – že ho na ně systém upozornil, a oni ho přesto vpustili do země?“

„Jo,“ řekl Ardsley. „Přesně to si myslím. Ale já jsem jenom videotechnik, takže co já vím, jak to bylo?“

„Ježíšikriste,“ špitla Connollyová.

„Ale chtěl jsem se vás na něco zeptat,“ pokračoval Ardsley.

Agentka se otočila od obrazovky. „Poslouchám.“

„Neměla byste někdy čas na skleničku?“

„Vy to nikdy nevzdáte, že ne?“ řekla Connollyová.

Technik ukázal na potrhaný motivační plakát na stěně. „Vytrvalost,“ řekl s ostýchavým úsměvem.

Když se Connollyová blížila ke své kóji, už zdálky viděla, že na její židli sedí nějaký muž. Vedle něj stál druhý.

Mužem na židli byl Emmett Kalmbach. Muž stojící vedle něj byl vysoký a šlachovitý, měl brýle s rohovinovými obroučkami a řídnoucí vlasy. Connollyová neměla tušení, kdo to je.

Stojící muž si jí konečně všiml, cosi zamumlal a Kalmbach se pomalu otočil.

„Agentko Connollyová,“ řekl a vstal. „Dovolte, abych vám představil Richarda Chamberse z ministerstva vnitřní bezpečnosti.“

Connollyová podala obrýlenému muži ruku. Jeho stisk byl studený a schlíplý.

„Dick Chambers,“ prohodil beze stopy úsměvu.

„M. T. Connollyová.“

„Dick je regionálním ředitelem pro vnitřní bezpečnost,“ konstatoval Kalmbach.

„Těší mě, že vás poznávám.“ Connollyová zachovala neutrální tón i výraz, jako by o tomto muži nikdy neslyšela. Ve skutečnosti však o něm slyšela. Jeho kariéra byla téměř učebnicovou ukázkou diplomatické dráhy: Yaleova univerzita, důstojnická škola a pak ministerstvo zahraničí. Sloužil v některých nejhorších destinacích na světě. Po 11. září přešel na ministerstvo vnitřní bezpečnosti a předsevzal si, že ve středoatlantické oblasti Spojených států se žádný terorista nikdy neobjeví. Mezi federály nebyl příliš oblíbený – za obhroublou fasádou se ukrývalo přefouklé ego –, ale na druhé straně se nebál požárů, ke kterým se nikdo jiný nechtěl ani přiblížit, a bez váhání a strachu z osobní újmy je hasil. Skutečnost, že se tento člověk angažuje v jejím případě, nicméně Connollyovou zneklidňovala. Silně zneklidňovala. „Vysvětlí mi někdo, co se tu děje?“ zeptala se.

„Můžeme to probrat v zasedací místnosti,“ řekl Kalmbach.

„Agentko Connollyová,“ začal muž z ministerstva vnitřní bezpečnosti, „zdá se, že máme komunikační problém, a doufám, že ho dokážeme osobně vyřešit.“ Posadil se do čela mahagonového konferenčního stolu, čímž dal beze slova najevo své postavení v případě.

„Jaký ‚komunikační problém‘?“ zeptala se Connollyová.

„Agentko Connollyová,“ ujal se slova Kalmbach, „to, co se stalo na Dullesově letišti, evidentně spadá do jurisdikce virginské policie. Myslím, že jsem dal jasně najevo, že tamní události s naším úřadem nikterak nesouvisejí.“

Kalmbach samozřejmě nic takového neříkal. Zjevně hrál před Chambersem divadlo. Connollyová však nebyla tak naivní, aby se s Emmettem Kalmbachem přela o to, co jí řekl nebo neřekl.

„Totiž,“ řekla místo toho a zvedla kompaktní disk, který jí před chvílí vypálil Bruče Ardsley, „já si naopak myslím, že to s úřadem

souvisí velmi úzce. Náš vlastní program na rozpoznávání obličejů identifikoval dva srbské válečné zločince, kteří nezákonně vstoupili do země, přičemž jeden z nich použil falešný britský pas na jméno...”

„Proč se snažíte vypátrat Harolda Middletona?“ skočil jí do řeči Chambers a sebral jí cedéčko z ruky.

„Protože je to korunní svědek,“ odpověděla Connollyová. „V mezinárodním případě, který zahrnuje trojnásobnou vraždu ve Varšavě a další jednu nebo teď už možná i dvě v...”

„Neřekl jsem to snad naprosto *jasně*?“ vyhrkl Kalmbach s planoucím obličejem. Muž z ministerstva mu však položil ruku na rukáv, aby ho umlčel.

„Agentko Connollyová,“ řekl tiše, „spis Harolda Middletona má modré pruhy.“

Connollyová se na něj zadívala a přikývla. Modré pruhy znamenaly, že příslušný spis je z důvodů národní bezpečnosti zapečetěn. Část Middletonovy vojenské minulosti nesla označení „utajeno/zaheslováno“. Bylo to o jednu úroveň výše než stupeň „přísně tajné“.

„Proč?“ zeptala se agentka nakonec.

Kalmbach se zamračil a neřekl nic. Odpovědi se tedy ujal Chambers: „Jak to mám vyjádřit jazykem, kterému budete rozumět? Tohle přesahuje vaši platovou třídu, agentko Connollyová.“

„Znamená to, že jsem odvolána z případu?“ vyhrkla Connollyová.

„Ne, agentko,“ odpověděl Chambers. „Znamená to, že žádný případ není.“

10

JIM FUSILLI

Leonora Teslová vystoupila ze žlutého taxíku na rušné křižovatce Šesté Avenue a 35. ulice a rychle vklouzla do obchodního domu Macy's. Když vyšla ven, měla vlasy ostříhané nakrátko a vyčesané do bodlin, na sobě měla černou halenku s knoflíčky a vysoko zvednutým límcem, černé kalhoty a černé střevíce bez podpatku – v mnoha ohledech to byl pravý opak toho, co měla na sobě před čtyřicetimi hodinami, když zabila Güntera Schmidta. Její nová kožená kabelka černé barvy, kterou pevně držela v podpaží, obsahovala náhradní spodní prádlo i to, co jí zbylo z okamžiku, kdy předhodila Schmidtovo tělo běsnícím hyenám ve vyschlém korytě: sluneční brýle, hotovost, kreditní karty, pas, desky i její nejcennější majetek, totiž plně nabitý iPod, který jí daroval Harold Middleton.

Z automatu na Herald Square zatelefonovala do redakce *Human Rights Observeru*. Ozvala se jí asistentka a sdělila jí, že Val Brocco zatím nedorazil. Prý má chřipku – podle vzkazu, který v redakci nechal, hodlal strávit celý den v posteli. Teslová usoudila, že bude lepší, když asistentce neprozradí své jméno a nepožádá o Broccovo číslo na mobil. Utěšovala se vědomím, že Valova opatrnost kdysi hraničila s posedlostí a že její bývalý kolega nebude nic riskovat. Rozhodně by neměl: ve snaze najít Middletona se ji tihle lidé pokusili zabít a neváhali za ní vyslat agenta až do Namibie. Nebylo pochyb o tom, že nejméně jeden jejich agent operoval i v centru Washingtonu, kde bydleli Middleton s Broccem.

Z vestibulu Madison Square Garden zkusila Leonora zavolat Jeanu-Marcovi Lespasseovi do Parkwoodu ve státě Severní Karolína. Bylo jí však řečeno, že pan Lespasse už v TDD – firmě, kterou zakládal a jejíž plný název zněl Technologie de Demain – nepracuje. Na Leonorinu otázku pak recepční stroze dodala, že

o něm nemá žádné kontaktní informace. A jak se dalo čekat, poslední mobilní číslo, které Teslová na Lespassea měla, už nebylo aktivní.

Došla na nádraží a koupila si za hotové jednosměrnou jízdenku Acela expresem do Washingtonu, přestože měla v plánu vystoupit už ve státě Delaware. Podívala se na tabuli s odjezdy a zjistila, že má dost času koupit si ve stánku telefon s předplacenou kartou a několikérý domáci i mezinárodní noviny na dvouhodinovou cestu do Wilmingtonu.

Posbírala drobné a zvedla hlavu. V televizi nad regálem s bateriemi a fotoaparáty na jedno použití právě běžely zrnité záběry z přestřelky na Dullesově letišti. „Dva zabití policisté,“ hlásal titulek.

„Harold,“ vyhrkla Leonora, než stačila sama sebe zarazit.

Šokovaně zírala na reportáž s vypnutým zvukem. Proužek běžící pod záběry jí sdělil, že střelec zatím nebyl dopaden.

Leonora si to z nějakého důvodu vyložila jako potvrzení, že Harold Middleton je stále naživu.

Premýšlela, zda se totéž dá říct i o Lespasseovi a o Broccovi.

O dvanáct hodin dříve opustil Harold Middleton hotel St. Regis se sadistickou Eleanou Sobierskou po svém boku a pistolí Zastava P25 ve svých žebrech. Když kráčeli se Sobierskou západně po K Street, vypadali jako dvojice, jakých se tady pohybovalo nemálo: neupravený muž středního věku v obleku a s aktovkou v ruce a elegantní šlapka vyzařující chladnou neproniknutelnost. Až na to, že tihle dva neměli namířeno do čtyřhvězdičkového hotelu na hodinové „rande“ za pět set dolarů, ale naopak z něj odcházeli.

Middleton poslouchal, zda neuslyší sirény policejních vozidel – nepochyboval, že vystrašený barman zavolal washingtonskou policii, která uvědomila FBI. Klátivým krokem dál krácel po ulici a kladl si otázku, zda mu lidé, jimž se snažil vyhnout, právě nezachránili život.

„Kam...,“ začal.

Hlaveň pistole mu přejela přes žebra.

„Na Farragut Square,“ odpověděla Sobierská, „k té soše. Charlotta je tam.“

Middleton klopýtl, ale Sobierská ho udržela ve vzpřímené poloze.

„Ta aktovka,“ řekl.

„Ano, ta aktovka,“ odvětila Sobierská. „Ta aktovka, samozřejmě. Ale ta aktovka nestačí.“

Middleton se rozhlédl kolem sebe. K Street byla prázdná – doba večeri skončila a chodníky se vyprázdnily. V New Yorku, Chicagu, San Francisku, ale i v Krakově a ve Varšavě se v tuto dobu pohybovaly v ulicích desítky lidí: vychutnávali si večerní vzduch, přesouvali se na nové místo a jejich klábosení a smích představovaly rozvernou přehru k tomu, co bude následovat. Ve Washingtonu člověk slyšel jen tíživé chroupání bot strážců před Lafayetovým parkem a Bílým domem nacházejícím se dva bloky odtud.

„Jak to myslíš, že nestačí?“ zeptal se Middleton, když odbočili severně na Šestnáctou ulici.

„Pro mě je to jen cár papíru.“

„Moje dcera...“

„Samozřejmě že bys toho svého Chopina vyměnil za dceru. Ale co dál?“

Stáli na rohu Connecticut Avenue a čekali, až kolem nich projede východním směrem několik taxíků. Když Middleton popadl dech, konečně uslyšel kvílení sirén – ozývaly se ve větší dálce, než doufal, ale každopádně se blížily.

„Nic dalšího není,“ řekl. Myšlenky mu zastiňovala únava. Muži, které zastřelil v baru, přece hledali tu Chopinovu partituru, ne?

„Plukovníku Middletone,“ odvětila Sobierská s pokřiveným úsměvem. „Nedělejme ze sebe hlupáky.“

„Ale já vážně nevím, co chcete.“

Srbka mu zaryla pistoli hlouběji do hrudního koše. „V tom případě zůstaňme při tom, že *já* vím, co chceš *ty* – chceš Charlottu a svého vnuka.“

Na semaforu naskočila zelená a Sobierská postrčila Middletona do vozovky.

„Udělám cokoli,“ řekl Middleton, když došli ke středové čáře.

„Kde je Faust?“

Na konec krátké fronty čekajících aut se zařadil sedan značky Mercedes, a zatarasil jim tak cestu.

„Faust?“

„Je nám známo, že s Faustem udržuješ vztah,“ konstatovala Sobierská.

„Nám? Kdo to je ,my‘?“

Než stačila Sobierská zareagovat, řidič mercedesu vystrčil ze staženého okénka levou ruku a vypálil ránu.

Osamělá kulka pronikla zdola do ženiny tváře, provrtala jí nosní kost a roztránila horní část hlavy. Ve vzduchu nad Middletonem se rozprskla rudá mlha. Sobierská se skácela na vozovku a zastava jí vypadla z ruky.

„Na nic nesahej, Harry.“

Zatímco v dálce houkaly sirény, Middleton si uvědomil, že se na něj od volantu auta jeho bývalé manželky upřeně dívá jeho zeť.

„Nech všechno být a nastup si. Tak dělej, Harry.“

O pár vteřin později otočil Jack Perez volantem, vyhnul se řadě čekajících aut a prohnal se přes křižovatku. U Fakultní nemocnice George Washingtona projel na oranžovou ve snaze dostat se na Routě 66 dříve, než policisté zareagují na tuto další přestřelku, tentokrát na Connecticut Avenue.

„Co Charley?“ zeptal se Middleton. Aktovka mu ležela naplocho na klíně.

„Je v bezpečí,“ odpověděl Perez a s kvílením pneumatik odbočil doleva.

„A Sylvia?“

„Ta ne, Harry. Sylviu dostali.“

„A kde je...“

„V chatě u jezera, Harry. Charley je v chatě u jezera.“

Middleton si otřel tvář a upřeně se zadíval na svou zkrvavenou dlaň.

„Než tam dorazíme, Harry, radši mi pověz, co se děje.“

„Pokoušejí se mě zabít,“ vysoukal ze sebe Middleton.

„Pokoušejí se, ale ty mrtvý nejsi,“ řekl Perez. „Na rozdíl od Sylvie, těch dvou chlapů v baru, dvou policajtů na letišti...“

„Tři lidí ve Varšavě,“ slyšel se Middleton říkat.

„A teď té šlapky.“

„Ona nebyla šlap...“

„To je celkem devět lidí a žádný z nich nejsi ty.“

Na výjezdové rampě na dálnici panoval plynulý provoz.

„Jacku, poslouchej.“

Perez zvedl pravou ruku z volantu a gestem tchána umlčel. „Právě jsem kvůli tobě zhatil celoživotní snahu zlepšit pověst své rodiny, Harry.“

Middleton neříkal nic. Věděl, že rodina Perezových byla v šedesátých letech napojena prostřednictvím Carla Marcella na mafiánský klan Genoveseových, avšak podle armádní zpravodajské služby byl mladý Jack čistý. S tím, že si nechal nastávajícího zetě tajně prověřit, se ovšem Middleton Charley nikdy nesvěřil.

„Ale výměnou za to,“ pokračoval Perez, „mi ty řekni, do čeho jsi spadl.“

„Tadyhle mám jednu Chopinovu partituru,“ řekl Middleton a poklepal na chlopeň aktovky. „Předpokládá se, že jde o součást válečné kořisti, kterou nacisti ukryli v jednom kosovském kostele.“

„Předpokládá se?“

„Je to padělek. Ta partitura není psána Chopinovou rukou. Je složená na více dílů, poškozená...“

„A přesto si někdo myslí, že má cenu devíti životů?“

Middleton si vzpomněl na těla rozesetá uvnitř kostela svaté Sofie a na zoufalý křik umírající dívky.

„*Zelená košile, zelená košile..., prosím vás!*“

„Mnohem víc než devíti, Jacku.“

Vyjeli na dálnici a zařadili se do rychlého pruhu. Perez šlápl na plyn a mercedes plynule zrychlil na stodesítku.

„Takže byste si měli s Charley dál myslet, že jsem byl v Krakově, abych ověřil pravost...“

„... rukopisu, jehož falešnost by klidně poznal i nějaký jiný expert. A ty, který jsi katalogizoval Bachovy, Händelovy, Wagnerovy partitury...“

„A taky Mozartovy,“ doplnil ho Middleton.

„... se najednou necháš ošálit evidentním padělkem.“

„Jacku, já se ti jen snažím říct...“

„A přestože je Charley těhotná, klidně si odjedeš do Polska. To ti není podobné, Harry.“

Middleton sledoval, jak kolem cesty rychle ubíhají javory a topoly. „Vyhodíš toho pythona?“

Perez celou dobu řídil s revolverem Colt Python ráže 0.357 přitisknutým k volantu. „Ani nápad. Aspoň ne do chvíle, kdy se mnou začneš jednat na rovinu.“

Middleton si povzdechl. „Radši kdybys to nevěděl, Jacku.“
„Proč?“ zeptal se Perez a pohlédl do zpětného zrcátka. „Myslíš, že to může být ještě horší?“

Přestože přirozený cynismus i nuzný život pouliční muzikantky Feliciu Kamińskou otrkaly, v devatenácti letech byla příliš mladá, než aby chápala, že pocit spravedlnosti i nával optimismu vyvolané nečekaným úspěchem jsou pouhými iluzemi, o nic spolehlivějšími než slib nebo polibek. Stále nabuzená z kávy i z pohledu na Fausta odváděného letištní ostrahou vyrazila z prodejny La Musica signora Abeho do internetové kavárny kousek od Kolosea. Byla to další ukázka její bystrosti: vyhnula se tržnici na Via delle Botteghe Oscure, nezamířila k Pantheonu ani na sever k Treviské fontáně, tedy na místa, která obcházel Faust, a nevrátila se ani domů do San Giovanni. Začínala mít pocit, že vede utajený život, smysluplný život k uctění památky strýčka Henryka.

Během první minuty strávené u počítače zjistila, že Harold Middleton vyučuje „mistrovská hudební díla“ na Americké univerzitě ve Washingtonu.

Univerzita se přitom nacházela 65 kilometrů – nebo přesněji řečeno 64,73 kilometrů – od baltimorské adresy, která podle Fausta měla být jejím novým domovem.

V 6.45 odlétalo z Fiumicina letadlo směřující přes Frankfurt do Washingtonu, kam mělo dorazit ve 12.45. Feliciu napadlo, že by si tentokrát mohla koupit letenku do druhé třídy, takže by jí zbylo dost eur – vlastně dolarů – na taxík na univerzitu. A i kdyby profesor Middleton právě na univerzitě nebyl, mohla by zařídit, aby urychleně přijel – slova „jsem dcera Henryka Jedynaka“ by na získání jeho pozornosti bezpochyby stačila.

Přenocovala v laciné ubytovně na nábřeží – cítila odhodlání, ale bez houslí si připadala jako nahý v trní.

Druhý den použila pas na jméno Joanny Phelpsové, který jí poskytl Faust, a u přepážky společnosti Alitalia v terminálu B si vyměnila letenku. Se spikleneckým úsměvem přitom vysvětlila mladé ženě za přepážkou, že nechtěla letět s tím *vecchio sporcaccione* – špinavým dědkem –, který jí letenku koupil. K jejímu úžasu jí žena sdělila, kde si může vyzvednout zavazadla, která byla stažena ze včerejšího letu.

Její výmluva zabrala i na pracovníka úschovny zavazadel. Felicia si vyzvedla kufr a vrátila se nahoru k přepážce Lufthansy, kde si za téměř 1400 eur koupila novou letenku. Zbývající eura si pak proměnila na dolary, přestože kurz v letištní směnárně byl vyřídusšský.

O tři hodiny později už prostorné proudové letadlo stoupalo nad Dolomity a rychle se blížilo k mezipřistání v Německu. Tam se stal neskutečný zázrak a obě vedlejší sedadla ve 41. řadě zůstala i po odletu z Frankfurtu prázdná. Felicia si tedy zula boty, sebrala z přihrádky nad hlavou přikrývku a natáhla se. Její poslední myšlenkou byla modlitba, aby jí Middleton všechno vysvětlil, a také pocit, že už brzy zjistí, že její strýček zemřel při obraně umění a kultury v podobě neznámé Mozartovy kompozice.

Usnula hlubokým spánkem, v němž se jí zdálo o hudbě, o houslích se stříbrnými strunami a o návratu do Států. Nakrátko uzřela svého otce, který se jí ve snech nezjevil už celá léta, a také široké budovy na chicagské State Street, když vtom ucítila, že ji někdo tahá za palec u nohy. Pomalu se probudila a chvíli si nedokázala vybavit, kde je. Otevřela oči a namáhavě se natáhla ze schoulené polohy.

„Nehledáš tohle?“

Faust zvedl velkou obálku, kterou Felicia viděla v prodejně signora Abeho. Bezpochyby obsahovala Mozartovu partituru.

Dívka se vzepřela na loktech a ke svému překvapení promluvila italsky: „*Che cosa avete fatto con l'anziano?*“

Faust usedl na sedadlo v uličce a položil si ukazováček na bradu. „Starý pán Nowakowski je v pořádku,“ odpověděl anglicky. „A možná bude v pořádku i nadále.“

Felicia se na něj upřeně zadívala. Faust měl na sobě modrý proužkovaný oblek, bílou košili a modrou kravatu, která ladila s oblohou nad Atlantikem. Ulízl si dlouhé černé vlasy a vypadal přitom naprosto vyrovnaně.

„Máš velké štěstí, že tě včera večer nezabili,“ poznamenal.

„To nebylo štěstí.“ Felicii se začaly vracet smysly.

„No, předpokládám, že ses ukrývala přede mnou, což je zhruba stejně rozumné jako ukrývat se před nimi.“

„Řekni mi, co se děje.“

Faust se rozhlédl po zadní části letadla. Letušky byly v kabině vzadu a chystaly se roznášet nápoje.

„Mysli, Joanno,“ řekl. „Tvůj signor Abe je naživu a ty taky. Toho Mozarta, kterého chtěl tvůj strýček ochránit, mám já. Když tohle všechno víš, jak můžeš věřit, že jsem tvůj nepřítel?“

„Nic neříkej,“ odpověděla Felicia a posadila se na sedadle na turka. „*Niente. Nic.*“

„Protože mám v ruce toho Mozarta, pojedu za Haroldem Middletonem s tebou,“ pokračoval Faust. „Je to poslední člověk, který viděl tvého strýčka živého – tedy s výjimkou vraha.“

„Ty víš, kdo mého strýčka zabil?“

Faust se postavil a natažením ruky Feliciu vyzval, ať rovněž vyjde z úzké řady sedadel. „Samozřejmě,“ řekl polsky. „Zrádce Vukašin. Nejpodlejší z podlých. Je hanba, že tvůj strýček musel umřít v jeho přítomnosti.“

„A kde je teď?“

„Vukašin? Ten je nepochybně v okruhu zhruba jednoho kilometru od plukovníka Middletona.“

Faust se otočil za zvukem vozíku s nápoji, který právě letuška tlačila do uličky.

„Pojď, Joanno,“ řekl a podal Felicii ruku. „V první třídě podávají šampaňské. A taky bavorský sýr s modrou plísní a chleba s dýhovými semínky jako předkrm. Jsem si jist, že z té panzanelly a cantucci, které jsi měla včera večer, ti už dávno vyhládlo.“

Felicia Kamiňská – ne, Joanna Phelpsová – vstala a znovu vklouzla do ošoupaných bot.

Sprška tepenné krve z Broccova podříznutého hrdla už na jeho zoufale skrovném kuchyňském stole zaschla a posmrtná ztuhlost začala ochabovat. Zvláštní bylo, že Brocco měl za zády spoutanou jen levou ruku – jeho pravice schlíple visela dolů a konečky prstů se téměř dotýkaly podlahy poseté skvrnami od krve a moči. Leonora Teslová zahlédla na stole novinářský zápisník standardní velikosti. To znamenalo, že vrah Brocca před smrtí nutil něco napsat. A jestli ho nutil něco napsat, musel ho před smrtí i mučit.

Vrah si rovněž nahrál Broccův hlas – jak jinak by mohl mrtvý muž volat do práce, že je nemocný? Od pachatele to byl chytrý způsob, jak získat čas.

Co však nutil Brocca napsat? V Namibii položil Schmidt Teslově jednu lapidární otázku: Kde je Harold Middleton? Brocco mohl na tento dotaz odpovědět čtyřmi možnými způsoby: mohl

vrahovi prozradit místo, kde Middleton skutečně pobývá; mohl mu sdělit smyšlené místo; mohl tvrdit, že neví, kde Middleton je – stejně jako to nevěděla Teslová –; anebo mohl odmítnout cokoliv říct. Všechny varianty s výjimkou první ovšem vedly ke stále intenzivnější bolesti, a pokud Brocco opravdu nevěděl, kde se jeho někdejší šéf nachází, mohl ho pachatel dohnat ke spekulacím.

Teslová pohlédla na svého bývalého kolegu, a přestože měl Brocco zakloněnou hlavu a vytřeštěné vyhaslé oči, s něžností vzpomínala, jak byl svědomitý, jak se cítil nesvůj v přítomnosti žen, jak vášnivě miloval klasickou hudbu z 18. století i jak neochvějně věřil v sílu svobodného tisku.

Nahlédla mu do úst a zjistila, že mu vrah vyřízl jazyk. To vysvětlovalo zaschlou krev na jeho rtech a bradě i otázku, proč musel psát do zápisníku.

Teslová zamířila ke dřezu pro otrhaný hadr, který pak odnesla ke starému nástěnnému telefonu se žlutým sluchátkem umatlaným od tiskařské černi. Vyťukala 911, sdělila Broccovu adresu a pustila sluchátko z ruky. Hadr se rozmotal a dopadl na ošoupané linoleum.

Když se obrátila k odchodu, všimla si, že Brocco má na dveřích pět petlic. Jeho ošoupaná khaki brašna, která visela na klíce, byla prázdná.

Maximálně obezřetný Brocco tedy vpustil vraha dovnitř. A vrah mu ukradl notebook.

Brocco vraha znal a e-mailové adresy uložené v notebooku nestačily.

Leonora seběhla tři křídla schodů a vyšla do pozdně odpoledního slunce. Byla otřesená a nedokázala myslet na nic jiného než na Broccovo brutální zavraždění a na otázku, kde by teď asi mohl být Harold. Na chvíli proto polevila ve střehu, se kterým po příjezdu do Wilmingtonu nasedla do taxíku, nechala se odvézt na letiště, proběhla letištní halou, jako by spěchala na letadlo, vrátila se na nádraží a koupila si jízdenku na kreditní kartu vydanou ženě, která se protloukala jako herečka v římském Il Teatro Constanzi. Když nyní dobíhala na autobus, jenž sípavě vyrážel ze zastávky na Georgia Avenue, zničehonic si až znepokojivě živě vybavila jedno příjemné odpoledne strávené s Haroldem v chatě u jezera Anna. Kdyby byla červenací typ, rozhodně by teď zčervenala.

Vzpomínala na jezero Anna a vůbec si přitom nevšimla muže sedícího ve starém vybledlém citroěnu přímo naproti zchátralému domu, kde bydlel Brocco. Muž měl na oholené hlavě černou pletenou čepici, která zakrývala černo zelené tetování pikového kluka.

Když Teslová naskočila do rozjíždějícího se autobusu, otočil muž klíčkem v zapalování, složil vyskakovací nůž, jímž si čistil nehty, a vyrazil od obrubníku.

O 33 minut později vyjela žena v černém z parkoviště před nádražím v tmavě modrém autě z půjčovny. Na očích měla sluneční brýle.

Nic jiného dělat nemohli. Neměli na vybranou.

Od kol mercedesu létaly oblázky, když s ním Perez zajel vedle domu a zaparkoval. „Nerozsvěcuj, Harry,“ upozornil tchána, jenž právě zvedal své unavené tělo ze sedadla.

„Ona spí?“

„Harry...“

Ne, samozřejmě že nespí. Charley poslala manžela do „Skotska“, aby jí zachránil otce. Kdyby nebyla těhotná, přijela by za ním sama.

Perez napřáhl revolver.

Oba po hmatu došli k domu a vstoupili dovnitř. Zatímco Perez vyšel po schodech do podkroví, Middleton odložil aktovku a vyrazil přes kuchyň do obývacího pokoje.

Na terase za panoramatickým oknem spatřil siluetu své dcery, schoulenou v proutěném křesítku.

„Charley,“ zašeptal. A pak ji oslovil znovu, tentokrát hlasitěji.

Když Charlotta neodpovídala, zavolal na zete a vyběhl ven.

Charley měla na klíně jeho loveckou pušku Browning A-Bolt.

Pod proutěným křesítkem se rozlévala drobná kaluž krve, která kapala z míst mezi jejíma nohama.

Middleton sebou škubl hrůzou.

„Ježíšikriste!“ vykřikl Perez a zprudka se zastavil před křesítkem. „Charley. Charley, prober se.“

V tom okamžiku Middleton pochopil, že jeho dcera přišla o dítě. Pocítil jakousi tlumenou úlevu: když viděl krev, chvíli si myslel, že ji ti hrdlořezi dostali, stejně jako dostali Henryka

Jedynaka, Sylviu a další – a stejně jako se na Dullesově letišti pokusili zabít i jeho.

Perez poklekl a řekl: „Potřebuje...“

„Jo, to potřebuje.“

Odvezli Charlottu do Nemocnice Marthy Jeffersonové, kde se momentálně zotavovala. Měla samostatný pokoj, infuzi v žíle a manžela po svém boku – seděl v lenošce s revolverem 0.357 Magnum v boční kapse saka a podřimoval.

Do oken proudilo medové slunce. Vrcholky stromů se pohupovaly v jemném vánku.

Harold Middleton měl pocit, že na tomto místě představuje pro své pronásledovatele až příliš snadný terč.

Jack Perez jakbysmet.

11

PETER SPIEGELMAN

Felicia Kamińska padla na obrovskou pohovku, která stála před oknem táhnoucím se přes celou stěnu apartmá v nejvyšším patře hotelu Harbor Court. Nadýchané hedvábné polštáře ji téměř pohltily. Hluboko dole na ni mrkala žlutobílá světla baltimorského vnitřního přístaviště a velké čluny se v černé vodě pohupovaly jako vajíčka. Mělo to mihotání nějaký řád? Obsahovalo nějaký signál nebo vzkaz, který by měla rozluštit? I kdyby ano, Felicia byla příliš unavená, než aby to dokázala.

Vlastně byla víc než unavená. Byla totálně vyhaslá – vyčerpaná ze strachu a z letu, omámená přeletem přes příliš mnoho časových pásem i šampaňským, které v první třídě teklo proudem. Faust jí ho téměř vnutil a pak s ní držel krok, přičemž se celou dobu usmíval jako kočka Šklíba. Po první lahvi následovala další – tolik bublinek! –, ale usměvavý pan Faust jako by byl vůči alkoholu téměř imunní.

Felicia zavřela oči, ale stále před sebou viděla jeho bílé zuby i tmavé kamenné oči, stále slyšela jeho hluboký melodický hlas, který hovořil nejprve italsky, poté francouzsky, polsky, německy a nakonec i anglicky, když v hotelu rozmlouval s recepčním. V jeho slovech se skrýval jakýsi lítostivý úsměv. Felicia se ani nemusela dívat, aby věděla, že recepční – dokonale upravený chlapík v modrém obleku – jeho úsměv opětuje a kývá přitom hlavou. Na pana Fausta se všichni jen usmívali, přitakávali mu a diskrétně se mu klaněli: v letadle i na Dullesově letišti, kde už na ně čekal muž, který se ujal jejich zavazadel a odvezl je v nablýskaném černém BMW až do Baltimoru. Jako by pana Fausta všichni znali, jako by byl jejich nejstarším kamarádem, jenž se neustále usmívá, popíjí šampaňské a hovoří mnoha jazyky, avšak v žádném z nich neodpovídá na otázky.

Felicia si povzdechla a zavrtila se hlouběji do polštářů. Hlava jí plavala a světla přístaviště na ni mrkala i ve chvíli, kdy zavřela oči. Jednou kouřila opium, olejnatou černou kuličku, s Tunisem, který hrál na kytaru kousek od Castel Sant'Angelo – jakže se to jmenoval? Felicia se tehdy cítila podobně: vznášela se v oblacích a její starosti se scvrkly na pouhá vzdálená světla.

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře a ona sebou trhla. Protřela si oči, posadila se a viděla, jak Faust otevírá dveře apartmá. Dovnitř vstoupil drobný, ale svalnatý muž v džínsách a černé kožené bundě. Šedé vlasy měl ostříhané nakrátko. Italsky se přivítal s Faustem, pohlédl na jeho hosta a přešel k věci. Ať už s Faustem probíral cokoli, Feliciiným uším připadala jeho slova rychlá a ostrá – tušila v nich nějaký slovanský jazyk, ale jinak neměla ponětí, o čem je řeč. Faust muže vyslechl, přikývl a podíval se na hodinky. Nakonec muži něco řekl – zřejmě to byl příkaz nebo odmítnutí –, muž přitakal a odešel.

Faust pohlédl na Feliciu. „Čeká nás další výlet,“ řekl.

Felicia téměř nedokázala najít hlas. „Cože? Teď? V tuhle hodinu?“

Její zachránce se znovu usmál. „Jestli z toho chceme vyváznout se zdravou kůží, nemáme právo na odpočinek, Felicio, ale tentokrát nebudeme pryč dlouho. Jestli se chceš nejdřív umýt, počkám na tebe.“

Felicia si protřela oběma rukama obličej a rozproudila v něm krev. „Ne,“ řekla nakonec. „Už mě unavuje, jak mě pořád vláčíš, mám toho plné zuby. *Sono rifinito. Non sto andando.*“

I jí samé zněl přitom její hlas dětsky, ale bylo jí to fuk. Pohlédla na Fausta, který se nenuceně opíral o zárubeň. Na jeho obleku nebylo jediné zmačkané místo a na jeho hlavě by se nedal najít jediný neučesaný vlas – jako by právě vystoupil ze stránky módního žurnálu.

Zavrtěl hlavou. „Sama tady nezůstaneš, Felicio.“

Ve Felicii začala bublat zlost. „Ne? A proč ne?“

„Není to bezpečné.“

„Postarám se o sebe sama.“

„Ano, to už jsem viděl v Římě.“

„Naser si!“ osopila se na něj Felicia. „Já žádnou chuť nepotřebuju.“

„Najednou je z tebe strašný tvrdák, vid’?“

„Taky že jo,“ odsekla Felicia a zaskřípala zuby. „Já nevyrostla na místech, jako je tohle, kde by mě každý obskakoval.“

Faustův úsměv se rozšířil. „Ty myslíš, že já ano?“

„Řekněme, že nevypadáš, že by ses do tohohle prostředí nehodil.“

Faust se uchechtl. „Skutečnou pohádku života na ulici poznáš až ve chvíli, kdy se v Buenos Aires zapleteš do války mezi Montoneros a Battalónem 601. Tihle kluci byli vážně okouzující – a mnohem zapálenější než průměrný výtržník v Římě.“

Felicia si promnula spánky a pokusila se probudit mozek k životu. *Buenos Aires? Montoneros? Co to má být?* O „špinavé válce“ v Argentině kdysi něco četla, ale nedokázala si vzpomenout co. „Takže sis vytrpěl svoje, ale dokázal ses z toho bahna vyhrabat – čítankový příběh úspěchu.“

„Tak nějak.“

„Přeju ti to. O tohle všechno ses samozřejmě zasloužil sám. A vůbec nevádí, že jsi zároveň zloděj, špion nebo nějaký terorista – člověk, který terorizuje staré chlapy a unáší z římských ulic holky.“

„Už jsem ti řekl, Felicio, že tvůj přítel Abe je v pořádku – a taky nejsem žádný špion. Politika mě ani trochu nezajímá. Kdybych měl popsat svou profesi, řekl bych, že jsem zprostředkovatel. Dávám dohromady kupující a prodávající a strhávám si za to poplatek. Když se to vezme kolem a kolem, tak docela mírný.“

„Kupující a prodávající čeho?“

Faust pokrčil rameny. „Toho i onoho. Všelijaké veteše.“

„Třeba ukradených hudebních partitur?“

„Ta partitura je ve skříni, Felicio, řádně uzamčená. Moje hudební citění se kloní spíše k Sinatrovi než k Mozartovi.“

„S čím tedy obchoduješ, když ne s hudbou? Ať je to cokoliv, tvoje rodina je na tebe určitě moc pyšná.“

Náhle Felicia ucítla změnu atmosféry, která zvážněla a zhoustla. Usměvavý pan Faust se přestal usmívat a jeho tmavé oči jako by se dívaly skrz ni. Z Felicie rázem vyprchal veškerý vzdor a vztek a místo nich se dostavil dusivý strach. Zaklepání na dveře pro ni tentokrát bylo úlevou.

Do apartmá opět vstoupil drobný muž a nervózně pohlédl na Fausta. Ten mu něco řekl – Felicia nevěděla co – a vyšel ze dveří. Drobný muž se k ní otočil.

„Pojď“, řekl chraplavou angličtinou.
Felicia neměla chuť se s ním hádat.

Faust o cestě nelhal. Byla to krátká jízda na zadním sedadle velkého BMW, která vedla nočními ulicemi osvětlenými sodíkovými výbojkami. Felicia hledala orientační body a pamětihodnosti: Light Street, East Lombard, velký stadion nalevo zaplavený světlem a pokrytý neuvěřitelně zeleným trávíkem a nakonec změř užíších uliček a starých cihlových domů. Před jedním z nich po deseti minutách zastavili.

Široká třípatrová budova působila na Feliciu dojmem skladu nebo staré továrny. Kdysi opravdu továrnou byla, alespoň podle naleštěné mosazné cedulky kousek od moderního proskleného vchodu: Továrna na plachtovinu –1888. Těsně nad cedulkou visela druhá cedulka s adresou: South Fremont Avenue 122.

Jsme doma, pomyslela si Felicia a s navracejícím se vztekem následovala Fausta dovnitř.

Lícové cihly a ozdobné tepané mříže prozrazovaly průmyslovou minulost budovy, ale všechno ostatní – nablýskaná mosaz, leptané sklo a mramor ve vestibulu – hlásalo do světa její proměnu v luxusní bytový dům. Faust zamířil k výtahu a Felicia ho následovala. Ve třetím patře vystoupili, odbočili za roh a prošli světle šedou chodbou k černým dveřím na konci. Faust na ně dvakrát zaklepal, vytáhl z kapsy saka klíč, odemkl a vstoupil dovnitř. Vtom se zarazil.

Šlachovitého vousatého muže mířícího na Faustův hrudník pistolí Glock 30 spatřila Felicia Kamiňská až ve chvíli, kdy Faustovi narazila do zad. Zalapala po dechu a chytila svého zachránce za biceps.

„Ježíšikriste,“ zašeptala.

Vousáč se na Fausta usmál a ten jeho úsměv opětoval. „*Que tal, Nacho?*“ zeptal se.

„*Nada, Jefe,*“ odpověděl vousáč a zastrčil pistoli zpět do pouzdra za zády. „Na západní frontě klid. Klidně se přesvědč sám.“

Faust jemně odtáhl Feliciinu ruku ze svého bicepsu a následoval Nacha k oknu. Felicia si dlouze oddechla a rozhlédla se kolem sebe. Rozlehlý loft měl cihlové zdi, vysoké stropy s odhalenými trámy a potrubím, lesklou prkennou podlahu

a minimum nábytku: stál tu jen karetní stůl, pár skládacích židliček a zhasnutá stojací lampa. Okna byla zatažena těžkými bílými závěsy. Kromě toho se tu však nacházela spousta technického vybavení: tři notebooky, několik fotoaparátů s teleobjektivy a dva mohutné dalekohledy na trojnožce. Všechny byly namířeny na úzkou mezeru mezi závěsy a Nacho si nyní s jedním z nich pohrál.

„Na tenhle jsem namontoval zesilovač jasu, *Jefe*,“ prohlásil, zatímco se Faust sklonil k okuláru.

„Kdy proběhla poslední zásilka?“ zeptal se.

„Dnes odpoledne. Zhruba v pět hodin.“

„Víš, co to bylo?“

Nacho pohlédl na Feliciu a přešel do španělštiny. Felicia se snažila něco pochytit, ale vousáč hovořil příliš rychle a se zvláštním přízvukem a jeho řeč navíc působila vědecky – dost možná obsahovala nějaké chemické výrazy. Pomalu se tedy přesunula k dalekohledům. Faust s Nachem si toho všimli, ale zdálo se, že jim to nevadí. Felicia se tedy do jednoho podívala.

Svět venku měl zelený nádech, stejně jako podlouhlá nízká cihlová budova, která se zdála velmi blízko. Měla spoustu zatlučených oken a vypadala opuštěně. Uprostřed zorného pole se táhla nákladová rampa a jedinou pohyblivou věcí byl igelitový pytel, který se převaloval v teplém nočním vánku.

Nacho zatáhl závěsy a obraz zčernal. Pohlédl na Feliciu a kývl k židli v rohu. Felicia se na ni posadila a stále se snažila pochytit obsah jejich rozhovoru. Ten měl teď méně technický ráz – Faust se Nacha na někoho ptal. *Jestli prý ví... Co jestli ví? Horario*. Anebo to bylo *orario*, což by znamenalo harmonogram nebo časový rozpis? A o kom je vlastně řeč?

Zdálo se, že i Nacho je trochu nejistý. Pokrčil před Faustem rameny a přesunul se ke dvoukřídlovým dveřím vedoucím do velké šatny. Položil ruce na úchytky. „Možná budeš mít víc štěstí než já, *Jefe*,“ řekl anglicky a otevřel dveře dokořán.

Felicia vykřikla.

Muž na podlaze šatny na ni vytřeštil oči. Byl svázaný drátem, ústa měl přelepená černou náplastí a krvácel z rány na oholené hlavě, na které – jak si Felicia všimla – měl tetování připomínající pikového kluka. Nacho si přiložil ukazováček na rty a udělal na ni: „Pst.“

Felicia neměla tušení, jak dlouho jí trvalo, než si všechno srovnala v hlavě, ale když se konečně vzpamatovala, klečel u tetovaného muže Faust. Jemně mu položil ruku na rameno a tiše mu cosi promluvil do ucha. To už měl tetovaný muž strženou náplast a Felicia viděla, že má rozseknuté rty a že pláče. Hovořil naléhavou, zděšenou angličtinou.

„Ne, ne – týdny ne! Je to otázka dní, jenom dní. Možná i mín!“

Faust mu znovu přelepil ústa náplastí a téměř láskyplně ho poplácal po zádech. Nato odstoupil a zavřel dveře šatny. Nacho se na něj podíval a usmál se.

„Pořád to máš v krvi, *Jefe*,“ prohodil.

Faust se nepatrně usmál. „V případě jakékoliv další aktivity mi zavolej,“ poručil, otočil se k Felicii a dodal: „Vracíme se do hotelu.“

Felicia vstala a strnule ho následovala. Když se chystali vyjít na chodbu, dotkla se Faustovy paže a šepem se zeptala: „Co se s ním stane – s tím mužem v šatně?“

„Nacho se o něj postará,“ odpověděl Faust. „A teď pojď, musíme si někde dát večeři.“

Když se Jack Perez s pistolí v ruce probudil, panovala v nemocničním pokoji téměř úplná tma. Jediný zdroj světla představovala oranžově podsvícená nouzová tlačítka na zdi, zelené číslice monitoru krevního tlaku a rozptýlená narůžovělá záře pouličních světel za zatemněným oknem. Kromě toho vládlo v pokoji téměř naprosté ticho – k Jackovým uším doléhalo jen manželčino pravidelné oddechování, tiché vrnění vzduchu ve větracích otvorech a elektrické cinkání jakéhosi výstražného zvonku. Na dvě hodiny ráno nic neobvyklého.

Něco však Jacka z křehkého spánku probudilo. Vyšel snad jeho tchán ven? Anebo to byl někdo na chodbě?

Promnul si oči, vstal z křesílka a naprosto neslyšně přešel přes pokoj. Opřel se o zárubeň, položil jednu ruku na kliku, spustil revolver podél těla, zhluboka se nadechl a nepatrně pootevřel dveře.

Middleton stál na chodbě zády k Jackovi a tiše hovořil s jedním mužem a jednou ženou. Muž byl štíhlý a bledý a na bradě měl stín třídního strniště. Jeho oči byly zastřené, ale pichlavé. Žena byla vysoká a opálená, měla široká ramena a nakrátko ostříhané tmavé

vlasý. Jack nevydal jediný zvuk, ale Middleton přesto nějakým způsobem poznal, že stojí za ním.

„Pojď se seznámit se starými přáteli, Jacku,“ řekl, aniž se otočil. Perez zastrčil pythona zpátky do kapsy zavřel za sebou dveře manželčina pokoje.

„Tohle jsou Jean-Marc Lespasse a Leonora Teslová, moji bývalí kolegové. Noro, Jeane, toto je můj zeť Jack Perez.“

Lespasse Jackovi pokynul a Teslová mu vřele podala ruku. „Harry nám řekl, co se stalo, pane Perezi. Mrzí mě, čím vším jste museli s manželkou projít. Bude v pořádku?“

„Ztratila hodně krve, ale doktoři tvrdí, že se zotaví. Být v *pořádku* je ovšem něco jiného. Netuším, zda po tomhle bude kdokoliv z nás ještě někdy v pořádku.“

Zatímco Teslová účastně kývala hlavou, Middleton poznamenal: „Nora a Jean museli v uplynulých dvou dnech taky leccos přestát. Někáký muž téměř zabil Noru v Namibii a Jean se jen o vlasek vyhnul únosu v Chapel Hillu.“

„Ježíši, Harry, a tohle všechno se týká...?“

„Myslíme si, že ano,“ odpověděl Middleton. „Ten muž, který napadl Noru, hledal mě.“

„Nezdržel jsem se v parku tak dlouho, abych zjistil, oč těm kašparům šlo,“ dodal Lespasse sípavým šepetem, „ale slyšel jsem, jak se baví srbsky, a taky u sebe měli ty laciné sračky Zastava.“

„A tohle všechno je jen kvůli... čemu? Tomu pitomému rukopisu?“ zeptal se Jack.

Teslová a Lespasse se začali nervózně ošívat. Middleton neřekl nic.

„Prokristapána, Harry...“ Perez zavrtěl hlavou a pohlédl na Teslovou. „A jak se vám dvěma podařilo nás najít?“

„Oba jsme ve zprávách viděli Harryho *potíže* na Dullesově letišti a věděli jsme, že je... na útěku. A oba jsme si tipli, že by se mohl objevit ve své chatě u jezera.“

„Potkal jsem se tam s Norou,“ prohodil Lespasse.

„A málem mi přitom ustřelil hlavu.“

„Viděli jsme krev a obávali se nejhoršího,“ dodal Lespasse. „A tak jsme začali obvolávat nemocnice, nejdříve ty nejbližší, a našli vás tady.“

Jack Perez se otočil k tchánovi. „Najít nás není moc těžké,“ prohlásil. „A ti lidi, kteří po tobě jdou – ať už je to kdokoliv –, jdou za svým jako buldoci. Jak dlouho potrvá, než se objeví i tady?“

Middleton se chystal odpovédět, ale vyrušil ho příchod noční sestry. „Musíte se se svým tchánem utiřit, pane Perezi, a vaši přátelé budou muset přijít v řádných návštěvních hodinách.“

Middleton využil příležitosti: „Ano, slečno, velice se omlouváme. Jen tyhle lidi vyprovodím a Jack se zatím může posadit k Charley.“

Popadl Teslovou za paži a odvedl ji spolu s Jeanem-Marcem k výťahu. Jack Perez na chodbě osaměl a mohl jen skřípat zuby.

Vzduch venku byl teplý a dusný. Parkoviště před nemocnicí bylo téměř prázdné. Jean-Marc Lespasse si zapálil cigaretu, zhluboka z ní potáhl a vyfoukl sloup kouře k noční obloze.

Harry Middleton si vzpomněl na okamžik, kdy viděl Lespassea s Valem Broccem naposledy. Bylo to jednoho trýznivě horkého dne na chaotickém Kenyattově letišti v Nairobi. Middleton si vybavil také poslední rozloučení s Norou Teslovou. Odehrálo se o něco později než poslední setkání s oběma muži a také místo bylo o poznání příjemnější – jeden hotýlek v alžírském stylu na Azurovém pobřeží –, avšak samotné loučení nebylo o nic méně tíživé.

Zasáhly okolnosti...

Nora se na něj jedenkrát podívala a jejich pohledy se rozutekly. Slova se zdála snazší.

„Tvoje rodina nemá o ničem tušení?“ zeptala se Middletona.

„Ne. Nikdy jsem jim to neřekl – nikdy mě nenapadlo, že budu muset. Myslel jsem si, že je dokážu ochránit před... tímhle vším.“

Nora mu instinktivně stiskla ruku a pak ji rychle pustila. „Ty za to nemůžeš, Harry, ale tvůj zeť má pravdu. Bylo snadné vás najít a stejně snadné to bude pro každého, kdo vás bude hledat. Tohle místo není bezpečné.“

„Na nějakou dobu bezpečné je – na tak dlouho, než všechno promyslím. Ta Sobierská se ptala na Fausta. Myslela si, že s ním v něčem jedu.“

„Sám jsi říkal, Harry, a já s tebou souhlasím, že Eleana Sobierská je sociopatka a rozená lhářka,“ namítla Teslová. „Musíš předpokládat, že ať už řekla cokoli, chtěla tě uvést v omyl a manipulovat s tebou. Faust byl náš strašák – naše bílá velryba – a ona to věděla. Existuje snad lepší způsob, jak získat tvoji pozornost, než nadhodit jeho jméno?“

„Ona nemusela nic nadhazovat, Noro. Držela pistoli mezi mými žebry.“

Lespasse vyfoukl kouř a řekl: „Myslela si, že tě bude vyslýchat, Harry. A tak si pro to připravovala půdu – chtěla tě vyvést z rovnováhy. A taky...“

Než stačil Lespasse dokončit větu, rozvrněl se Middletonovi telefon. Když ho Harry vylovil z kapsy a odklopil, uslyšel jen šum. Teprve po chvíli se ve sluchátku ozval hlas – přicházel z velké dálky, byl starý a zápolil s angličtinou.

„Plukovník Middleton? Jmenuji se Abraham Nowakowski. Volám z Říma a mám pro vás vzkaz od Felicie Kamińské – neteře Henryka Jedynaka. Naléhavý vzkaz.“

Harold Middleton několik minut upřeně poslouchal a nakonec řekl: „*Ciao, signor Abe, mille grazie.*“ Zaklapl telefon a zhluboka si oddechl. Tesla a Lespasse se na něj zvědavě dívali.

„My o vlku, a vlk za humny,“ prohlásil Middleton. „Faust. Je ve Státech a je blízko – nahoře v Baltimoru. Má něco, co pro mě schovával Henryk Jedynak, a taky má Jedynakovu neteř.“

„V Baltimoru? Co sakra dělá v Baltimoru?“ podivil se Lespasse.

„Nevím. Jedynakově neteři se podařilo zatelefonovat jednomu rodinnému příteli v Římě – člověku, se kterým jsem právě hovořil. Podle toho, co říkal, to vypadá, že Faust tam provádí nějakou operaci, jenže spojení s tou dívkou se po minutě přerušilo.“

„A neřekla náhodou, kde přesně v Baltimoru se Faust nachází?“ zeptala se Teslová.

„Ne, ale řekla svému příteli, kde bude s Faustem zítra – opravují: dnes večer. Na Thames Street, v restauraci s názvem Kali's Court. Podle všeho se tam s ním chystá na večeři. Jen oni dva. Napadlo mě, že bychom se k nim možná měli připojit.“

Teslová i Lespasse se na Middletona podívali. Teslová zavrtěla hlavou. „*Připojit se k nim? To nemůžeš myslet vážně, Harry – vždyť jsme jenom tři.*“

„Na něco takového potřebujeme posily, plukovníku,“ přizvukoval Lespasse. „Ledaže bys tam chtěl prostě vpadnout, všechny postřílet a zmizet.“

Middleton zavrtěl hlavou. „To je sice lákavé, ale ne chytré. My si s tím člověkem potřebujeme promluvit, a to obšírně. Takže dáme přednost variantě ‚posily‘.“ Znovu odklopil mobilní telefon a začal listovat seznamem. Zastavil se na položce označené iniciálami E. K. a stiskl vytáčení.

Telefon zazvonil jen jednou.

„Už bylo načase, abys zavolal, Harry,“ ozval se mu v uchu známý hlas. „Ale zřejmě máš poslední dobou plné ruce práce.“

„Potřebuju tým, Emmette,“ řekl Middleton. „V Baltimoru.“

„To se ví, Harry. A jak je to s tím, co potřebuju já?“

„O tom si můžeme taky promluvit, až vyřídíme tu věc v Baltimoru.“

„O tom si klidně můžeme promluvit hned, ksakru. Lidi, kteří na tebe v poslední době narazili, měli teda dost velkou smůlu. Máme mrtvoly na letišti, v centru na Šestnácté ulici a pak taky ty dva břídily s falešnými průkazy FBI v baru kousek odtamtud. Jasně, jasně, byla to sebeobrana. Ale pořád nám musíš odpovědět na pár otázek. A taky nedokážeme zabránit místním šikulům, aby tě zabásli, jestli něco zjistí. Prokristapána, měls nám říct hned na začátku, co se děje.“

„Víš co, Emmette? Někdo mi zapomněl poslat informace. Já *nevěděl*, co se děje. A pořád to nevím.“

„Ať je to, jak chce, potřebujeme si promluvit.“

„Není čas, Emmette. Mám vybitou baterku.“

„Žádný strach, Harry, můžeme to probrat u kávy. Řekněme za pět minut v nemocničním bufetu.“

Middleton se podíval nalevo, napravo a nad sebe. Kalmbach se v telefonu nehezky zachechtal. „Nalevo od tebe,“ řekl. „Přes ulici.“

Middleton se zadíval do tmy, odkud na něj dvakrát mrkly reflektory služebního vozu FBI. Emmett Kalmbach se stále smál. „Pro mě mlíko a dva cukry, Harry.“

Muž známý jako Faust odpověděl v apartmá hotelu Harbor Court na tlumené pípnutí mobilního telefonu. Hlas na druhém

konci linky se ozýval z velké dálky a zněl stařecky. Faust si ho pozorně vyslechl a na jeho tváři se objevil chabý spokojený úsměv. „Dobrá práce, signore Abe,“ řekl.

Odložil telefon a pohlédl přes obývací pokoj do menší místnosti hotelového apartmá. Na dvoupostel dopadal pruh světla, ve kterém Faust rozeznával bledý obličej a rozcuchané světlé vlasy Felicie Kamiňské na polštáři.

„Okouzlující,“ řekl jen tak do vzduchu.

12

RALPH PEZZULLO

Na baltimorské čtvrti Fell's Point bylo cosi, co Haroldu Middletonovi kazilo náladu. Možná to souviselo se rvačkou v klubu The Horse You Came in Saloon, kvůli které ho vykopli z West Pointu. A možná to souviselo s jizvou od barové stoličky na jeho levém spánku – s tou, ve které mu dodnes tepalo, kdykoliv teploměr klesl pod pět stupňů.

Tohle vlhké místo mi změnilo život, pomyslel si, když vstoupil do mlhy, která se nad baltimorskou Thames Street vznášela jako lidské neštěstí.

Charleyin potrat, násilná smrt jeho exmanželky Sylvie, spoušť a zkáza, které ho od schůzky v Krakově pronásledovaly až sem. Middleton teď byl odhodlán to všechno napravit – přijet na koni a zabít draka jako svatý Jiří na pestrobarevném obraze Raphaela Sanzia, jehož obdivoval, přestože volba restaurace Kali's Court byla z Faustovy strany zvráceným vtipem. Middleton se v duchu usmál. Není náhodou Kálí hinduistická bohyně zkázy?

Díval se do mlhy a připomínal si, že se musí soustředit. Síly, které se proti němu spikly, byly proradné a temné. Z jeho pohledu byla rovnice prostá: přijel sem porazit zlo, které se před ním zjevovalo ve strnulé spletnosti.

Ve sluchátku uslyšel pisklavý hlas Nory Teslové: „Cíl je uvnitř. Sám.“

To je zvláštní, pomyslel si Middleton a dál kráčel po dlažebních kostkách, na které ho před mnoha lety vyhodili jako kus hadru. „Kamiňská s ním není?“

„Řekla jsem, že je sám.“

No jo. Middleton vypjal prsa, upravil si límec kabátu a vstoupil do restaurace. Hosteska se zamrzlým úsměvem na rtech a modrýma očima ho tvrdým pohledem zastavila. „Máte rezervaci?“

„Za někým jsem přišel. Asi pětatřicetiletý vysoký muž s dlouhými tmavými vlasy sčesanými dozadu. Před chvílí dorazil...“

„Vím, který to je. Ano.“ Hosteska se uměla usmívat a mračit zároveň. Zatvářila se zmateně. „Ale on říkal, že bude jíst sám.“

„Dnes večer ne, drahá.“

Klapot Middletonových kovbojských bot Dover Saddlery se sebevědomě rozléhal na ořechové podlaze. Middleton prošel kolem boxu, kde seděla Teslová s Lespassem ve společnosti jednoho agenta FBI a jednoho dalšího muže – ten měl sice na vizitce uvedenu poněkud mlhavou funkci, ale leccos mohl napovědět fakt, že podle předčíslí telefonu má kancelář v Crystal City ve státě Virginia, kousek od něhož sídlí Pentagon.

V kontrolní dodávce venku pak sedělo několik dalších význačných osob: mimo jiné i Emmett Kalmbach a Richard Chambers z ministerstva vnitřní bezpečnosti.

Přítomnost takto vysoce postavených důstojníků není u sledovací operace obvyklá. Faust byl ovšem natolik velká ryba a nedávné přestřelky natolik znepokojivé, že obě největší organizace zodpovědné za odhalování zahraničních hrozeb v USA se chtěly na operaci přímo podílet. Middleton Kalmbacha znal. Dokázal být bezpáteřný, ale Middletonovi to bylo jedno – věděl, že o to snáze se mu podaří vymoci od federálů z Deváté ulice všechno potřebné. A pokud šlo o Dicka Chamberse, regionální ředitel měl na Faustově dopadení jen těžko osobní zájem. Balkánská politika ho nevzrušovala. Během konfliktu navštívil tento region jen jednou, načež pravděpodobně usoudil, že si s problémem dokážou poradit jeho podřízení, a zamířil na Blízký východ, který chápal jako větší hrozbu pro USA, v čemž měl samozřejmě pravdu.

Chambersova přítomnost se však dala vysvětlit i jednodušeji: ministerstvo vnitřní bezpečnosti, tedy organizace zodpovědná za vyhlásování různých stupňů hrozeb a pověřená úkolem chránit americké hranice, se v minulosti dopustila velkých přehmatů – a protože se zaměřovala na lidi, jejichž příjmení začínalo předponou al-, zcela jim unikl Vukašin, dobře známý válečný zločinec, jenž na základě falešných dokladů pronikl do země spolu s neznámým počtem svých oddaných hrdlořezů.

Pro Middletona to nebyla veskrze špatná zpráva. Znamenala totiž, že Chambers potřebuje ochránit svou reputaci a bude ochoten

nasadit obrovské prostředky. Middleton proto věřil, že se všechny figury aktivizovaly a dokážou dát soupeři mat.

V jednom boxu spatřil nad horním okrajem deníku *Racing Form* povytažené husté obočí. Zastavil se a sklopil bradu. „Dobrý večer, Fauste,“ řekl hlubokým hlasem a postavil na stůl aktovku. Srdce mu rychle tlouklo a dlaně vlhly. Muž, po kterém mnoho let pátral, teď seděl přímo před ním. Byl opálený a měl pokřivený úsměv. Zdál se docela malý, mnohem menší, než Middleton očekával, přestože znal fyzické parametry tohoto válečného zločince lépe než své vlastní.

„V osmém dostihu se mi docela líbila Patty’s Special s kurzem deset ku jedné,“ odpověděl Faust. Odložil noviny a pečlivě je uhladil. „Plukovník Harold Middleton.“ Nakrátko zvedl hlavu a luskl prsty na nervózního číšníka s čupřinou světlých vlasů. „Přineste mému příteli sklenici.“ Obrátil se k Middletonovi a dodal: „Doufám, že nemáte nic proti beaujolais.“

Middleton se nad tímto pokusem o světáckost rozzářil. „Mám vás v hrsti, Fauste,“ řekl, odtáhl si židličku a posadil se. „Můžeme to udělat, jakkoliv si budete přát.“

Faust složil noviny a upřel na Američana pronikavé černé oči. „Nešťastný muž, jehož osud vedl neštěstím a navždy svedl z cesty radosti, až už nic nedovedl zpívat než ty bezradné a smutné písně, refrény, tak bezradné, jako je: Už víckrát ne!“

„Je mi líto lidí, kteří si hrají se životy druhých.“

„Mně taky.“

„Je konec.“

„Doufejme, že ne, plukovníku.“ Faust nabral do úst doušek vína a zjevně si ho vychutnával. Po chvíli řekl: „Vlastně jsem vám nikdy nepoděkoval za jednu věc. Za své jméno.“

„Za své jméno?“

„Vytvořil jste ho vy. Myslím, že jste v knize s tímto mistrovským Goetheovým dílem našel nějaké dokumenty a pojmenoval mě podle jeho hrdiny.“

„Vy pokládáte Fausta za *hrdinu*?“

„No tak podle protagonisty.“ Zvedl sklenici. „Takže na úpis našich duší dáblu.“

Middleton nechal svou sklenici netknutou.

Jejich pohledy se zaklesly do sebe. Middleton si nic nepřál více než natáhnout ruce a zakroutit svému mladšímu protějšku krkem.

Faust se znovu ujal slova: „Velký Edgar Allan Poe zemřel v církevní nemocnici nedaleko odtud. Málokdo ho oplakával. Nebohý šílený génius skončil v neoznačeném hrobě. Jeho poslední slova zněla: ‚Necht’ Pán pomůže mé duši.‘“

„Zdá se, že se s ním ztotožňujete.“

Faust zavrtěl hlavou. „Říkal jsem si, že se podobá spíš vám. Byl odsouzen chodit po světě s cejchem. Kráčel ulicí života pronásledován démony. Díky silné vůli však přetavil své útrapy v umění.“

Middleton dopil sklenici vína a bouchl pěstí do stolu. „Jste zločinec! Zloduch! Dodnes se mi zdá o zmasakrovaných dětech v Račaku a celém Kosovu.“

Faust se začal hihňat do zaťaté pěsti, čímž Middletonovu zlost ještě znásobil. Nakonec zvedl ruku. „Jen klid, příteli. Proč vy Američané vždycky předpokládáte, že je všechno černobílé?“

„V tomto případě to tak je.“

„Takže když je něco převázáno růžovou stuhou, je to automaticky dárek k narozeninám?“

„Možná jste nestiskl spoušť sám, ale stál jste za člověkem, který to udělal.“

„Rugova byl prase. Budiž mu země...“

„Já doufám, že se smaží v pekle.“

„Byl užitečný.“

Middleton zapíchl prst směrem k Faustově bradě. „Smrdíte vinou.“

„Líbíte se mi, plukovníku. A potřebuji vás. Proto vám musím zabránit, abyste nadále popíral svou inteligenci.“

Než se Middleton zmohl na odpověď, luskl Faust prsty na číšníka, který k němu přiklusal přes celý lokál. „Tady můj host si dá pro začátek glazurované chobotničky a mně přineste hrušky v županu s karamelizovaným ořechovým salátem. A oba bychom si dali celého mořčáka Bronzini. Bez soli.“ Zvedl sklenici. „Takže na začátek našeho partnerství. Na úspěch!“

„O čem to sakra mluvíte?“

„O desetitisících, možná statisících lidí, kteří na nás spoléhají, i když o tom nevědí.“

„Milovnicích hudby?“ zeptal se Middleton temně.

„Vím toho o vás spoustu, plukovníku. Pečlivě jsem si vás nastudoval. Jste člověk, který neúnavně sleduje to, co pokládá za

chvályhodný cíl. Doufám, že mi odpustíte, když prohlásím, že vaše cíle byly až dosud pokřivené.“

Salát i chobotničky dorazily. Možná byly výtečné, ale ani jeden muž si je nevychutnal.

„Vsaďím se s vámi o cenu tohoto jídla, že než dnešní večer skončí, budeme my dva spolupracovat,“ nadhodil Faust.

Middleton kývl, že sázku přijímá.

M. T. Connollyová seděla v malé kanceláři v rohu kuchyně restaurace Kali's Court, kde to vonělo citronem a solí, a se zoufalou pozorností poslouchala dvojici mužů u stolu vzdáleného necelých padesát metrů od ní, jejichž hlasy se ozývaly v miniaturním sluchátku.

Ten Kalmbach! Přestože měl k dispozici stovky federálních agentů, on musel dát úplně zbytečně najevo, jak je kurážný, a odjet do Nemocnice Marthy Jeffersonové sám. Neuvědomoval si však, že se mu Connollyová drží v patách. Nyní, o několik hodin později, ji Kalmbach s Dickem Chambersem v závěsu dovedl k Middletonovi. A také k Faustovi, jenž právě zahajoval další fázi rozpravy anekdotou o svém otci.

Connollyová ho upřeně poslouchala. Štěnice byla ukryta pod talířkem na pečivo.

„... k tanci obyčejným kývnutím hlavy,“ říkal právě Faust. „Intenzivní námluvy...“

Connollyová sebou trhla, když jí začal zvonit mobilní telefon. Natáhla nohu a rychle odepjala přístroj z opasku. „Tady Connollyová.“

„Ahoj, Pryskeřníku.“

Connollyová se přesunula do kouta, mimo slídivé pohledy zaměstnanců kuchyně. „Padlo,“ řekla hlasem jen o stupeň hlinitějším než šepot. „Kde jsi?“

„*Sono a Roma*,“ odvětil inspektor, v jehož italštině se ozýval stejný polský přízvuk jako v angličtině. „Někdo tě chce pozdravit.“

„Jozefe, počkej...“

„Jo, a mimochodem, anglicky mluví poněkud ... Totiž, přesněji řečeno anglicky nemluví vůbec.“

Connollyová si povzdechla. Ve sluchátku jí stále zněl rozhovor Fausta s Middletonem.

„Buona sera, signora Connolly,“ řekl nervózně jakýsi starý muž. „*Il mio nome e Abe Nowakowski. Posso aiutarlo con il vostro commercio.*“

„Promiňte... ,*Commercio*‘? Já vám...“

„Byznys,“ řekl Padlo, který se ujal těžkého černého aparátu v prodejně starého pána. „Předpokládám, že pořád hledáš Middletona.“

„Už jsem ho našla,“ odpověděla agentka. „A Fausta taky.“

Když Padlo obě jména zopakoval, stařík sebou šokovaně cukl.

„Oni jsou spolu?“ zeptal se inspektor.

„Jsou spolu a momentálně o něčem jednájí.“

Nowakowski, který žil od chvíle, kdy poprvé spatřil Mozartovu partituru, v hrůze, řekl: „*Dove e il Felicia?*“

Padlo viděl, jak se stařík třese. „Ptá se na jednu mladou dívku,“ řekl Connollyové. „Jmenuje se Felicia Kamiňská a je to Jedynakova neter.“ Vzpomněl si na fotografii a začal agentce dívku popisovat.

„Ta tu není,“ odpověděla Connollyová.

„Harbor Court,“ řekl stařec Padlovi, který název hotelu zopakoval.

Teď ne, pomyslela si Connollyová, když zaklapovala mobilní telefon.

V restauraci zatím Faust rozehrál svou hru.

„Když si můj otec bral mou matku,“ vyprávěl Faust, „byl poměrně starý. Seznámili se v jednom tango baru, kterým v Buenos Aires říkáme *milangas*. Poškrábaná deska od Carlose Gardela, svůdné pohledy plné skryté touhy. Pozvání k tanci obyčejným kývnutím hlavy. Intenzivní námluvy začínající závratnými obraty a záklony pod křišťálovými lustry. Ještě na sebe ani nepromluvili a otec už měl pocit, že se milují.“

„Co s tím má váš otec společného?“

„Otec pracoval v mládí jako chemik v Polsku. Tvrdil, že mu moje matka připomíná první manželku, cikánku Zumellu. Ta zemřela během války v Evropě.“

„Spolu s mnoha miliony další lidí. Kdyby toho šílence nezastavili, všichni bychom dnes mluvili německy.“

„Říkal mé matce Jolanta – fialkový květ. Byl to sentimentální muž. S první ženou se seznámil, když na Zámeckém náměstí ve Varšavě prodávala fialky.“

„Pořád nechápu, jak to...“

„Plukovníku Middletone, slyšel jste někdy během svých cest nebo šetření pro vládu o takzvaném Projektu 93?“

„Myslím, že neslyšel.“

„A jste obeznámen s prací Gerharda Schradera?“

Middleton zavrtěl hlavou.

„Tento německý chemik experimentoval s chemickými činidly. Vynalezl tabun, který se původně používal k hubení hmyzu, ale poté byl upraven na smrtící zbraň používanou proti lidem.“

Nacisté vyrobili dvanáct tisíc tun této látky v jedné tajné továrně v Polsku, která nesla krycí jméno Hockwerk.“

Faust sáhl do kufříku u svých nohou a vytáhl z něj fotokopii dokumentu z Norimberského procesu. „Můj otec v Hockwerku pracoval. Jeho jméno je čtvrté na seznamu.“

„Kazimierz Rymut?“

„Všimněte si té hvězdičky, která odkazuje na poznámku pod čarou. Možná se vám to bude těžko číst, takže vám to ocituji: ‚Tato osoba byla zbavena obvinění s ohledem na její spolupráci při vyšetřování experimentů na lidských subjektech.‘“

„Nejsem si jistý, zda chápu, co to znamená.“

„Znamená to, že se otec doslechl, že některé chemické látky, na kterých pracoval – činidla, u nichž předpokládal, že se budou používat k zabíjení potkanů a dalších hlodavců – se ve skutečnosti používají na lidech. Na jaře 1944 uložil doktor Josef Mengele podřízeným, aby vyčlenili zhruba pět tisíc cikánů z koncentračního tábora Osvětim a přepravili je do zalesněné oblasti nedaleko odtamtud, kde byli postříkání plynem s názvem sarin. Během několika hodin všichni muži, ženy i děti zemřeli.“

„Nebyla stejná látka použita při útoku v tokijském metru?“

„Ano. Sektou Óm šinrikjó.“

Faustova ruka znovu zabloudila ke kufříku. „Mám k dispozici oficiální zprávu, ale ušetřím vás podrobností. Postačí, když řeknu, že výsledky byly strašlivé. Když se zprávy o tomto incidentu dostaly k mému otci, bezpochyby jim zpočátku odmítal uvěřit. Stejně jako mnoho dalších lidí se snažil izolovat od ošklivosti světa kolem sebe. Poslouchal Vivaldiho, vrtal se v kukačkových

hodinách, pekl pečivo, plakal nad tvářemi malých dětí. Nebyl jako my, plukovníku. Avšak když byl konfrontován s hrůzami toho, co se kolem něj dělo, jednal.“

„Zdá se, že váš otec byl hrdina,“ poznamenal Middleton.

„Stal se pro mě hrdinou a skvělým příkladem. Nebudu zacházet do všech podrobností toho, co dělal – omezím se jen na konstatování, že našel způsob, jak předat Spojencům detaily o výrobě chemických zbraní v Hockwerku v rámci takzvaného Projektu 93, což Spojencům pomohlo zaútočit na továrnu dříve, než mohla napáchat další škody.“

„Díkybohu.“

Číšník jim přinesl bronzini. Pod jemnou hnědou krustou se skrýval pomeranč rozkrojený do květu, z něhož stoupala jemná vůně.

„Ano, díkybohu,“ řekl Faust, ochutnal rybu a zjevně ji shledal lahodnou. „Maniaky se podařilo zastavit. Zlí lidé si však vždy najdou způsob, jak znovu objevit i ty nejděsivější věci.“

Middleton přikývl. „I já věřím, že zlo je ve světě aktivní silou.“

Faust se naklonil blíže a téměř zašeptal: „A vy a já ho zastavíme.“

„Jak?“ Middleton byl zmaten. Jedna část jeho já chtěla Faustovi uvěřit, zatímco druhá byla nesmírně skeptická. „Pořád nechápu, jak to souvisí s námi, tady a dnes večer.“

„Souvisí to tak, plukovníku, že některé z rukopisů, které jste našel ukryté v kostele svaté Sofie a ve sbírce Czartoryských, nesouvisely s hudbou. Tohle se vám chystal říct váš přítel Henryk Jedynak. A proto byl zabit.“

„Proč?“

„Protože v těch notách jsou zašifrovány vzorce celé řady V-činidel – vysoce stabilních nervových látek, které byly vyvinuty v Hockwerku a jež jsou mnohokrát smrtelnější než sarin nebo tabun. Nejsilnější z těchto látek je známa pod zkratkou VX. Vědci ji označují za nejtoxičtější syntetickou sloučeninu, jakou kdy člověk poznal.“

„Jestli je to pravda...“

„Bezpochyby je to pravda! Poskytnu vám potvrzující dokumenty,“ prohlásil Faust. „Předpokládám, že si tu historku sám důkladně prověříte.“

„Samozřejmě.“

„Hodiny tikají, plukovníku. Nemáme mnoho času.“

„Jak to?“

„Myslím, že vám nemusím říkat, který vzorec je zašifrován v té Chopinově partituru.“

„VX.“

„Správně.“

Middletonova mysl horečně pracovala – zpětně probírala vše, co se stalo od chvíle, kdy poprvé spatřil partituru v Prištině.

Faust se zakousl do chleba. „Musíme Vukašina zastavit!“

„Za tímhle vším stojí Vlk?“ Middleton si vzpomněl na bývalou manželku Sylvii a také na Charley, která byla stále v ohrožení.

„Jednoznačně. Jeho plán je děsivý. Nepředstavitelně krutý.“

„Ale Rugova... Jakou roli v tom hrál on?“

„Někdy si člověk nemůže dopřát ten luxus, aby si zvolil nejlepší možné spojení. Když jsem se dozvěděl o existenci těch rukopisů, najal jsem Rugovu, aby mi pomohl. Nebyl příliš spolehlivý ani sympatický. Nerad to říkám, ale byl jsem zoufalý. A teď jsem ještě zoufalejší.“

Vukašin věděl, že je sám – sám mezi zhruba pěti policejními vozy, devíti uniformovanými policisty a možná dvacítkou agentů v civilu, kteří se sjeli k Nemocnici Marthy Jeffersonové. Někdo se zachoval chytře a oznámil místním policejním složkám, že Middleton – muž, o kterém se předpokládalo, že na Dullesově letišti zabil dva policisty – byl v nemocnici spatřen a zanedlouho se vrátí. V důsledku toho se teď Charlotta Middletonová-Perezová těšila stejné ochraně jako washingtonští pohlaváři. Příští Vukašinovou obětí se rozhodně stát nemohla. Škoda, pomyslel si Vlk. Budu muset vylákat Middletona jinak.

Nic jiného mu nezbývalo. Andrzej, jeho poslední spolehlivý agent ve Státech, který měl sledovat dobrovolnici Teslovou z chaty u jezera Anna, se mu už drahnou dobu neozval a Vukašin si dokázal představit, že tento vrah s oholenou hlavou vyšňořenou směšným tetováním pikového kluka už byl někde na venkově předhozen prasatům. Sobierská také selhala – nechala si ustřelit hlavu přímo uprostřed vozovky kousek od Bílého domu. Vukašin se nakrátko zabýval otázkou, jak asi zněla sadistčina poslední slova.

No jo, pomyslel si během ústupu do lesa za nemocnicí. Každému podle zásluh. Veškerá sláva za smrt desetitisíců Američanů tak připadne pouze mně.

Zbývá dokončit poslední úkol.

Hotel Harbor Court, který stál nedaleko budoucího Ground Zero, se nacházel jen asi 250 kilometrů severně odtud. Když pojede opatrně, za čtyři hodiny je tam.

Vukašin se usmál představě, co se po jeho příjezdu stane.

Charley Middletonová-Perezová se vznášela ve vzduchoprázdnu mezi bdělostí a spánkem; úzkost ji tahala za okraje vědomí jako batole za máminu sukni. Na nějaké mlhavé úrovni věděla, že leží v nemocničním pokoji, že její manžel Jack spí v křesílku vedle ní a že jí lékaři dali prášky, aby si mohla odpočinout. Z chodby do pokoje doléhalo slabé drnčení vozíku jedoucího po naleštěné podlaze a tlumené lidské hlasy. Charley se o ně nezajímala tolik, aby je poslouchala. Setrvala ve farmaceutickém kokonu, který ji izoloval od veškerých obav.

Léky bohužel odeznávaly. A obavy, které v sobě chovala ona, navíc žádný lék nedokáže zcela utlumit. Stalo se toho tolik a vše téměř najednou. Jednotlivé výjevy jí začaly zpětně probíhat před očima, jako když člověk přetáčí nahrávku. Někdo se ji pokusil zabít. Zavraždil jí matku a ona ji pak viděla mrtvou na podlaze – její líbezné rysy byly celé pokřivené a pod hlavou jí mokvala černající kaluž krve, která se vpíjela do dubové podlahy a zalévala spoje jako nějaký hrůzostrašný lept.

Charley se znepokojeně zavrtěla na lůžku a vybavila si, jak její otec běží o život. A jak její manžel Jack riskuje všechno, aby je oba zachránil.

Jeden život však zachránit nedokázal.

Zaslechla lehké zasténání a uvědomila si, že vyšlo z jejích úst. Pomalu se probouzela, přestože si nebyla jistá, zda vůbec chce. Ve chvíli, kdy měla blíže k bdělosti nežli ke spánku, pocítila prázdnotu, o níž věděla, že je doslovná a reálná. Charlotta byla prázdná.

Dítě bylo pryč. To dítě, které v sobě pět měsíců nosila, přímo ve svém těle.

Charley považovala těhotenství za dar shůry a každou minutu si vychutnávala. Snažili se o dítě velmi dlouho, a když konečně

otěhotněla, nemohla tomu uvěřit. Naučila se nazpaměť dětské knížky a od prvního dne těhotenství si neustále připomínala, že každá lžička, kterou vkládá do úst, i každé usrknutí z každého nápoje je určeno jim oběma. Jedla obyčejný jogurt, zřekla se milované čokolády, prchala před pasivním kouřem a odmítala prášky proti nevolnosti, i když jí po ránu bývalo špatně. Všechny její myšlenky se soustředily na péči o dítě – o dítě, které si oba tolik přáli.

Jack mladší.

Charley se rozhodla, že dá synovi jméno Jack Jr. – věděla, že Jackovi by se ten nápad velmi zamlouval. Teď už by se mu se svým plánem nikdy nesvěřila. Jack nechtěl vědět, zda se jim narodí chlapeček, nebo holčička, a tak si i tuto informaci nechala pro sebe, přestože planula touhou se o ni s manželem podělit.

Nech mi to jako překvapení, prohlásil Jack v ten večer, kdy se to dozvěděla, a na rtech mu přitom pohrával úsměv. Jeho nezvyklá spontánnost v ní vyvolala tak neskonalou lásku, že rozpráhla ruce a opravdu vášnivě ho objala – tedy alespoň na poměry těhotenství čili ze vzdálenosti jednoho metru.

Znovu se ošila na posteli a mihotavě otevřela víčka. Za erárními béžovými závěsy zahlédla světlo. Jeho jas jí prozradil, že je ráno, ale netušila, kterého dne. Než znovu zavřela oči, spatřila ještě Jacka, který spal schoulený v křesle a široká ramena měl svěšená dolů. Hlava s rozčuchanými plavými vlasy mu padala na stranu, takže bylo jasné, že až se probudí, bude mít strnulou šíji.

Charley k němu znovu pocítila bolestnou lásku, kterou však doprovázel bolestný zármutek. Jeho syn. Jejich syn. Syn mohl pokračovat v očišťování rodinného jména, které poskvřily podezřelé obchody Jackova dědečka. Stal se jedním z nejrespektovanějších právníků v New Orleansu, ne-li v celé Louisianě, a jeho tajným motivem bylo umlčet škodolibý šepot lidí zakrývajících si ústa dlaněmi, udělat přítrž škodolibým řečem o louisianských mafiánských konexích a ještě horších věcech. Působil v několika komisích rozdělujících humanitární pomoc obětem Katriny a jeho snaha pomoci lidem postiženým hurikánem si získala celonárodní pozornost. Dítě pro něj představovalo novou, zářnější budoucnost.

Je mi jedno, co to bude, Charley, řekl jí jednou v noci, když se pomilovali a ona spočívala hlavou na jeho hrudi. V posteli k ní byl

něžný ještě více než obvykle a energicky se pohyboval nad jejím rostoucím bříškem. Nechtěli udělat nic, čím by mohli dítěti ublížit – byli ustrašení jako kořata.

Teď však žádné dítě mít nebudou – žádného syna, žádnou spásu. Zbyla pouze prázdnota.

Charley zamrkala a zavřela oči. Cítila, jak se jí do očí derou slzy. Neplakala však: zastavila se na okraji emocí, protože se bála pádu do propasti nespoutaného zármutku. Léky bránily jejím citům, aby na ni dolehly – vlastně ji distancovaly od ní samotné. Zřejmě prožívala nějakou opožděnou reakci. V tu noc, kdy potratila, byla tak vyděšená zprávou, že jí i Harrymu hrozí nebezpečí, že neměla čas na ztrátu dítěte reagovat, tím méně je oplakávat.

Víčka se jí znovu zachvěla a zvuk v pozadí zesílil. Nebylo pochyb, že se probouzí. Uvědomila si, že se hlasy neozývají z chodby, ale že to mluví její manžel. Říkal právě: „Neboj, teď spí a zhruba za hodinu by se měla probrat.“

Charlotta se tím směrem podívala, a když zaostřila zrak, uvědomila si, že Jack nespí, ale hovoří s někým přes mobilní telefon, který si drží mezi bradou a krkem.

„Dobrá, tak hodně štěstí,“ řekl do telefonu. „Budu tě informovat.“

„Jacku?“ oslovila Charley manžela chraplavým hlasem.

„Ahoj, ospalče.“ Jack zaklapl telefon, vstal a s vřelým úsměvem přistoupil k posteli. „Jak se cítíš?“

„Dobře.“ Neměla chuť říkat mu pravdu, teď ne.

„To byl tvůj táta – chtěl vědět, jak se ti vede.“ Jack se posadil na postel a odhrnul jí vlasy z čela. „Mám dobré zprávy. Je v pořádku. Spojil síly s lidmi, kterým zřejmě důvěřuje. Musím věřit, že ví, co dělá.“

„Ví.“ Charley pocítila vlnu úlevy. Její otec byl profesionál: věděl, komu může důvěřovat a před kým je lepší utéct.

Jack se k ní naklonil a jemně ji políbil. „Takže jediný, o koho si teď musíme dělat starosti, jsi ty.“

Náhle se za otevřenými dveřmi ozval výbuch smíchu. Oba manželé se podívali ke dveřím právě ve chvíli, kdy se do pokoje vřítela statná zdravotní sestra ve vzorovaném plášti a natáhla ruku dlaní nahoru. „Dejte to sem, kamaráde!“ řekla Perezovi. Mluvila hlasitěji, než bylo zdvořilé, ale smála se.

„Ani nápad.“ Jack se také zasmál.

„Na něčem jsme se dohodli,“ odtušila sestra a bleskurychle sebrala Jackovi z ruky mobilní telefon. „Váš manžel moc pracuje,“ vysvětlila jeho ženě. „Řekla jsem mu, že v nemocnici ten telefon nesmí používat. A teď mu ho zabavuju.“

Perez vstal a naoko se zamračil. „A kdo vy vlastně jste? Sestra Ratchedová?“

„Víte, váš nebohý manžel už od včerejšího oběda nejedl,“ prohlásila sestra. „Odmítá se od vás vzdálit.“

„Ááá.“ Charley pocítila výčitky svědomí. Sestra nemohla vědět, že Jack střeží manželku před případným vrahem.

„Všechny ostatní holky jsou do něj zabouchnuté, ale na mě jeho šarm neplatí.“

„To není možné,“ prohodil Perez a mrkl.

Nastalo ráno, její otec byl v pořádku, a tak se teď Charlotta cítila o něco bezpečněji. Nemocnice se navíc probouzela a na chodbě panoval stále větší hluk. „Jacku,“ řekla, „co kdyby ses šel někam nasnídat? Trochu si odpočinout.“

„Ne, to je dobrý.“ Jack její návrh odmítl mávnutím ruky, ale sestra ho uchopila za paži.

„Jenom běžte. Musím vaší ženě provést nějaké úkony, takže bych vás stejně vyhodila.“

Jack se obrátil k manželce. „Zvládneš to, Charley?“

„Ano. Běž, prosím tě. A někde se najez.“

Perez přikývl a pobaveně se zadíval na sestru. „Vraťte mi můj telefon, paní Ratchedová.“

„Až se vrátíte.“

„Ale já si potřebuju zavolat.“

„Běžte a od všeho si odpočiňte.“

„Rozkaz, madam.“ Perez posměšně zasalutoval a odešel.

„Takže jak se cítíte?“ zeptala se sestra pacientky. Měla příjemně masitou tvář, živé modré oči a pihovatý nos. Nazrzlé vlasy si česala do nemoderně dlouhého copu.

„Asi dobře.“ Charlotta neměla chuť otevřeně hovořit o svých pocitech s člověkem, jehož sotva znala. Sestra přitáhla k posteli vozík, sebrala digitální teploměr a vyměnila plastovou špičku.

„Pořádně otevřít.“

Charley otevřela ústa jako ptáče a sestra jí do nich zastrčila teploměr.

„Spala jste dobře a taky máte zdravou barvu. Ještě vám potřebuju zkontrolovat základní funkce.“

Teploměr zapípal, sestra ho vytáhla, rychle přečetla údaj a vrátila přístroj do vozíku.

„Vracíte se do normálu,“ konstatovala.

„Skvěle. Tohle jsou ty úkony, o kterých jste mluvila?“

„Ne, to jsem řekla jen proto, abychom mohly na chvíli zůstat samy.“ Sestra vytáhla z police na zdi manžetu na měření tlaku a omotala ji pacientce kolem paže. „Chtěla jsem vědět, jak se cítíte. Myslím doopravdy. Je to obrovská citová zátěž. Taky jsem kdysi přišla o dítě.“

Přišla. Takový kulantní výraz.

„Ale ujišťuji vás, že se z toho dostanete. Hlavně to neuspěchejte.“ Sestra začala mačkat černý gumový balónek a manžeta se nafukovala a napínala.

„Promiňte, dámy!“ ozval se od dveří hlas. Do pokoje vstoupil lékař následovaný dvěma stážisty, kteří vypadali jako ochranka v bílých pláštích.

„Jdete brzy, doktore,“ řekla sestra a její úsměv povadl. Rychle nechala manžetu splasknout.

„Naší hlavní zbraní je moment překvapení,“ řekl lékař a mladí stážisté se zasmáli.

„Prosím, už žádné citáty z Monty Pythonů.“ Sestra obrátila oči v sloup, složila manžetu a vrátila ji do police. „Žádné další nesnesu.“

„Ha! A teď něco z úplně jiného soudku,“ nedal si lékař pokoj a s poťouchlým úsměvem přistoupil k posteli. Stážisté se znovu zasmáli.

„Připravte si falešný smích, paní Perezová,“ prohodila sestra a poplácala pacientku po paži. „Jsou to chlapi, takže vám ho zbaští.“ Podala jí mobilní telefon. „Málem bych zapomněla: tady máte manželův telefon.“

„Díky,“ řekla Charlotta, přestože Jackův přístroj nepoznávala. Zřejmě si pořídil nový.

„Takže já padám, nashle.“ Sestra spěšně opustila pokoj.

„Já jsem doktor Lehmann a toto jsou moji stážisté, ovšem jejich jména znát nemusíte. Když zůstaneme u Monty Pythonů, tak já jsem John Cleese a oni Palin a Gilliam.“

Charlotta nasadila falešný úsměv a zjistila, že sestra měla pravdu. Lehmann jí ho zbaštil. Měl hranatou čelist a dlouhý nos a voněl čerstvou vodou po holení. Jeho výraz byl vřelý – dokud se nezměnil.

„Asi za sebou máte peklo.“

„Ano.“

„Už nám přišly nějaké zprávy, které s vámi musíme probrat.“ Doktor Lehmann se téměř přísně zamračil a uprostřed čela pod ocelově šedými vlasy se mu vytvořila vidlicovitá vráska. „Váš krevní obraz vykazuje nezvykle vysokou hladinu hormonů, která odpovídá užívání určitých léků. Brala jste nějaké léky, o kterých bychom měli vědět?“

Charlotta zmateně zamžourala. „Ne, vůbec ne.“

„Ne?“

„Vůbec žádné. Nevzala bych si ani dětský aspirin.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“

„Aha.“ Doktor Lehmann se na ni zamračeně podíval nad ocelovými obroučkami brýlí. „Nebudu chodit kolem horké kaše. Vaše hladina hormonů odpovídá hodnotám u ženy, která užila preparát RU 486.“

Charlotta to nechápala.

„Mifeprex. Měl by se podávat pod lékařským dohledem. Bohužel ho dnes běžně užívají ženy, které u sebe chtějí vyvolat potrat, a to i v mnohem pozdějších fázích těhotenství. Běžně se mu říká ‚potratová pilulka‘.“

Charley stále nechápala, kam Lehmann míří. „No dobrá, ale jak to souvisí se mnou?“

„Možná jste chtěla své těhotenství ukončit.“

„Já? Ne. Ani náhodou.“ Charley se cítila dotčena. „Nikdy.“

Doktor Lehmann si ji prohlédl a evidentně byl na pochybách. „Mnoho žen, které si tu pilulku vezmou v pokročilé fázi těhotenství, si neuvědomuje, že je to velmi nebezpečné a může to vést ke značné ztrátě krve, což se ve vašem případě stalo. Klidně jste mohla vykrváct.“

„Vy myslíte, že jsem si chtěla vyvolat *potrat*?“

„Ano, to si myslím. Můžete mi říct pravdu, a nemusíte. Záleží na vás.“ Lehmann se odmlčel, jako by čekal na doznání.

„Takže kvůli tomu jsem potratila?“

„Ano.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Vaši hladinu hormonů nelze jinak vysvětlit. Dokonce nasvědčuje tomu, že jste si ty tabletky vzala dvě. Nebyla byste první žena, kterou to napadlo. Ale je to velmi, velmi nebezpečné.“

„Ne, takhle to nebylo! Já si tu tabletku nevzala, žádnou tabletku jsem si nevzala. Nikdy bych to neudělala. To dítě jsem chtěla.“

„Já vám jen říkám, co nám prozradil váš krevní obraz.“

„V tom případě to není můj krevní obraz. Je to nějaký omyl.“ Pohlédla na doktorovu zachmuřenou tvář a poté na neméně vážné obličejové stážitů. „Musí to být nějaký omyl.“

„Podívejte se, paní Perezová, to je vaše věc. Chci vám jen zdůraznit, že by bylo nemoudré se o to ještě někdy pokoušet.“ Lehmannův výraz změkkl. „Nijak vás nesoudím. Jde mi jen o vaše zdraví.“

Charlotta se pokusila uvažovat rozumně. „Jak přesně ta pilulka vyvolává potrat?“

„V podstatě jde o to, že jakmile ji tělo stráví, nastanou silné křeče a plod je vypuzen z těla. Pokud k tomu dojde bez lékařského dohledu jako ve vašem případě, je nutno provést dilataci a kyretáž.“ Doktor Lehmann se podíval na hodinky. „Musíme jít. Máme dnes velkou vizitu. Ještě se u vás zastavíme.“

Charley je mlčky sledovala. Jakmile odešli, začaly se jí hlavou zběsile honit myšlenky. Žádnou potratovou pilulku si nevzala, natožpak dvě. Toho večera ji však přepadly tak silné křeče, že se celá svíjela. Začaly někdy po večeři.

V duchu se k tomu strašnému večeru vrátila. Vaření se jako každý pátek ujal Jack a jako obvykle jim připravil víkendovou pochoutku – tentokrát to bylo kuře s rozmarýnem a bramborovou kaší, její oblíbené jídlo. Dokonce ji odehnal z kuchyně, když se mu snažila pomoci, navzdory jejím protestům jí přinesl večeři až do křesla a postupně jí přidával bramborovou kaši.

Při té vzpomínce se Charlottě zastavilo srdce.

Ne.

Zavrtěla hlavou. Nedávalo to smysl. Nemohlo to dávat smysl. Ten krevní obraz musel být chybný. Jakákoliv jiná možnost byla nepředstavitelná. Vyloučená. Musel to být nějaký omyl.

Pokusila se najít nějaké vysvětlení a zadumaně při tom obracela v ruce mobilní telefon. Od jeho hladkého kovového povrchu se odrazilo světlo ze strohých zářivek nad hlavou a Charlotta impulzivně přístroj odklopila. Na drobném barevném displeji svítila hlavní nabídka a ona z náhlého popudu vybrala protokol volání. Na displeji se ostře rozsvítil poslední přijatý hovor. Měl to být telefonát od táty, ale jako volající nebyl na displeji uveden ani TÁTA, a dokonce ani HARRY.

Místo toho na něm svítilo: MOZART.

Ha?

Proč Jack říká tátovi Mozart? Charlotta zmateně vyhledala v nabídce seznam kontaktů a začala jím listovat. Jména byla seřazena v abecedním pořadí: BACH, BEETHOVEN, BRAHMS, ČAJKOVSKIJ, HÄNDEL, CHOPIN, LISZT, MAHLER, MENDELSSOHN, SCARLATTI, SCHUBERT, SCHUMANN, SIBELIUS, ŠOSTAKOVIČ, VIVALDI.

Cože?

Všechno to byli hudební skladatelé. Jack se však v hudbě nevyznal – expertem na hudbu byl její otec. Co se tady děje? Vypadalo to, jako by ta jména představovala nějaký kód – tajný kód v mobilním telefonu, o jehož existenci neměla Charlotta až dosud tušení.

Co se děje? Kdo je to Mozart? Ozval se Harry Jackovi? Anebo Jack lhal? Proč by to dělal? Je Harry doopravdy v pořádku? Charlotta náhle vůbec nic nechápala. Ten potrat. Ty pilulky. A tajný telefon s šifrovanými kontakty. Srdce jí v hrudi začalo běsnit. Ústa jí vyschla. Potřebovala odpovědi.

Nalistovala jméno MOZART a stisknutím tlačítka zobrazila jeho profil. Položka neobsahovala žádné skutečné jméno, žádnou e-mailovou adresu a žádné další informace s výjimkou samotného telefonního čísla, které mělo příliš mnoho číslic. Co to znamená? Poté si Charley uvědomila, že před číslem musí být volací znak země. Netušila, o kterou zemi jde, ale bylo jí jasné, že číslo je zahraniční.

Zobrazila si ještě profily jmen HÄNDEL a LISZT. Také ony obsahovaly zahraniční číslo, ale žádné další informace jako skutečné jméno, e-mailovou adresu nebo telefon domů. Proč měl Jack mobilní telefon obsahující výlučně zahraniční čísla? Vždyť

ani nikdy necestoval do zahraničí, to spíš ona byla založením světoběžník.

A co to dítě?

Vyhledala v seznamu MOZARTA a vytočila jeho číslo, ať už to byl kdokoli. Telefon třikrát zazvonil.

„Vukašin,“ ozval se mužský hlas s těžkým přízvukem, který Charlotta nedokázala zařadit.

S bušícím srdcem ukončila hovor. Kdo je Vukašin? Co se tady děje? Nedokázala se v tom dost rychle vyznat. Něco tu strašlivě nehrálo a Jack se měl každým okamžikem vrátit. Netušila, co by měla udělat. Konfrontovat ho? V tu chvíli si uvědomila, že Vukašin zavolá na telefon zpátky a prozradí ji.

Zbývala jediná možnost.

Charlotta vší silou mrštila telefonem o podlahu. Plastový kryt se rozletěl, z útrob přístroje vypadla tenká oranžová baterie a doskákala ke zdi před křeslem.

Přesně v tom okamžiku se ve dveřích objevil Jack. „Už jsem doma, miláčku.“

Charley nasadila výraz poslušné manželky a bojácně se otočila ke dveřím. „Prosím tě, nezlob se,“ řekla a usilovně se snažila působit přirozeně. „Sestra mi vrátila tvůj telefon, ale já ho upustila.“

„Sakra, Charley.“ Na Jackových pohledných rysech se mihla nelibost. „Vždyť byl úplně nový.“

„Všimla jsem si. Promiň.“ Opět si lehla na postel a s novou podezíravostí se na manžela dívala. „Přikoupil sis k němu i pojištění?“

„Ne.“ Jack zamířil ke křeslu, sklonil se a začal sbírat jednotlivé díly. „Tak tohle už nedá nikdo dohromady.“

„Myslíš, že se to nepodaří?“ Charlotta prošpikovala otázku falešnými výčitkami.

„Ne, ale to nevádí.“ Jack si strčil plastové kusy telefonu do kapsy saka a otočil se k manželce s úsměvem, který tolik milovala, že jí to zlomilo srdce.

Zabils naše dítě?

Pokusil ses zabít i mě?

Charlotta se ho však nehodlala na nic ptát, zatím ne. Nejdříve musela zvážit svůj další krok. Dokud nezjistí více, bude nejlepší držet jazyk za zuby a mít oči na stopkách.

Dcerou Harryho Middletona přece není jen tak.

Felicia Kamińska stála u okna a dívala se na přístaviště. Na město se snesla mlha a světla protějších budov na ni ze tmy mrkala jako lidské oči.

Hlava jí třesla z šílené únavy a z přetrvávajících následků Faustova šampaňského. Také ovšem ze strachu.

Nikdy v životě nepocítovala srovnatelný strach. Ani když jí zmizeli rodiče a ona zůstala sama. Ani když cítila na krku tlak houslové struny, pomocí níž se jí v Římě snažil někdo zabít. A dokonce ani když zjistila, že strýčka Henryka někdo zavraždil.

Když ovšem před hodinou spatřila v šatně svázaného tetovaného muže, z jehož lysé hlavy crčela krev, zmocnil se jí mrazivý, zdrcující strach. Ten vzápětí zesílil, když Felicia slyšela, jak ten člověk kňourá, zatímco mu Faust šeptá cosi do ucha, když viděla zajatcovy vyděšené slzy, když cítila pach jeho moči.

Celá roztřesená se odvrátila od okna a přejela si rukama po pažích. Pozorně se zadívala na obývací pokoj apartmánu s orientálními koberci a koloniálním nábytkem. Jednomu rohu vévodil mahagonový bar a druhému lesklé malé klavírní křídlo. Za posuvnými dveřmi nalevo viděla Felicia jednu ze dvou ložnic. Na posteli s vysokými sloupky ležela Faustova brašna značky Louis Vuitton.

Když se vrátili z bytu, doprovodil ji Faust do hotelového apartmá, beze slova za ní zamkl dveře a odešel. Muž, kterému říkal Nacho, ji tady měl hlídat. Když pak Nacho s pistolí v ruce konečně usnul v křesílku u dveří, napadlo Feliciu, že by mohla utéct.

Kam by ovšem šla? Faust jí sebral peníze i pas na jméno Joanny Phelpsové. Navíc v této zemi nikoho neznala.

Ne, vlastně to nebyla tak docela pravda. Jednoho člověka znala: Harolda Middletona, který učil na Americké univerzitě ve Washingtonu a jehož jméno figurovalo na balíčku obsahujícím

Mozartovu partituru, který strýček Henryk poslal pár dní před svým zavražděním signorovi Abemu.

Felicia zavřela oči, neboť jí v uších zněla Abeho nabídka pomoci. Znovu se mu pokusila dovolat do Říma, ale operátorka jí řekla, že její telefon je blokový. Nedá se prý z něj volat ani přijímat hovory. A tak byla Felicia Faustovým zajatcem a nevěděla proč.

Nacho se ošil, ale pokračoval v chrápání.

Felicia pomalu přešla přes obývací pokoj.

Upřela oči na klavír v rohu a zamířila k němu.

Přejela rukou po lesklém černém povrchu a pomalu zvedla víko klaviatury. Klávesy se v jemném světle leskly.

Náhle se jí před očima objevil obraz jejího otce. Téměř živě před sebou viděla, jak jeho dlouhé prsty pobíhají po klávesách starého pianu, které měli doma. Když ji učil, usilovně se snažila dostat ze svých drobných rukou maximum, aby ho uspokojila.

O to větší bylo otcovo zklamání, když si nakonec vybrala housle, na které hrála její matka. Téměř jako by tím dala matce přednost před ním. Jenže tak to nikdy nebylo. Felicia otce nesmírně milovala a strašlivě se jí po něm stýskalo.

Když zemřel, zaujal jeho místo strýček Henryk.

Dostavily se slzy. A Felicia se jim nebránila.

Usedla ke klavíru.

Zahrála jeden akord. A pak rychlou pasáž jedné napůl zapomenuté písně. Yamaha zněla příliš jasně a klávesy odskakovaly příliš lehce. Na tom však nezáleželo. Konejšivý byl už samotný zvuk tónů.

Felicia přehrála jednu Satieho *Gymnopedií* a pustila se do *Malé noční hudby*, kterou strýček Henryk tolik miloval.

Náhle se zarazila.

Mozart.

Přejela si rukou přes obličej. Ta Mozartova partitura, kterou jí dal signor Abe: byla ona důvodem, proč ji Faust přivedl sem?

Pohlédla na Nacha, který ji unavenýma očima sledoval.

Rychle zamířila do Faustovy ložnice. Její únosce tvrdil, že partitura je „v bezpečí“, že je zamčená ve skříni. Felicia zprudka otevřela dvířka se žaluziovými průduchy. Skříň byla prázdná. Felicia se otočila a všimla si, že na posteli vedle brašny leží i jeho tenký černý kufřík.

Nebylo v něm nic kromě automatické pistole, prázdného zásobníku a výtisku *Il Denaro*. Felicia se podívala na datum: noviny byly čtyři dny staré. Felicia je sebrala a rozložila.

Na postel vypadlo několik zažloutlých stránek s rukopisy. Kam jinam mohl člověk jako Faust ukrýt Mozartovu partituru nedozírné ceny než přímo na oči, do stránek italského ekonomického listu?

Felicia stránky pečlivě seřadila. Když partituru poprvé viděla v prodejně La Musica, neměla čas si ji pořádně prohlédnout. Teprve nyní jí všechno docházelo. Ty nezaměnitelné černé škrty. Ty jemné tahy vybledlého inkoustu. Ten výrazný podpis. A nakonec v levém rohu velmi malá poznámka: „no. 28“.

Felicii se roztlouklo srdce. Věděla, že Kochelův seznam obsahuje jen sedmadvacet Mozartových klavírních koncertů. Mnoho originálů, které se objevily po válce, je dnes uchováno v Jagellonské knihovně v Krakově.

Odkud se tahle partitura vzala?

A musel strýček zemřít kvůli ní?

Odnesla rukopis zpátky ke klavíru, posadila se, pečlivě rozprostřela křehké stránky před sebe a začala hrát.

První větu zahajovalo několik pulzujících akordů v d-moll. Felicia musela hrát pomalu, protože technická náročnost díla přesahovala její schopnosti. Srdce se jí rozbušilo vzrušením, když si uvědomila, že je možná po několika staletích prvním člověkem, který tyto tóny přehrává.

Než dorazila na konec věty, byla celá zpocená. A pak se náhle zarazila.

Proboha. Kadence.

Felicia se upřeně zadívala na noty. Otec ji učil, že Mozart do své hudby často kadence neboli improvizovaná virtuózní sóla zařazoval. Nikdy je prý však nepsal. Novodobí sólisté obvykle vyplňovali mezery vlastními improvizacemi, v nichž se snažili napodobit mistrův domnělý záměr.

Felicia začala kadenci přehrávat. Její uši však vzápětí zachytily zvláštní naelibozvučné zvuky – překvapivé disonance a hudební postupy. Náhle jako by za sebou slyšela otcův hlas.

Mozartova hudba je tak čistá, drahoušku, že i sebenepatrnější chyba z ní trčí jako nezpochybnitelný kiks.

Felicia Kamiňská přestala hrát a zvedla prsty nad klávesy.

Na téhle kadenci bylo něco velmi zvláštního.

Restaurace byla téměř prázdná. Dva číšníci stáli v diskrétním odstupu za červeným závěsem. Middleton z jejich tváří četl, že by už chtěli jít domů.

Faust ovšem zjevně nikam nespíchal.

„Takže vám na tom Chopinovi nikdy nebylo nic podezřelého?“ zeptal se.

Middleton si nebyl jist, kolik mu toho může říct. Stále tomu muži nedůvěřoval.

Náhle si vzpomněl na svou přerušovanou jízdu do Baltimoru se dvěma feťáky, Traci a Marcusem. Na to, jak je nutil poslouchat Schoenbergův recitativ, a na Marcusovu poznámku, že v tomto díle jsou všechny noty nesprávné.

O to snáze by se v nich dal ukrýt vzkaz, řekl tehdy Marcusovi.

Jak těžké by asi bylo zašifrovat skryté sdělení do matematické krásy Chopinovy?

„Sotva jsem ho uviděl, měl jsem pocit, že s ním něco není v pořádku,“ prohlásil Middleton. „Ale přikládal jsem to faktu, že je to prostě špatný padělek.“

„Jednak nic neříkal?“ zeptal se Faust.

Middleton zavrtěl hlavou. „Když jsme všechny ty partitury procházeli, zdálo se mi, že o toho Chopina jeví velký zájem. Trval na tom, abych ho odvezl do Států k ověření pravosti, i když jsem mu říkal, že jsem si jistý, že je ten rukopis falešný.“

„Možná se ho snažil bezpečně vyvézt ze země. Možná si nepřál, aby se dostal do nesprávných rukou.“

„Jednak věděl, že je v něm zašifrován vzorec VX?“

Faust pokrčil rameny.

Middleton se opřel o židli. „Takže já měl hrát roli nějakého pitomého poslíčka?“

Faust neřekl nic. Middletona to ještě více rozlítilo.

„Můžu ho vidět?“ zeptal se Faust.

Když se Middleton nepohnul, jeho protějšek se na něj smutně usmál. „Už jsem vám to říkal. Jsem v zoufalé situaci. Potřebuji vaši pomoc.“

Middleton se shýbl k aktovce u svých nohou, vytáhl z ní rukopis a podal ho přes stůl Faustovi.

Ten se na něj chvíli díval a pak upřel tmavé oči zpátky na Middletona.

„Já se vyznám v chemii. V hudbě se vyznáte vy.“ Posunul rukopis po stole k Middletonovi. „Povězte mi, co vidíte.“

Middleton zaváhal a pak obrátil rukopis k sobě, aby v něm mohl číst. Už podle papíru a inkoustu byl schopen Jedyakovi předběžně říci, že jde pravděpodobně o padělek. Možná dobrý, ale pořád padělek.

Nyní se ovšem soustředil na samotné noty. Dal si přitom načas. Přestal vnímat tichý shon číšníků uklízejících nádobí a prostírání a ponořil se do hudby.

Náhle zvedl hlavu.

„Něco tu chybí,“ prohlásil.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Faust.

Middleton zavrtěl hlavou. „Pravděpodobně o nic nejde. Koneckonců je to jen padělek. Ovšem na konci první věty jedna pasáž chybí.“

„Ale nevíte to jistě,“ vytušil Faust.

„Kéž bych mohl...“

„Přál byste si to konzultovat s nějakým dalším expertem?“

„Ano,“ řekl Middleton.

„Jednoho pro vás mám,“ řekl Faust. „Pojďte, zajdeme za ním. Ale půjdeme tam sami. Bez návštěvníků.“

„Kdo další by s náma měl chodit?“

Faust se usmál a letmo pohlédl do přední části restaurace, kde čekali Teslová s Lespassem. „Sami... To je jedna z neměnných podmínek dohody.“

„Půjdu, kam mi řeknete.“

Faust se naklonil a zatáhl za miniaturní sluchátko spočívající v Middletonově uchu. Odhodil je na zem a rozdrtil botou. Nato zaplatil účet. „Počkejte tady.“ Zatelefonoval někomu z automatu kousek od pánských toalet a vrátil se ke stolu. O pouhých pět minut později se v dálce ozvaly sirény, jejichž zvuk se blížil. Všichni v restauraci okamžitě upřeli pozornost k oknům. Netrvalo dlouho a ulici zaplavila světla policejních automobilů a záchranných vozidel, která s troubením brzdila před restaurací. Hlavním aktérem operace byla pyrotechnická četa.

Middleton musel v duchu Faustovi zatleskat. Ani jeden člověk v restauraci nebo na ulici nevěnoval pozornost něčemu jinému než policejní akci. Záhy přijdou na to, že poplach byl falešný, ale Faustova léčka do té doby poslouží svému účelu.

Middleton zasunul Chopinův rukopis zpátky do aktovky a postavil se. Faust ukázal ke kuchyni.

„Půjdeme zadem. Rychle. Čas se krátí.“

Určitě jedou za Feliciou Kamińskou, pomyslela si M. T. Connollyová, kde bude jednání mezi Middletonem a Faustem pokračovat.

Agentka nyní věděla, že to, co má Middleton v držení, pokládá spousta lidí za natolik cenné, že jsou kvůli tomu ochotni zabíjet: rukopis zdánlivě nedozírné ceny, který byl původně vytvořen pro potěchu, ale nyní skrývá možnost masového vraždění lidí.

Connollyová seděla sama před hotelem, pohroužena do temného soukromí vlastních myšlenek, a trochu se styděla přiznat, že jí podivná minulost této Chopinovy partitury ani lidská hodnota v ní obsažená prakticky nic neříkají. A co bylo horšího, až do dnešního večera stejně jako většina Američanů vůbec nic netušila o tragédii v kostele svaté Sofie.

Chápala však, že i lidská zrůda potřebuje slávu, jakkoliv to příčetnému člověku může připadat zvrácené a nepředstavitelné. Byl to jakýsi zajímavý podtón událostí posledních několika dní. Její kolegové z bezpečnostních složek pátrali po Middletonovi, protože se domnívali, že zabil dva policisty. Ona však díky Jozefovi, svému polskému andělovi, věděla víc. Middleton držel v rukou recept na hromadnou zkázu, a přestože se spolčil s Kalmbachem a Chambersem, ona byla přesvědčená, že pokud chce rukopis uchránit před Vukašinem, neobejde se bez její pomoci. Kalmbachovi s Chambersem nevěřila. Celou svou bytostí věřila, že jediným způsobem, jak zastavit chemický útok na území Spojených států, je nedopustit zabití Harolda Middletona.

Rychle se rozhlédla po ulici a podívala se na hodinky. Nemělo smysl chodit do hotelu, dokud nedorazí Middleton s Faustem – teprve poté se totiž objeví Vukašin. Ze svého stanoviště v restauraci odešla pouhých pár vteřin před Middletonem s Faustem, protože si byla jistá, že oba přijedou sem, aby se poradili s Feliciou Kamińskou, která jim pomůže rozluštit jejich záhadu.

Ulice byla ospalá a tichá a s výjimkou oken v hotelu Harbor Court se jen v málokterém z okolních domů svítilo. Bílé BMW parkovalo přímo pod blikající pouliční lampou, aby na něj bylo dobře vidět. Asi třicet metrů jižně od něj se ve stínu starého dubu skrýval uhlově černý sedan, na jehož kapotě se třpytily dešťové kapky a jehož boční okénka byla zamlžená: tento vůz patřil Connollyové.

Vukašin byl ukrytý ve velkých šedých stínech nedaleké budovy a pozoroval ji. Nehodlal se pohnout, dokud tak neučiní ona.

O devět minut později byl za svou trpělivost odměněn. Téměř nepostřehnutelné zhoupnutí podvozku mu prozradilo, že agentka zaujala pohodlnější polohu. Byl si jist, že v tichu a bezpečí auta sedí už příliš dlouho.

Vukašin by byl raději, kdyby za volantem seděl Middleton, Faust nebo třeba i Kamiňská, ale ve výsledku na tom pramálo záleželo. Klidně by to mohla být nějaká nevinná duše čekající na svou lásku nebo opilec zmožený posledním douškem laciné whisky. Představovali by sice jen drobné odvedení pozornosti, ale Vukašin by se s ním i tak musel vypořádat. Nemohl si dovolit být tady spatřen.

Opustil svůj neviditelný úkryt a vyrazil k sedanu. Svěsil ramena a zpestřil svou chůzi lehkým vrávoráním, aby vyvolal dojem opilce na posledním tažení dlouhou nocí.

Když se přiblížil k sedanu, všiml si, že se podvozek opět lehce rozhoupal, jak se osoba v autě probudila k životu. Dovnitř během chůze neviděl, ale zaslechl slabé zavržení vlhkého skla – člověk v autě zřejmě stáhl okénko, aby viděl, kdo prochází kolem.

Vukašin se rozhodl pro akci.

Došoural se k sedanu a rozpřáhl ruce. „Dobrý večer, laskavý pane, nemoh byste mi dát pár dolarů a nasměrovat mě k nejbližší autobusový zastávce?“

„Táhni,“ řekla Connollyová a dál myslela na Middletona a rukopis.

Vukašin přistoupil ještě blíže. „Jsem neškodnej, nemusíte se bát.“

„Vypadni odsud, sakra. Dělej.“

Okénko sjelo ještě níže a odhalilo bledý ženský obličej s nakrátko ostríhanými mosaznými vlasy. „Jsem policistka,“ řekla ta žena. „A teď padej.“

„Tak to byste si možná dala panáka,“ řekl Vukašin a sáhl do kapsy. „Mám tu láhev ruský...“

Když začal tasit automatickou pistoli, všiml si, že v jejích očích začalo cosi krystalizovat.

Ona to ví, pomyslel si a v duchu se usmál. Ví, že nejsem Američan a že nejsem opilec, který jen prochází kolem.

Její oči se rozšířily v absolutním pochopení.

Ona ví, kdo *jsem*.

A když v úrovni své hlavy spatřila kovový záblesk pistole Glock, věděla i to, že zemře.

Vukašin vypálil jedinou ránu. Utlumený výstřel zněl v rozpálené liduprázdné ulici jako krátké, ale silné pšouknutí.

15

LEE CHILD

Do hotelu Harbor Court vstoupili vchodem z hlavní ulice. Faust šel jako první, otevřel dveře a dal Middletonovi přednost. Dal tím najevo zdvořilost i znalost etikety a současně vyslal jasný signál hotelovému personálu: já jsem host a tento člověk přichází se mnou. Téměř jako by Middletona objímal: jednou rukou držel dveře a druhou ho uváděl dovnitř. Podobná gesta se u vchodu do hotelu opakovala tisíckrát denně. Zaměstnanci zvedli hlavy, dovtípili se a zadívali se jinam.

Vukašin se jinam nezadíval. Ze vzdálenosti necelých čtyřiceti metrů sledoval, jak oba muži kráčí k řadě výtahů.

Výtah jel plynule, ale pomalu, jak se na nízkou budovu sluší a patří. Faust vystoupil jako první, protože Middleton by nevěděl, na kterou stranu odbočit, a rozpřáhl ruce v pravém úhlu jako dopravní policista, který blokuje pravou stranu a ukazuje na levou. Middleton vyrazil do chodby. Tlustý koberec, tichá atmosféra. Tlumený zvuk klavíru. Průzračný tón a lehký chod. Podle zvuku yamaha nebo kawai, pomyslel si Middleton. Slušný nástroj, ale ne evropská těžká váha. Spíš japonské dítě s křížovým uspořádáním potahu strun. Lehké basy, zvonivé výšky. Klavírista hrál levou rukou sebevědomé obligato, zatímco pravou váhavě přehrával melodii připomínající stylem Mozarta. Podle Middletona to však Mozart nebyl. Rozhodně ne Mozart, kterého by v minulosti slyšel. Klavírista hrál evidentně z not, což mohlo vysvětlovat jeho váhavost. Snad to bylo nějaké pasticcio. Nebo akademická ilustrace dokládající standardní muzikologickou hypotézu, že Mozart překlenul mezeru mezi klasickými skladateli a romantiky. Melodie jako by říkala: Vidíte? Začali jsme Bachem a o dvě stě let později jsme se dostali k Beethovenovi.

Když se přiblížili, zvuk zesílil, ale neprojasnil se. Faust došel k jedné dveřím a zopakoval gesto dopravního policisty: zablokoval chodbu, nasměroval Middletona ke dveřím a vytáhl z kapsy kartu. Zasunul ji do čtečky, červené světlo zezelenalo a mechanismus cvakl.

„Až po vás,“ řekl Faust.

Middleton otočil koulí, než světlo znovu zčervená. Z apartmá se na něj vylinul ostrý zvuk klavíru. Znovu se ozvala stejná melodie, avšak klavírista ji tentokrát hrál s větší sebedůvěrou: plně zmapoval její architekturu a porozuměl její struktuře.

Pořád to však nebyl Mozart.

Middleton vstoupil dovnitř a spatřil apartmá, luxusní, leč nikoliv tradiční. V křesle u dveří seděl štíhlý vousáč s pistolí v ruce. Ukázalo se, že má přezdívku Nacho. V jednom pokoji stálo malé klavírní křídlo Yamaha, za jehož klaviaturou seděla jakási dívka. Byla štíhlá, měla tmavé vlasy a usouzenou východoevropskou tvář, v níž se zračily tisíce bolestí. Její noty působily dojmem ručně psaného originálu. Starý zažloutlý papír, neuhlazený notový zápis, vybledlý inkoust.

Dívka přestala hrát. Middleton se dokázal soustředit jen na to, co bude následovat na konci této fráze. Faust také vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. Apartmá ztichlo. Muže v křesle si Faust nevšiml: zamířil rovnou ke klavíru, sebral ze stojanu stránky s partiturou, sklepl je a položil na úhlednou hromádku na komodu. Vrátil se ke klavíru a jemně zavřel víko klaviatury, přičemž dal dívce čas vytáhnout prsty. „Je čas na vážnou práci,“ řekl. „Máme tu jednu Chopinovu partituru.“

„Padělanou a falešnou,“ upozornil Middleton.

„Zajisté. A taky si myslím, že v ní jedna stránka chybí. Souhlasíte?“

Middleton přikývl. „Konec první věty. Možná to ani není celá stránka. Možná je to jen šestnáct taktů nebo méně.“

„Kolik je to not?“

„Na tuhle otázku se nedá odpovědět. Je to koncert. Při dvanácti nástrojích a šestnácti taktech to může být několik stovek not.“

„Berme v úvahu jen sólový nástroj,“ řekl Faust. „A hlavní téma. Zbytku si nevšímejte. Kolik to může být not?“

Middleton pokrčil rameny. „Snad čtyřicet? Hlavní motiv, vedlejší motiv, finále. Pořád je to zapeklitá otázka. Navíc to není Chopin. Je to někdo, kdo se za Chopina vydává.“

„Myslím, že nám to pomůže,“ prohlásil Faust. „Musíme proniknout do člověka, který se snažil proniknout do Chopina. Najít věrohodné postupy.“

„Nemůžeme rekonstruovat konec něčeho, co vůbec neexistovalo.“

Faust si rozeplnul sako a vytáhl z vnitřní kapsy složenou průhlednou obálku. Rozložil ji a uhladil. Za mléčným acetátem se ukrýval jediný list papíru. Byl vytržený ze zápisníku a potřísněný zaschlou hnědou krví. Malými kapičkami. Nebyla to sprška tepenné krve, spíše shluk kapek pocházející z malých bodných ran nebo silných úderů do tváře. Pod kapkami někdo rukou načmáral notovou osnovu. Pět linek a čtyři mezery, to vše celkem čtyřikrát. E-G-H-D-F. Houslový klíč. Čtyřčtvrteční takt. Celkem šestnáct taktů obsahujících melodii, kterou autor vepsal do notové osnovy zručnými, ale neuhlazenými tahy.

Faust položil stránku na víko klavíru, kde předtím ležel Mozart, a řekl: „Předpokládejme, že někdo, kdo tu chybějící stránku viděl, byl požádán, aby její obsah reprodukoval.“

Dívka se zadívala na krvavé kapky a řekla: „Požádán?“

„Dobrá, tak donucen,“ opravil se Faust.

„Tohle napsal můj strýček,“ hlesla dívka.

„Ty to poznáš?“

„Je to jeho rukopis. A ten je charakteristický bez ohledu na to, jestli píšete slova, anebo noty.“

„Váš strýc?“ zeptal se Middleton.

„Tohle je Felicia Kamińska,“ vysvětlil mu Faust. „Dočasně vystupuje pod jménem Joanna Phelpssová, ale jinak je to neteř Henryka Jedynaka. Nebo spíš byla.“ Ukázal na Middletona a obrátil se k dívce. „A toto je plukovník Harold Middleton. Setkal se s tvým strýcem ve Varšavě. Tvůj strýc byl statečný muž. Ukradl jednu stránku. Věděl, co je v sázce. Ale neprošlo mu to.“

„Kdo mu to udělal?“

„K tomu se dostaneme. Nejdřív potřebujeme vědět, jestli na ten papír napsal pravdu.“ Faust vytáhl zbytek partitury s první větou a podal ho dívce, která listy rozprostřela na klavír. Sledovala melodii prstem a tiše si broukala. Znovu zvedla víko klaviatury

a váhavě začala vyťukávat tóny. Nakonec přeskočila na zkrvavenou stránku a pokračovala. Middleton kýval hlavou. Slyšel návaznost, logiku, smysl.

Až do posledního taktu.

Poslední takt je místo, kde by se věta měla „vrátit domů“, přičemž závěrečný tón by se měl klidně, ale rozhodně přihlásit ke zvolené tónině. Zde se to však nestalo. Místo toho zůstala věta viset ve vzduchu – ozval se absurdní nelibozvučný trylek a šestnáctiny jako by během celého taktu bojovaly mezi sebou. V partituru vypadala tato pasáž jako hustá černá změť.

„Ten poslední takt nemůže být správně,“ konstatovala dívka.

„Očividně,“ souhlasil Faust.

Felicia přehrála trylek ještě jednou a rychleji. „Aha,“ řekla, „už to chápu.“

„Co chápeš?“

„Ty dvě noty jsou diskordantní. Když je přehraješ dostatečně rychle, jejich vzájemná modulace naznačuje třetí notu, která tam sice není, ale svým způsobem je slyšet i ona. A je to správná nota. Na houslích by to bylo velice zřejmé.“

„Ale Chopin takhle nepsal,“ namítl Middleton.

„Já vím.“

„A co je to za naznačenou notu?“ zeptal se Faust.

Felicia opakovala trylek půl taktu, načež do něj vložila další notu. Ozval se čistý tón, sladký, přesný a uklidňující. „Vlastně jsou to dvě noty,“ řekla.

„Mně připadá jako jedna,“ poznamenal Faust.

„Poslední nota téhle věty a první nota věty následující. To je Chopin. Kdo to mému strýci udělal?“

Faust neodpověděl, protože právě v tu chvíli se otevřely dveře a do apartmá vstoupil Vukašin. U stehna držel pistoli Glock s tlumičem a Middleton i na téměř dvoumetrovou vzdálenost vycítil, že z ní nedávno střílelo.

„Tak, a jsme tady všichni,“ řekl Faust a formálně seznámil všechny přítomné: Vukašinu, Middletona, Nacha a Feliciu. Poté spočinul pohledem na Felicii a řekl: „Tvého strýce zabil plukovník Middleton. Mučením ho donutil napsat tuhle stránku a pak mu podřízl hrdlo. Ve Varšavě, krátce po jejich společném obědě.“

„To není pravda,“ řekl Middleton.

„Je to pravda,“ prohlásil Vukašin. „Viděl jsem ho odcházet. Vešel jsem tam a našel to tělo. Vlastně tři těla. Zřejmě se mu pod nohy připletli dva kolemjdoucí.“

Faust odstoupil a Nacho chytil Middletona zezadu za paže. Vukašin zvedl pistoli s tlumičem, namířil ji na Middletonův obličej, ale pak ji opět sklopil, obrátil ji v ruce a podal pažbou napřed Felicii. „Byl to tvůj strýc,“ řekl. „Takže jestli chceš, udělej to sama.“

Dívka vstala ze židličky u klavíru, obešla klaviaturu, přistoupila k nim a sebrala Vukašinovi pistoli. „Je připravena k použití,“ prohlásil Jihoslovan. „Glocky nemají pojistku. Stačí namířit a stisknout spoušť, jako u laciných foťáků. Ani to neudělá moc hluku.“

Udělal krok dozadu a postavil se nalevo od Felicie. Ta zvedla pistoli a namířila ji na stejné místo jako předtím on, totiž na kořen Middletonova nosu. Hlaveně se lehce zakomíhala a začala opisovat drobné cukavé kruhy. S tlumičem byla zbraň dlouhá a těžká.

„Oni lžou,“ řekl Middleton.

Felicia přikývla.

„Já vím.“

Vytočila trup doleva a vystřelila Vukašinovi do tváře. Hrdlořez měl pravdu: pistole neudělala mnoho hluku. Ozvalo se jen tupé žuchnutí, jako když někdo hodí na stůl tlustou knihu, vzápětí vlhké mlasknutí kulky pronikající do zamýšleného cíle a nakonec jemný hlomoz těla padajícího na tlustý koberec. A pak už nebylo nic, jen zápach střelného prachu a řinoucí se krev.

Dívka se otočila zpátky a srovnala mířidla na Faustovi.

„Middleton hubbě rozumí,“ řekla. „To je mi naprosto jasné. Nepotřeboval by z někoho lámat melodii mučením. Vždyť ten závěr je předvídatelný. Jako když po noci přichází den.“

„O tomhle jsem nevěděl,“ připustil Faust.

„Ty dva diskordantní tóny,“ vysvětlila dívka, „vytvářejí myšlený třetí tón. Strýc mu vždycky říkal ‚vlčí tón‘. A ‚Vukašin‘ znamená ‚vlk‘. Bylo to kódované sdělení. Strýc v něm pojmenoval svého vraha.“

„O tomhle jsem nevěděl,“ zopakoval Faust. „Přísahám.“

„Mluv.“

„Faktem je, že jsem si Vukašina najal. Ale musel ho oslovit i někdo další. Vyfouknout mi ho. Takže se mnou hrál dvojí hru.“

„Kdo?“

„To nevím. Přisahám. A navíc s tím nemůžeme ztrácet čas. Ta hudba obsahuje víc šifrovaných sdělení než jen jméno vraha tvého strýce.“

„Má pravdu, Felicio,“ souhlasil Middleton. „Hezky po pořádku. V té partituře je zašifrován vzorec jednoho nervového plynu. Jedenácté září by proti následkům jeho použití vypadalo jako procházka po pláži.“

„A navíc se to blíží,“ podotkl Faust.

Felicia Kamiňská přikývla.

„Zbývá jen pár dní,“ řekla a sklopila zbraň.

„Čtyřicet not. Čtyřicet písmen od A do H. Tohle nestačí.“

„A navíc k tomu přidej tu Mozartovu kadenci,“ řekla Felicia.

„To je taky nesmysl.“

„Mozart kadence nepsal,“ namítl Middleton.

Felicia přikývla. „No právě. A taky nenapsal osmadvacet klavírních koncertů. Ta kadence je součástí šifry. Patří na stejnou šachovnici, do stejné partie.“

„Která šifra patří na začátek?“ zeptal se Faust.

„Ta Mozartova. Mozart žil před Chopinem.“

„Kolik je to celkem not?“

„Když se obě pasáže spojí, tak jich celkem může být kolem dvou set.“

„To je pořád málo. Navíc se z názvů not od A do H nedá nic pořádného poskládat. Tím méně v němčině.“

„Ale máme taky křížky a béčka. Tenhle Mozart je například v d-moll.“

„K písmenům v abecedě žádné křížky a béčka přidávat nemůžeš.“

„Tady jde o čísla,“ vložil se do řeči Middleton. „Nejde o písmena v abecedě. Jde o čísla.“

„Jako že ‚A‘ je jednička, ‚B‘ dvojka a tak dál? To pořád nestačí. Tahle věc je strašně složitá.“

„Já nemyslel, že ‚A‘ má být jednička,“ namítl Middleton. „Jde o koncertní ladění. Základní tón ‚a1‘ má mít podle něj frekvenci 440 hertzů. Každý tón má určitou konkrétní frekvenci. Včetně křížků a béček. Dvě stě not by znamenalo osmdesát tisíc číslic. Je to jako čárový kód. A v osmdesáti tisících číslic se dají ukrýt veškeré informace, o které vám jde.“

„Jak na to přijdeme?“ zeptal se Faust.

„Pomocí kalkulačky,“ odpověděl Middleton. „Na notové osnově se ve druhé mezeře nad jednočárkovaným C nachází A. To má frekvenci 440 hertzů. O oktávu výše leží první alikvotní neboli druhý harmonický tón s frekvencí 880 hertzů. O oktávu níže má tón frekvenci 220 hertzů. Z toho dokážeme odvodit intervaly mezi tóny. Výsledné frekvence budou mít pravděpodobně několik desetinných míst, což je ještě lepší. Čím více číslic, tím více informací.“

Faust přikývl. Jeho obličej vůbec nic neprozrazoval. Sebral z komody Mozartovu partituru a spolu se zkrvavenou stránkou ji zasunul do průhledné obálky. Tu si pak strčil pod paži a kývl na Nacha. Pohlédl na Feliciu s Middletonem, zničehonic se vrhl kupředu a vytrhl Felicii z ruky pistoli s tlumičem.

„Nebyl jsem k vám zcela upřímný,“ řekl. „Nenajal jsem si Vukašína. Oba si nás najal někdo jiný. Za stejným účelem. Který, obávám se, není zcela bohulibý. Máme ricin i všechno ostatní, co potřebujeme. Nedokázali jsme však stabilizovat směs. Což teď díky vašim bystrým postřehům dokážeme. Děkujeme vám za to. Svou vděčnost vám projevíme praktickým způsobem – slitováním. Přesně za deset minut od této chvíle, když už budu bezpečně pryč, vás Nacho oba střelí do hlavy. Slibuji, že to bude rychlé a bezbolestné.“

Pistole v Nachově ruce se zvedla, vyrovnala se v úrovni jejich těl a v této poloze znehybněla, pevná jako skála. To už Nacho opět seděl v křesle mezi Middletonem a dveřmi. Felicia zalapala po dechu a chytila Middletona za paži. Faust se jedenkrát usmál, zamrkal modrýma očima a odešel ven.

Deset minut. Dlouhá doba, anebo taky krátká, záleží na okolnostech. Deset minut ve frontě na poště se může jevit jako celá věčnost. Posledních deset minut života však člověku připadá jako pouhý okamžik. Nacho nehnul ani brvou. Byl jako socha – jen hlaveň jeho pistole na milimetr přesně kopírovala veškeré Middletonovy nebo Feliciiny pohyby, a také se v pravidelných intervalech díval na hodinky.

Po deseti minutách se podíval naposledy a zvedl pistoli o něco výše. Jeho prst na spoušti zbělal.

Vtom se otevřely dveře.

Do apartmá vstoupil Jack Perez.

Nacho se k němu otočil. „Co tu...“

Perez zvedl pistoli a vystřelil Nachoví do obličeje. Bez tlumiče. Rána byla katastrofálně hlasitá. Všichni tři pak úprkem vyrazili na požární schodiště.

O deset minut později seděli v jedné restauraci v přístavišti. „Takže jsi mu v podstatě řekla všechno?“ zeptal se Perez.

Felicia velmi lítostivě pokývala hlavou a řekla: „Ano.“

Middleton velmi rozhodně zavrtěl hlavou a řekl: „Ne.“

„Takže jak je to?“ naléhal Perez. „Ano, nebo ne?“

„Ne,“ zopakoval Middleton. „Ale neúmyslně. Při mém výkladu jsem se dopustil několika chyb. Asi jsem nedokázal přemýšlet s čistou hlavou.“

„Jakých chyb?“

„Koncertní ladění je poměrně nedávno vytvořená konvence. Podobně jako třeba mezinárodní časová pásma. Základní teze, že komorní ‚A‘ by mělo být vyladěno na 440 hertzů, vznikla až dlouho po Mozartovi a Chopinovi. V jejich éře se způsoby ladění v Evropě velmi lišily, a to nejen stát od státu nebo dobu od doby. Ladění se mohlo lišit i v rámci téhož města. Varhany v anglické katedrále v sedmnáctém století mohly být naladěny až o pět půltónů níže než cembalo v biskupově domě kousek vedle. Odchylky mohly být obrovské. Z roku 1720 se dochovala ladicí píšťala, jejíž komorní ‚A‘ má frekvenci 380 hertzů, zatímco Bachovy varhany v Německu byly vyladěny na 480 hertzů. Takže nota ‚A‘ na píšťale by byla na varhanech notou ‚F‘. Máme i pár vidlicových ladiček od Händela. Na jedné má ‚A‘ frekvenci 422 hertzů a na druhé 409.“

„A co z toho vyplývá?“ zeptal se Perez.

„Že Faustovy výpočty budou s největší pravděpodobností bezcenné.“

„Pokud ovšem...“

„Pokud ovšem nepřijde na skutečnou frekvenci komorního ‚A‘.“

„A ta je podle tebe jaká?“

„Tipl bych si, že 428 hertzů. Jednak by to odpovídalo Mozartovu období, a jednak je tenhle údaj zašifrován i v samotné partitūře.“

Jde o osmadvacátý klavírní koncert, který Mozart ve skutečnosti nikdy nenapsal. Pokud by ta osmadvacítká neměla sama o sobě něco znamenat, mohli přece autoři vepsat tu falešnou kadenci do kteréhokoliv ze sedmadvaceti skutečně existujících koncertů.“

„Faust na to přijde. Až všechno ostatní selže. Má tu Mozartovu partituru u sebe.“

„Ale stejně,“ nedal se Middleton. Otočil se k Felicii. „Váš strýček by se za mě styděl. Nevzal jsem v úvahu temperování. On by to byl určitě udělal. Byl to skvělý ladič pian.“

„Co je to sakra temperování?“ zeptal se Perez.

„Hudba není matematika,“ odpověděl Middleton. „Kdyby ses odpíchl od komorního ‚A‘ s frekvencí 440 hertzů a pohyboval se v matematicky přesných intervalech, během jediné oktávy bys měl tóny rozladěné. Takže musíš s laděním trochu kejklit. Podle ucha. Musíš udělat to, co tvoje ucho považuje za správné, přestože ti čísla říkají něco jiného. Bach to chápal. Měl vlastní schéma. Jeho ‚Dobře temperovaný klavír‘ není o ničem jiném. Původní titulní list k tomuto dílu obsahuje ručně psaný náčrtek. Po staletí se předpokládalo, že je to jen ozdoba nebo čmáranice, ale dnes jsou lidé přesvědčeni, že to bylo schéma ladění klavíru tak, aby zněl dokonale.“

Perez vytáhl pero a začal na ubrousku provádět rychlé výpočty. „Takže chceš říct, že jestli ‚A‘ je 440, tak ‚H‘ není 495?“

„Ne, to není.“

„A kolik to tedy je?“

„Možná 493.“

„A kdo to ví? Ladič pian?“

„Ladič pian to cítí. Ale taky to přesně neví.“

„Takže jak přesně to ti nacističtí chemici zašifrovali?“

„Pomocí dobře naladěného klavíru, mikrofону a osciloskopu.“

„Jinak to nejde?“

„Dnes už ano. Dnes je to mnohem snazší. Stačí zajít do elektroprodejn a koupit si tam digitální varhany s MIDI rozhraním.“

Naladíš klávesnici tak, aby komorní ,A‘ mělo frekvenci 428,
přehraješ stupnici a přečteš čísla přímo z displeje.“

Perez přikývl.

Opřel se o židli.

A usmál se.

„Žádné stopy.“

Emmett Kalmbach a Dick Chambers dohlíželi na prohlídku apartmá v hotelu Harbor Court, který si Faust pronajal na falešné jméno. Přirozeně, pomyslel si trpce Middleton, jenž si právě držel u ucha mobilní telefon: v zametání stop byl ten člověk mistrem.

„Vůbec nic?“ zeptal se a zavrtěl hlavou na Feliciu Kamińskou a Jacka Pereze, kteří seděli v restauraci naproti němu.

„Ne. Už jsme to tady celé prošli,“ odpověděl Kalmbach. „Ohledali jsme i Vukašinovo tělo a taky mrtvolu nějakého parchanta s divným tetováním. Jmenoval se Stefan Andrzej. Plus toho Mexičana, kterého zneškodnil váš zeť. Ale pořád nemáme tušení, kam mohl Faust pláchnout.“

„Co ty dalekohledy, o kterých nám říkala Felicia?“ Kamińská Middletonovi popsala, že si Nacho hrál u okna na špiona, a zmínila se i o jeho rozhovorech souvisejících s nějakými zásilkami a technickými informacemi. „Byly zaměřeny na jeden sklad na protější straně ulice, jenže ten byl prázdný.“

„Takže ty chemikálie odvezl jinam.“

„A my nemáme ponětí kam,“ zabručel agent FBI. „Budeme pátrat dál. Ještě se vám ozvu, Harry.“

Linka oněměla.

„Zatím nic,“ oznámil Middleton svým společníkům, usrkl kávu a dojedl čokoládovou tyčinku. Namlouval si, že potřebuje doplnit energii, ale ve skutečnosti si chtěl čokoládou jen uklidnit nervy. „Ještěže jsem dal Faustovi mylné informace o té šifře v partituře. Takhle s tím plynem moc daleko nepokročí.“

„Ale nemůže na správný vzorec přijít metodou ‚pokus-omyl‘?“ zeptala se Felicia.

„Ano, to by mohl. V takovém případě zemře spousta lidí – a jejich smrt bude opravdu nepříjemná.“

Chvilí všichni tři mlčky seděli a pak se Middleton podíval na Jacka. „Připadalo mi, že s tou berettou umíš hodně dobře zacházet.“ Ostatně stejně jako s revolverem Colt, kterým Jack zneškodnil Eleanu Sobierskou.

Zet' se rozesmál. „V Lojzo-janě jsem se od rodinného byznysu držel dál. Což však ještě neznamená, že jsem o něm nic *nevěděl*.“ Nasadil nesmělý úsměv. „Ale to ty přece víš, že?“

Middleton pokrčil rameny. „Jistě, to víš, že jsem si tě proklepl. Bral sis přece mou dceru. Kdybych ve tvé skříni našel sebemenšího kostlivce, Charley by dnes žádné příjmení s pomlčkou neměla.“

„Respektuji, když někomu záleží na rodině, Harry. Budu to dělat stejně, až se nám...“ Zajíkl se a sklopil oči. Samozřejmě teď myslel na dítě, které už se jim téměř narodilo. Middleton se dotkl jeho paže a stiskl ji.

„Můj strýc vás znal jako muzikologa, *uno professore*,“ řekla Felicia. „Ale vy jste mnohem víc, vidíte?“

„Ano. Tedy lépe řečeno jsem *byl*. Pracoval jsem pro armádu a pro vládu. A pak jsem měl skupinu, která pátrala po válečných zločincích.“

„Jako byl ten, který mi zabil strýce?“

„Ano.“

„Řekl jste ,měl'. Co se s tou skupinou stalo?“

„Rozpadla se.“

„Proč?“ zeptal se Jack.

Middleton se rozhodl, že se s nimi o ten příběh podělí. „V Africe došlo k incidentu. Všichni čtyři jsme pátrali po jednom válečném magnátovi v Dárfúru. Kradl místním obyvatelům léky proti AIDS a prodával děti jako vojáky. Vylákali jsme ho do mezinárodních vod, zadrželi ho a chystali se s ním odletět do Haagu k procesu. Jenže pak náhle zemřeli naši hlavní svědkové proti němu – prý *nešťastnou náhodou* uhořeli. Bydleli pod zámkem ve střeženém domě, který chytl plamenem. Většina jich tam měla i rodiny. Celkem v domě zahynulo dvacet dětí. A beze svědků se žádný proces konat nemohl. Museli jsme ho pustit. Chtěl jsem se vrátit do Dárfúru a najít důkazy, že ten požár nechal založit on, jenže Val – Valentin Brocco – ztratil nervy. Slyšel, jak se ten hajzl pošklebuje, že nás převezl, odvedl ho ven a střelil ho do hlavy.“

Po téhle události už jsem nemohl pokračovat. Tu skupinu jsem rozpustil. Člověk musí hrát podle pravidel. Pokud to nedělá, vyhrává protivník. Protože my pak nejsme o nic lepší než on.“

„Zdá se, že vás to velmi trápí,“ poznamenala Felicia.

„Byli to moji přátelé. Nedělal jsem to s lehkým srdcem.“

Jeden z nich byl navíc něčím více než pouhým přítelem. O tuto část příběhu se však Middleton nepodělil.

Zapípal mu telefon. Middleton pohlédl na displej a přečetl si dlouhou textovou zprávu. „My o vlku... Píšu Lespasse s Norou,“ vysvětlil. „Tohle je zajímavé... Bavili se s jedním z našich starých kontaktů, který zjistil, že do jisté továrny v centru Baltimoru bylo včera dopraveno zařízení, které se dá použít k výrobě biologických zbraní.“ Zvedl hlavu. „Mám tu i adresu. Myslím, že to pojedu prověřit.“ Obrátil se k Jackovi a řekl: „Odvez Feliciu někam do bezpečí a...“

Jeho zeť však zavrtěl hlavou. „Pojedu s tebou.“

„Tohle není tvoje bitva, Jacku.“

„Proti nám stojí teroristé. Je to bitva všech. Jedu s tebou.“

„Víš to určitě?“

„Beze mě nikam neodjedeš.“

Middleton na něj láskyplně kývl. Nato diskrétně vytáhl z pouzdra na opasku služební pistoli Glock a zkontroloval pod stolem munici. „Potřeboval bych pár kulek. Ukaž mi svou berettu.“

Perez mu mimo zraky hostů podstrčil svou zbraň.

Middleton si prohlédl zásobník. „Máš dvanáct nábojů plus jeden v komoře. Půjčím si od tebe tři nebo čtyři.“

„Ani mi je nemusíš vracet,“ řekl jeho zeť se zachmuřenou tváří. Po chvíli se usmál. „Místo toho je dej Faustovi.“

Middleton se uchechtl.

Odešli z restaurace a doprovodili Feliciu do jednoho hotelu o kousek dále v ulici. Middleton jí dal nějaké peníze a řekl, ať se ubytuje a drží se v ústraní, dokud se jí neozvou.

„Chci jít s vámi,“ protestovala dívka.

„Ne, Felicio.“

„Můj strýc je kvůli tomu člověku mrtvý.“

Middleton se na ni usmál. „Tohle není tvoje branže. Přenech to expertům.“

Felicia zdráhavě přikývla a otočila se k hotelovému vestibulu.

Middleton usedl za volant Jackova auta a oba muži vyrazili na zběsilou jízdu ulicemi, které byly stále hrbolatější, poněvadž pod asfaltem začínaly vykukovat dlažební kostky.

„Ta zásilka,“ řekl Middleton, „byla doručena na adresu West Ellicott Street 438. To je necelé dva kilometry odtud.“ Podíval se doprava. Jack Perez vrtěl hlavou a usmíval se.

Jeho tchán zvědavě přimhouřil oči. „Co je?“

„Je to legrační. Ty a ti tvoji přátelé.“

„Kdo? Myslíš Lespasse s Norou?“

„Jo.“

„A co ti na nich vadí?“

V zeťově hlase se ozývalo sarkastické ostří. „Myslel jsem, že jsi v práci absolutní špička. A teď vidím, jak se honíš za úplně pomýlenou stopou.“

„O čem to mluvíš?“

Jack rychle vytasil berettu. Middleton ucítil na krku hlaveň a ucukl. Zeť mu sebral glock a spolu s Middletonovým mobilním telefonem ho hodil dozadu. Rozepjal tchánovi bezpečnostní pás, ale sám zůstal připoutaný.

„Co se děje?“ zalapal po dechu Middleton.

„Ten systém na šíření plynu nebyl poslán do Baltimoru, nýbrž do Virginie. Odvezli jsme ho tam. Ať už je na Ellicott Street cokoliv, tak s náma to nemá nic společného.“

„S *náma*?“ zašeptal Middleton. „Ty v tom jedeš s nimi, Jacku?“

„Obávám se, že jo, tatíku. Tady odboč vpravo a jeď na nábreží.“

„Ale...“

Černá automatická pistole dloubla Middletona do ucha. „Dělej.“

Middleton poslechl a podle Jackových pokynů dojel k opuštěnému molu lemovanému starými sklady, kde mu Jack poručil zastavit. Aniž na tchána přestal mířit pistolí, nechal ho vystoupit z auta a dostrkal ho do starých dveří jednoho skladu.

Faust zvedl hlavu, jako by Middleton s Jackem byli hosté, kteří právě včas dorazili na večírek. Na sobě měl kombinézu a tlusté rukavice a právě stál u pracovního stolu posetého nářadím, trubkami a elektronickými nebo počítačovými součástkami. Opodál stála paleta s plynovými bombami. Bylo jich zhruba

padesát a každá byla opatřena štítkem, na kterém se v šesti jazycích táhl nápis: „Pozor – životu nebezpečno“.

Faust rychle přešel Middletona pohledem. „Prohledej ho.“

„Už jsem ho...“

„Prohledej ho.“

Jack tchána prošacoval. „Čistej.“

Middleton zavrtěl hlavou. „Já to nechápu... Vždyť Jack zastřelil Nacha.“

Faust se zašklebil. „Museli jsme toho umaštěného kretěna obětovat, abyste tady panu Perezovi uvěřil a prozradil nám skutečnou hudební šifru. Pochyboval jsem, že budete ke mně upřímný.“

„Taky že nebyl,“ souhlasil Perez. „Tvrdil, že nedokázal přemýšlet s jasnou hlavou. Ale já jsem si jist, že lhal. Teprve mně prozradil, jak je to doopravdy.“ Vysvětlil, co mu Middleton říkal o ladění komorního ‚A‘ a o použití jednoduchých elektronických varhan k rozšifrování vzorce.

Faust pokýval hlavou. „Na tohle jsem nepomyslel. Samozřejmě.“

„Takže to, že mě Jack přišel do Harbor Court zachránit, bylo součástí plánu?“ ujistil se Middleton.

„Ovšem.“

„A o co tu vlastně jde?“

„Já jsem jen byznysmen, plukovníku. Svět terorismu je dnes jiný. Příliš mnoho seznamů, příliš mnoho sledování, příliš mnoho počítačů. Terorista dnes musí zadávat práci jiným. Najali si mě lidé, kteří jsou vlastenci, idealisty a chrání své kulturní dědictví.“

„Takhle označujete etnické čistky?“

Faust se zamračil. „Oni tomu říkají chránit se před nečistotou. Vměšovali jste se do záležitostí jejich země. A teď za to zaplatíte. Zaplatí za to sto tisíc lidí.“

„A ty, Jacku?“ vyštěkl Middleton.

Mladý muž se chmurně usmál. „I já mám své ideály. Ale ty moje mají nuly a desetinnou čárku. Vydělám si deset milionů za to, že na tebe dohlídnu a pomůžu jim. Jo, vystudoval jsem práva a vzdal se rodinného byznysu. A byla to největší chyba mého života. Podnikat legálně? Nesmysl.“ Opovržlivě pohlédl tchánovi do očí. „Vždyť se na sebe podívej, Harry Middletone... Hvězda

vojenského zpravodajství, hudební génius... A Faust tě vodil po celém světě jako na vodítku.“

„Jacku, nemáme čas,“ řekl Faust. „Pokusím se ten vzorec upravit. Jestli to vyjde a my už nebudeme Middletona potřebovat, můžeš se o něj postarat.“

„Jacku,“ řekl Middleton, „to jsi opravdu ochoten zabít tolik lidí?“

„Vyčlením část z těch deseti milionů na humanitární fond...“ Jack se zašklebil. „Anebo ne.“

Přestal mluvit a zaklonil hlavu.

Faust také vzhlédl.

„Vrtulník,“ zamumlal mladší z obou padouchů.

„Ne, jsou dva,“ vyhrkl Faust. „Počkej, vlastně tři.“

Odběhl k oknu. „Je to past. Policie. Vojáci.“ Ostře pohlédl na Jacka. „To tys je sem přivedl!“

„Ne, já dělal jen to, na čem jsme se dohodli.“

Middleton v dálce slyšel dieselové motory džípů a obrněných vozů, které se rychle blížily. Shora sklad osvětlily pátrací reflektory.

Faust pleskl rukou po tlačítku na zdi a sklad se ponořil do tmy. Middleton se na Fausta vrhl, ale protivník mu unikl – Middleton viděl, jak se jeho silueta přesouvá do kouta, otevírá poklop a mizí v něm. O pár vteřin později se zvenku ozvalo startování motorového člunu.

Sakra! pomyslel si Middleton. Znovu rozsvítil světlo a odběhl k poklopu. Zkusil ho zvednout, ale Faust ho zdola uzamkl.

Zpocený a napůl šílený Perez namířil na Middletona pistolí. „Ani se nehni, Harry! Jsi moje propustka z téhle situace.“

Middleton si ho nevšímal a vyrazil k hlavnímu vchodu do skladu.

„Harry!“ Jack namířil Middletonovi na hlavu. „Nebudu ti to říkat znovu.“

Jejich pohledy se střetly. Jack stiskl spoušť.

Cvak.

Middleton vytáhl z kapsy hrst kulek a ukázal je zeti. Když v restauraci předstíral, že si z Jackova zásobníku bere jen tři nebo čtyři kulky, ve skutečnosti si je vzal všechny – včetně té, která již vězela v komoře.

Jeho oči se zabodly do mladíka. „Ta textová zpráva, která mi přišla, nebyla od Nory s Lespassem. Ta byla od Charley. ‚Green Lantern‘. To je náš kód pro nouzovou situaci. A taky mi napsala, od koho mi hrozí nebezpečí. Od tebe, Jacku. Věděl jsem, že mě dovedeš k Faustovi. A tak jsem poslal Lespasseovi a Noře zprávu, aby mě z restaurace sledovali.“

Middleton vyskočil, udeřil Pereze pěstí do čelisti a hravě mu vykroutil automatickou pistoli z ruky. Vsunul náboj do komory, zacvakl závěr a namířil na zetě.

„Ty to nechápeš, Harry. Jenom jsem to předstíral. Hrál jsem to, abych zjistil, kdo všechno je do toho zapletený. Jsem vlastenec.“

„Ne. Jsi zrádce, který byl ochoten povraždit sto tisíc občanů...“ Přimhouřil oči. „Sto tisíc a jednoho.“

„Jednoho?“

„Mého vnuka. Charley mi řekla, cos provedl. Jak jsi mohl udělat něco takového? *Jak?*“

Jack svěsil ramena. Sklopil oči a přestal se pokoušet lhát. „Dítě nezapadalo do mého nového životního stylu.“

„A Charley taky ne, že? Takže když přišla moje dcera o dítě, plánovals, že zabiješ i ji a svedeš to na sebevraždu ze zoufalství?“

Jack neodpověděl. Nemusel. Middleton popadl třesoucího se mladého muže za límec, přinutil ho pokleknout a dotkl se hlavní jeho čela. Cítil, jak na jeho ukazováčku sílí tlak.

Tenhle chlap ti zabil vnouče a chystal se ti zabít i dceru. Právě probíhá zásahová akce, on tě napadl...

Nikdo ani nehne brvou, když ho zlikviduješ.

No tak, dělej! Než se tu někdo objeví.

Perez mhouřil oči, aby zakryl svůj zbědovaný výraz. „Prosím tě, Harry. Prosím.“

Zelená košile, zelená košile, zelená košile...

Middleton sklopil zbraň. Strčil do Pereze a přinutil ho lehnout si na břicho na podlahu.

Dveře se rozletěly a do skladu vtrhlo asi dvanáct vojáků a mužů v bundách s nášivkou FBI. Agenti spoutali Pereze, zatímco členové jednotky pro likvidaci biologických zbraní, kteří v ochranných oblecích vypadali jako astronauti, zamířili přímo k plynovým bombám a vybavení na pracovním stole a začali je projíždět senzory. Po několika minutách jeden muž ohlásil: „Zatím nic nesměsili. Žádné nebezpečí nehrozí.“

Do místnosti vkrácel prošedivělý muž v uniformě. Byl to major Stanley Jenkins a tvářil se zachmuřeně.

Ach ne... Middleton si domyslel, co se major právě dovтіpil.

„Je mi líto, plukovníku. Uprchl nám.“

Middleton si povzdechl.

Ještěže alespoň zajistili ten nervový plyn. Město bylo v bezpečí.

A Faust se dozajista stane cílem nejrozsáhlejší štvance v amerických dějinách. Však oni ho najdou. Middleton se o to postará.

O půl hodiny později už Jack Perez seděl ve vazbě a Middleton postával venku s Teslovou, Lespassem a Jenkinsem – jeho bývalým kolegou z armády. V tu chvíli vedle nich zastavilo auto. Neoznačené. To si federálové opravdu myslí, že jejich auta nikdo nepozná? Vždyť tenhle bourák jako by měl na boku tučným písmem napsáno *Sloužíme a chráníme*.

Z auta vystoupili dva muži. Jedním byl Dick Chambers z ministerstva vnitřní bezpečnosti a druhým náměstek ředitele FBI Kalmbach.

„Emmette.“

„Plukovníku, já...“

Chambers mu skočil do řeči. „Nevím, co říct, Harry. Naše vlast je vám nesmírně zavázána. Zachránil jste tisíce životů.“

Middleton doufal, že Kalmbach je na přehlížení zvyklý. Chambers nejdříve zaspal a klidně vpustil Vukašina i s jeho nohsledy do země, a teď hodlal slíznout smetanu za všechno, co se dalo.

„Ale teď vás musíme vyslechnout,“ dodal. „Rádi bychom...“

„Ne,“ řekl Middleton rozhodně. „Teď musím vidět svou dceru.“

„Ale plukovníku, ještě mě čeká rozhovor s ředitelem a s Bílým domem.“

To už však Chambers hovořil s Middletonovými zády.

Bude v pořádku.

Tedy alespoň fyzicky. Psychický šok ze ztráty dítěte a zrady vlastního manžela si však začínal vybírat daň, a tak Middleton kvapně odvezl dceru na chatu u jezera.

Strávili spoustu času u televize a dívali se na zprávy. Jak Middleton předpokládal, největší část zásluh o zabránění útoku nervovým plynem a dopadení teroristů si připsal Dick Chambers a další představitelé ministerstva vnitřní bezpečnosti – Chambers přitom neopomněl dodat, že teroristé nedopatřením pronikli do země „díky mimořádně dobře padělaným dokumentům“. FBI sklídila slávu jen okrajově.

O Haroldu Middletonovi se ve zprávách nehovořilo vůbec.

Což bylo samozřejmě v téhle branži normální.

Z následné analýzy případu vyplynulo, že Faust stál v čele spiknutí, jehož cílem byla pomsta Americe za mírovou operaci. Rugova pracoval pro něj, ale protože ho už vězení unavovalo, hodlal se pomocí úplatků dostat ven. Propustkou se mu měla stát ukradená válečná kořist, ale s tou měl Faust jiné plány – z jejího prodeje hodlal financovat teroristy.

Proto ho Vukašin odstranil z cesty. Stefan Andrzej, muž s tetováním, jenž zabil Vala Brocca, byl pravděpodobně zrádce, a proto musel být zavražděn i on – a také pro svou neschopnost.

Hon na Fausta pokračoval zběsilým tempem a postupně se vynořilo několik stop. Faust měl stále v Americe několik zatím neidentifikovaných spojenců a podle záznamů z mobilního telefonu s předplacenou kartou volal Faust opakovaně na telefonní automaty v jedné konkrétní části Washingtonu, kde jeho pohůnci podle všeho bydleli. Dotyčná oblast se okamžitě stala předmětem vizuálního i elektronického sledování.

Middleton se však alespoň prozatím štvance neúčastnil. Dceřino zotavení ho zajímalo více.

Stejně jako otázka, jak znovu navázat vztahy s Norou Teslovou a Jeanem-Marcem Lespassem.

Middleton je na pár dní pozval na chatu. Nebyl si jist, zda přijedou, ale objevili se oba. Charlotta už Teslové zřejmě odpustila, že se podle jejího někdejšího názoru stala příčinou rozpadu manželství jejích rodičů – evidentně pochopila, že rozvod byl nevyhnutelný dávno před tím, než se Nora Teslová objevila na scéně.

Na obzoru se však rýsovaly další sporné otázky, a tak byla konverzace mezi Middletonem a oběma bývalými kolegy zpočátku dost zakřiknutá. Po nějaké době přišla konečně na přetřes i jejich společná minulost, případ válečného magnáta z Dárfúru, kterého Brocco zabil, i rozpad Dobrovolníků v důsledku tohoto incidentu.

Nikdo nic neuznal, nikdo se za nic neomluvil, ale zároveň nikdo nikoho neobhajoval – shodli se na tom, že tehdejší události překryl zázrak jménem čas, že jejich přátelství je hlubší, poněvadž pramení ze společného cíle, a že bude nejlepší konečně uložit celý incident k ledu.

Teslová s Middletonem strávili nějakou dobu o samotě a bavili se vesměs o nepodstatných věcech. Vyšli si na dlouhou procházku a nakonec došli na útes s výhledem na sousední jezero. Z lesního porostu náhle vyběhlo stádo jelenů a cválalo pryč. Teslová polekaně chytila Middletona za ruku – a tentokrát už ji neodtáhla.

Krátce po nálezu nervového plynu zazvonil Middletonovi telefon. Abe Nowakowski, který momentálně seděl ve vazbě v Římě, prý uzavřel dohodu s americkými, polskými a italskými státními zástupci. Výměnou za snížení trestu jim něco prozradí.

Ukázalo se, že je to něco mimořádného.

Druhý den ráno dorazil na chatu balíček. Middleton ho otevřel a následující dva dny strávil ve své pracovně.

„Do prdele,“ zněl jeho oficiální verdikt, přičemž první osobou, která se o výsledku dozvěděla, nebyla jeho dcera, Nora Teslová ani J. M. Lespasse, nýbrž Felicia Kamiňská, která se v reakci na zprávu o Abem osobně dostavila na chatu.

Middleton ji zavedl do pracovny a ukázal jí, co leží na jeho klavíru Steinway.

„A vážně není falešná?“

„Ne,“ zašeptal Middleton. „Tahle je pravá. O tom není pochyb.“

Jako platbu za služby totiž Nowakowski od Fausta obdržel věc, jejíž pravost nyní Middleton potvrdil: skutečnou Chopinovu partituru obsahující dílo, které až dosud nikdo neslyšel. Rukopis s největší pravděpodobností pocházel z kořisti, kterou Rugova objevil v kostele svaté Sofie.

Byla to nepojmenovaná sonáta pro klavír a komorní orchestr.

Pro milovníky hudby všude na světě to byl ohromující objev.

A nejen pro milovníky hudby, ale i pro americkou vládu, jak se Middleton s pobavením dozvěděl. Úředníci ministerstva vnitřní bezpečnosti se totiž zprávy o objevu chytili a ve snaze navázat na slavné odhalení nervového plynu a ještě více vylepšit svou pověst začali organizovat světovou premiéru tohoto kusu v koncertním sále Jamese Madisona ve Washingtonu. Middleton tedy osobně zatelefonoval Dicku Chambersovi a trval na tom, aby se hlavní sólistkou stala Felicia Kamiňská. Chambers bez váhání souhlasil se slovy: „Dlužím vám to, Harry.“ Feliciiným hlavním nástrojem byly samozřejmě housle, ale jak dívka zavtipkovala svou angličtinou s lehkým přízvukem, „trochu se vyznám i ve slonovině“.

Middleton se zasmál. Felicia poté zvažněla a dodala: „Je to pocta, o jaké se každému hudebníkovi může jen zdát.“ Načež Middletona objala. „A své vystoupení věnuji strýčkově památce.“

Koncertu se měli zúčastnit i Nora Teslová, Lespasse a Charlotta, stejně jako podstatná část washingtonské kulturní a politické elity.

Několik dní před koncertem zastihla Charley Middletonová svého otce pozdě v noci v pracovně.

„Ahoj, tati. Co děláš?“

Tati? Tohle slovo nepoužila jeho dcera už několik let. Middletonovi znělo zvláštně.

„Jen se ještě dívám na toho Chopina. Jak se máš, miláčku?“

„Zlepšuje se to. Krůček po krůčku.“

Posadila se vedle něj a on ji políbil na hlavu. Charlotta se natáhla a napila se z jeho sklenice vína. „Dobrota.“ Přesně tohle říkával Middleton, když kdysi dávno ochutnával při snídani její mléko, aby ji přiměl k jeho vypití.

„Je to úžasné, že?“ zeptala se a prohlédla si partituru.

„Už jen to pomyšlení, že tyhle stránky opravdu držel v rukou Fryderyk Chopin! A podívej se sem, na tenhle klikyhák. Zkoušel si pero? Rozptýlilo něco jeho pozornost? Nebo si chtěl jen zapsat nějakou poznámku?“

Charley se zadívala z okna na černou nehybnou hladinu jezera. Tiše plakala. „Zlepší se to vůbec někdy?“ zašeptala.

„To víš, že zlepší. Tvůj život se zase vrátí do normálních kolejí.“

Ano, zlepší se to, pomyslel si Harold Middleton. Vždycky se to nakonec zlepší. Ale žal a hrůzy už nikdy zcela neodejdou.

Zelená košile... zelená košile...

Náhle Middletona něco napadlo. Přepadla ho otázka, jestli zavraždění dárfúrského válečného magnáta Valem Broccem ve skutečnosti nevyužil jako výmluvu – jako záminku, aby se mohl stáhnout z boje, o němž byl kdysi přesvědčen, že se pro něj narodil. Nedokázal zachránit všechny, a tak se přestal snažit zachránit alespoň někoho a raději se uchýlil do světa hudby.

„Půjdu si lehnout. Miluju tě, tati.“

„Dobrou noc, holčičko.“

Když Charlotta odešla, napil se Middleton vína, znovu si prohlédl Chopina a pomyslel si, jaký je to zvláštní paradox. Před sebou měl umělecké dílo vytvořené v době, kdy se hudba komponovala převážně jako oslava Boha, a přitom se tato partitura stala součástí hrůzostrašného spiknutí vedeného s cílem povraždit tisíce lidí výlučně z pomsty chtivé náboženské zanícenosti.

Někdy je svět prostě šílený, uzavřel Harry Middleton rozjímání.

Muži dokončili práci o půlnoci.

„Jsem utahanej. Už jsme hotoví?“ zeptal se jeden z nich srbochorvatsky.

Druhý muž byl také utahaný, ale neřekl nic a jen se nejistě podíval na třetího – měl snědý obličej a dlouhé černé vlasy sčesané dozadu.

Muž, který na jejich práci dohlížel – Faust –, jim tichým hlasem řekl, že ano, že už mohou odejít. Hovořil přitom anglicky.

Jakmile byli muži pryč, prošel Faust sklep a pomocí baterky zkontroloval výsledek jejich čtyřhodinového úsilí: muži nejprve natáhli dvoucoulovou hadici – kdo by byl řekl, že bude tak neskutečně těžká? – přístupovými chodbami pod třemi budovami a pak pomocí tichých ručních pump načerpali benzin do gumových vaků, celkem přes čtyři tisíce litrů hořlaviny. Poté umístili mezi vaky propanbutanové lahve s detonátory a nakonec je čekal nejtěžší úkol: aktivovat elektroniku.

Faust osaměle procházel sklepem koncertního sálu Jamese Madisona a prováděl závěrečnou diagnostickou kontrolu systému. Všechno bylo v pořádku. Faust tedy popustil uzdu fantazii a představil si, co se dnes večer stane. Během adagia v rámci světové premiéry nově objevené Chopinovy sonáty zachytí mikrofon nad klavírem sólistky jedinečnou kombinaci tónů, která se poté elektronicky převede na číselné hodnoty. Počítačová řídicí jednotka tyto hodnoty rozpozná a vydá impuls malým motorům, které otevrou propanbutanové lahve. O několik minut později, jakmile adagio skončí a začne vivace, aktivuje další kombinace tónů rozbušky. Propan-butan se vznítí, roztaví vaky a během okamžiku promění koncertní sál v krematorium.

Tento důmyslný systém byl nezbytností, poněvadž ve všech veřejně přístupných washingtonských budovách, které

představovaly bezpečnostní riziko, se dnes používaly rušičky rádiových, mikrovlnných i mobilních signálů. Dálkově ovládaná zařízení tu byla bezcenná a časovače dokázala policie odhalit pomocí supercitlivých mikrofonů. Nezbývala tedy jiná možnost, než aby se rozbuškou paradoxně stala sama Felicia Kamiňská.

Faust nyní ukryl vaky, lahve i dráty za bedny. Byl s plánem spokojen. Middleton i vládní činitelé skočili na vějičku, kterou jim Nowakowski podstrčil. Bylo zřejmé, že celé téhle habaděře uvěřili; že uvěřili všem falešným informacím, jimiž Faust nakrmil Jacka Pereze a Feliciu Kamiňskou – šifře na stránkách první partitury, útoku nervovým plynem, dalekohledům v Harbor Court zaměřeným na sklad, tajuplným řečem o zásilkách a chemických vzorcích, mučení tetovaného muže v šatně...

Jeho nepřítel přestal být ve střehu. Fausta napadla příhodná metafora: mysleli si, že koncert už skončil, a vůbec netuší, že jim Faust připravil spektakulární a nečekané crescendo.

Vyklouzl ze sklepa, představil si, jak Felicia Kamiňská umírá v plamenech, a pocítil jisté znepokojení. Samozřejmě mu neležela na srdci dívka samotná. Trápilo ho, že rozhodne-li se Felicia hrát přímo z původní partitury, bude rukopis nenávratně zničen.

Koneckonců má cenu mnoha milionů dolarů.

Venku se brzy začaly srocovat davy lidí – fronta se táhla od koncertního sálu Jamese Madisona až k sousednímu staveništi. Mnozí čekající vůbec neměli vstupenku a doufali, že ji seženou u překupníků. Toto však nebyl přípravný zápas Redskins, nýbrž světová premiéra Chopina, takže žádné vstupenky nebyly k mání.

Harold Middleton krátce navštívil Feliciu Kamiňskou v zákulisí, popřál jí hodně štěstí a připojil se ke svým hostům ve foyer: k Leonoře Teslové, J. M. Lespasseovi a své dceři Charley.

Pozdravil se s několika profesory muzikologie z Georgetownské univerzity a Univerzity George Masona i s několika lidmi z ministerstev obrany a spravedlnosti, s nimiž se znal ze svého dřívějšího života. Po chvíli k němu zamířil Emmett Kalmbach a podal mu ruku. „Kde je Dick?“ zeptal se.

Middleton se zasmál a ukázal přes vestibul na ministra vnitřní bezpečnosti. „Dal svůj lístek šéfovi.“

„Ještěže aspoň já mám ke kultuře vztah,“ utrousil agent.

„Slyšel jste někdy Chopina, Emmette?“

„Jistě.“

„A co složil?“

„Tu věc.“

„Věc?“

„Však víte, to slavné dílo.“

Middleton se usmál a Kalmbach změnil téma.

Světla ve foyer potemněla, hosté vstoupili do sálu a usadili se na sedadla.

„Uklidni se, Harry,“ slyšel Middleton říkat svou dceru. „Vypadáš, jako bys tu měl vystupovat ty.“

Middleton se usmál, protože si všiml, jak ho Charley oslovila. Absence citového zabarvení ho ani trochu neznepokojila – byl to příznak, že se dcera dostává z nejhoršího.

Ovšem uklidnit se Middleton nemohl. Toto měl být velkolepý večer a on překypoval vzrušením.

Za bouřlivého ohlasu vystoupil na pódium dirigent. Zvedl ruku a ukázal napravo na devatenáctiletou Feliciu Kamińskou ve volných černých šatech, která se sebevědomým výrazem profesionálky dokráčela ke klavíru. Nasadila úsměv, uklonila se a po očku se zadívala na Harolda Middletona. Harry měl dojem, že na něj mrkla. Teprve poté usedla Felicia ke klavíru.

Dirigent zaujal své místo na stupínku. Zvedl taktovku.

„Dicku, mám tu něco zajímavého.“

Chambers seděl ve své kanceláři na ministerstvu vnitřní bezpečnosti a pracoval přesčas. Přemýšlel o koncertě a kladl si otázku, zda jeho šéf ocenil, že od něj dostal vstupenku. Zvedl hlavu.

„Možná si s tím člověkem budeš chtít popovídat,“ řekl jeho superkorektní asistent.

Volajícím byl zaměstnanec jedné restaurace nacházející se v blízkosti koncertního sálu Jamese Madisona. Vysvětlil, že když dnes časně ráno odcházel z práce, všiml si muže, který vyšel bočním východem ze sálu a nastoupil do auta čekajícího opodál. Svědek to pokládal za podezřelé – sál byl celý den zavřený –, a tak vytáhl mobilní telefon a vyfotil auto i s registrační značkou. Chtěl policii zavolat už dříve, jenže na to zapomněl. Teprve před chvílí zatelefonoval na policii v D. C., odkud ho přesměrovali na

ministerstvo vnitřní bezpečnosti, poněvadž večerního koncertu se mělo zúčastnit několik vysoce postavených vládních činitelů.

„V dnešní době,“ dodal zaměstnanec restaurace, „jeden nikdy neví – všude samej terorista a tak.“

„Raději to prověříme,“ prohlásil Chambers. „Kde jste?“

Muž vysvětlil, že právě odešel z práce, a uvedl adresu restaurace. Ta teď byla zavřená, a tak Chambers svědkovi řekl, ať počká na parkovišti kousek odtamtud. Agenti tam prý zanedlouho dorazí.

„A děkuji vám, pane. Jen díky občanům jako vy je tato země taková, jaká je.“

Na pódiu koncertního sálu hrála Felicia Kamiňská jako ještě nikdy v životě. Motivovala ji nejen skutečnost, že jako sólistka na světové premiéře vystupovala vůbec poprvé, ale i hudba samotná. Byla totiž opojná.

Hudebníci si na jednotlivé kusy ve svém repertoáru zvykají stejně, jako si na sebe během let zvykají manželé a manželky. Na poznávání a pozdějším přednesu nového díla je však cosi, co se podobá začátku milostného vztahu.

Cosí vášnivého, radostného, nevýslovně uchvacujícího. Okolní svět jako by přestal existovat.

Felicia se teď zcela ztrácela v hudbě a vůbec nevnímala tisícovku lidí v hledišti, světla, význačné hosty ani ostatní členy komorního orchestru.

Jen jedna věc ji trochu rušila.

Slabý zápach kouře.

Poté se však dostala ke složité pasáži, a tak se plně zaměřila na Chopina a zápach zcela přestala vnímat!

Tmavý sedan rychle přijel k lavičce nedaleko malého parku v severozápadní části Washingtonu, kde seděl muž středního věku v plášti umazaném od jídla a rozhlížel se kolem sebe jako vyplašený pták.

Jakmile auto zastavilo, škulbl sebou, a teprve když si všiml cedulky *Oficiální vládní vozidlo* a iniciál ministerstva vnitřní bezpečnosti na boku, postavil se a zamířil k muži, který z auta vystoupil.

„Já jsem Joe,“ řekl. „Z té restaurace. Jak jsem vám volal.“

„Já jsem Dick Chambers.“ Podali si ruce.

„Prosím, pane.“ Zaměstnanec restaurace zvedl mobilní telefon.

„Mám tam fotku té registrační značky. Je špatně čitelná, ale vy určitě máte počítače, který ji trochu zaostří.“

„Ano, naše technické oddělení dokáže zázraky.“

Z auta vystoupil další muž a zvolal: „Dicku, zrovna jsem ve vysílače zaslechl zprávu CNN! V koncertním sále vypukl požár. Zdá se, že je velký. Fakt velký!“

Dick Chambers se usmál a obrátil se k muži, který na něj právě volal.

Byl to Faust. Zezadu vystoupili jeho dva hrdlořezové a připojili se k němu.

„Tady, to je ten chlap, kterýho jsem viděl!“ vykřikl rozrušeně zaměstnanec restaurace. „Takže vy už jste ho zatkli?“

Poté však zavrtěl hlavou, jelikož si všiml, že Faust nemá na ruku pouta. „Ne, ne, ne.“ Upustil mobilní telefon a vytřeštil oči na Chamberse. „Vy v tom jedete taky! Tak to jsem mrtvej.“

Jo, to vážně seš, pomyslel si Chambers.

„Co se v tom sále děje?“ zeptal se Fausta.

„Zatím mají jen předběžné zprávy. Nikdo nic nevidí. V ulicích je plno kouře. A všude samé hasičské vozy.“

„Ten koncertní sál! Vy jste ho vyhodili do vzduchu?“

Chambers rozdrtil patou mužův mobilní telefon. „Obávám se, že jste se ocitl v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“ Pohlédl na Fausta, který vytáhl pistoli s tlumičem a namířil ji na muže.

„Prosím vás, pane. Ne!“

Přesně v tom okamžiku se rozsvítily bodové reflektory a ozářily Chamberse, Fausta i ostatní oslepujícím světlem.

Zaměstnanec restaurace se vrhl do trávy a odplazil se pryč, zatímco se z reproduktoru ozvala slova: „Tady je Emmett Kalmbach, Chambersi. Máme tu odstřelovače s povolením zabíjet. Takže k zemi. Všichni.“

Muž z ministerstva vnitřní bezpečnosti šokovaně zamžoural, ale zaváhal jen na okamžik. V téhle branži se pohyboval dlouho. Od smrti ho dělily dva kilogramy tlaku na spoušť a on to dobře věděl. Zašklebil se, lehl si na břicho a natáhl ruce a nohy. Jeho dva hrdlořezi učinili totéž.

Faust naopak váhal a pomalu pohupoval pistolí v ruce.

„Ty taky k zemi!“

Faust však bezpochyby věděl, co ho čeká: výslechy, usvědčení a pak buďto doživotí, anebo smrtící jehla. A tak dal před uvážlivostí přednost zoufalé akci. Vystřelil na reflektory, otočil se a začal sprintovat.

Štíhlý muž, který si z útěků před důsledky svého počínání udělal dobré bydlo, urazil přesně sto osmdesát centimetrů, než odstřelovači navždy ukončili jeho kariéru.

Harry Middleton vstoupil do světel, která zde rozestavěl ohledávací tým washingtonské pobočky FBI.

Pohlédl na Faustovo tělo a pak podal ruku muži, který představoval jejich tajnou vábničku – muže, jenž předstíral, že viděl, jak Faust vychází z koncertního sálu.

„Jste v pořádku, Jozefe?“

„Ale ano,“ odpověděl Padlo. „Jen jsem se trochu poškrábal na dlani. Nic horšího mi není.“

Polský inspektor si svlékl úbor zaměstnance restaurace, v němž se během zásahu pohyboval. Do Spojených států přiletěl dnes ráno. Faktem bylo, že příslušníkům zahraničních bezpečnostních složek se povolení ke vstupu do Ameriky nezískávalo snadno, avšak pro lidi jako Harold Middleton a jeho nejmenované nadřízené žádný úřední šiml neexistoval.

Padlo se doslechl, že Faust měl prsty v zastřelení jeho milenky M. T. Connollyové, a tak zatelefonoval Middletonovi a naléhavě ho žádal, aby se i on směl podílet na pátrání po Faustovi a jeho spiklencích. Middleton mu odpověděl, že o vydání pachatelů do Polska nemůže být ani řeči, ale Padlovi to nevadilo – dokonce byl ochoten poskytnout Američanům důkazy o vraždě Henryka Jedynaka, které mohly být užitečné při trestním stíhání zadržených.

Middleton nyní přistoupil ke Kalmbachovi a v doprovodu dvou agentů FBI spoutal Dicka Chamberse, jenž na plukovníka vytřeštěně hleděl.

„Ale... Ten požár... Vy jste měl...“ Jeho hlas zvadl.

„Že jsem měl umřít? Spolu s tisícovkou dalších nevinných lidí? Dnes odpoledne náš tým to zařízení zneškodnil – vyčerpал z vaků benzin. Potřebovali jsme však získat čas na zorganizování tohoto zásahu. Báli jsme se, že kdyby žádný požár nevypukl, mohli byste propadnout panice a odpískat to. A tak jsme na staveništi vedle

sálu kontrolovaně zapálili oheň. Žádné škody, ale spousta kouře. Dost na to, aby to stačilo na nicneříkající bleskovou zprávu.

Jo, a pokud vás to zajímá, tak koncert proběhl podle plánu. Ten Chopin byl mimochodem hodně dobrý... Dal bych mu známku jedna minus. Vašemu šéfovi se to určitě líbilo. Je zajímavé, že jste mu věnoval vstupenku, ačkoliv jste věděl, že tam uhoří. Měl jste vidět, jak se tvářil, když jsem mu řekl, kdo tohle všechno naplánoval.“

Chambers věděl, že by teď měl být zticha. Nedokázal si však pomoci. „Jak jste to zjistili?“ zeptal se.

„Totiž, ta historka, že hlavou celé operace je Faust, byla úplně nesmysl. Nemohl jsem jí uvěřit. Na to byl Faust příliš arogantní a impulzivní. Měl jsem dojem, že za ním stojí někdo další. Jenže kdo? Uložil jsem tedy kolegům, aby provedli počítačovou korelaci – aby vytipovali okruh lidí působících v té části Washingtonu, kam Faust volal na telefonní automaty, a porovnali ho s cestami do Polska a Itálie v uplynulých několika měsících. Vypadlo jim několik diplomatů a několik byznysmenů. A také vy: člověk pracující pro vládní úřad, který – cituji – *nedopatřením* vpustil Vukašina do země. Přitom jsem zjistil, že jste telefonoval do vazby Nowakowskému, a to den před tím, než nám nabídl tu Chopinovu partituru.

Byl jste zkrátka podezřelý číslo jedna. Jenže jsme potřebovali mít jistotu. A spláchnout přitom i Fausta. A tak jsme na vás nastražili vábničku v podobě falešného svědka. Byl jím Jozef Padlo, se kterým jste se ještě nesetkal.“

„To je směšné. Vy vůbec nevíte, o čem mluvíte.“

„Ale ano, vím, Dicku. Když mi ohledně prvního Chopinova rukopisu zavolali z Polska, okamžitě jsem pojal podezření a zavolaal na pár míst. Zpravodajské zdroje ze severní Evropy naznačovaly možnou teroristickou aktivitu vycházející z Polska a z Říma. Hudba s tím mohla nějak souviset. A tak jsem pátral dál, abych zjistil, oč jde. Stopa vedla až k možnému útoku nervovým plynem v Baltimoru. Zabavili jsme příslušné chemické látky a zdálo se, že tím celá akce končí a stačí už jen vypátrat Fausta.

Jenže pak jsem se jednou v noci nad vším zamyslel ještě jednou. Útok jako pomsta za politické vměšování se na Balkáně? Ne, v tamních etnických čistkách šlo o politiku a o půdu, nikoliv o náboženský fundamentalismus. Tahle pasáž zkrátka nezapadala

do profilu. Vukašin byl možná ideologicky zaslepený, ale protagonisté, Faust s Rugovou? Kdepak, těm šlo jenom o peníze.

A pokud jde o ten zašifrovaný vzorec nervového plynu v partituru... To je přesně věc, které se každý horlivý zpravodajec s radostí chytí a přestane přitom vnímat širší rámec. Jenže v dnešní době šifrovaček a kryptografie existují lepší způsoby, jak předat chemický vzorec z jedné země do druhé. Kdepak, tady šlo o něco jiného. Ale o co? Dospěl jsem k závěru, že potřebuji analyzovat situaci jinak. A začal jsem na ni pohlížet stejně, jako pohlížím na hudební partituru, abych posoudil jejich pravost: jako na celek. *Jeví* se mi toto teroristické spiknutí jako věrohodné? Ne. Další logická otázka tedy zněla, čeho vlastně falešné spiknutí s nervovým plynem dosáhlo.

Dosáhlo jediné věci: aktivizovalo mě a ostatní Dobrovolníky. A přesně o to vám celou dobu šlo. Chtěli jste nás zlikvidovat. Nás Dobrovolníky.“

Kalmbach jeho monolog přerušil. „Ale proč, Harry?“

„Umělecká díla, sochy a rukopisy za téměř miliardu dolarů – nacisti je kradli po celé Evropě, načež je ukrývali v desítkách kostelů a škol v Kosovu, Srbsku a Albánii. Mimo jiné i v kostele svaté Sofie. Věděli jsme, že Chambers na Balkáně pobýval, ale brzy se vrátil. Musel se setkat s Rugovou a dozvědět se o té kořisti. Zafinancoval tedy operaci na její získání a najal si Fausta, aby na ni dohlédl.

Uplynulo několik let a oni chtěli začít inkasovat zisky z prodeje jednotlivých kusů soukromým sběratelům. Rugova je však předešel – a začal být neopatrný. Nezametl za sebou stopy a zprávy o pokladech pronikly na veřejnost. Bylo jen otázkou času, kdy si dají Dobrovolníci všechno dohromady. A tak museli Chambers s Faustem eliminovat Rugovu – a nás také. Aby však podezření nepadlo na ně, museli to zaonačit tak, aby to vypadalo jako součást skutečného teroristického útoku. Proto pozvali do země Vukašina a jeho hrdlořezy.

Jakmile jsem si uvědomil jejich motivy, položil jsem si otázku, zda existuje nějaký dokonalý způsob, jak nás všechny zabít. Odpověď byla nasnadě: útok na koncertní sál.“

Middleton se otočil k Chambersovi. „Nepřekvapilo mě, když jsem zjistil, že ten koncert jste na ministerstvu navrhl vy, Dicku.“

„To jsou všechno žvásty. Ještě o mně uslyšíte.“

„V tom prvním se pletete. V tom druhém nikoliv: budu svědčit v procesu proti vám, takže toho o vás ještě uslyším *spousta*. Stejně jako všichni ostatní.“

Kalmbach a dvojice dalších agentů odvedli Chamberse se dvěma Faustovými hrdlořezy k zatýkajícímu důstojníkovi.

Middleton s inspektorem Jozefem Padlem na chladném nároží osaměli. Z oblohy se začal snášet lehký déšť.

„Děkuji, že jste nám pomohl, Jozefe.“

„To byla samozřejmost. Takže... je konec.“

„Ne tak docela. Zbývá zodpovědět několik otázek. Za prvé je tu jeden fascinující aspekt, který mě zajímá: Eleana Sobierská. Byla napojená na Vukašina, ale podle mě za tím bylo i něco dalšího. Myslím, že sledovala vlastní agendu.“

Middleton si vzpomněl, co mu Sobierská těsně před zastřelením řekla: „*Je nám známo, že s Faustem udržuješ vztah.*“

„Aha,“ reagoval Padlo, „takže se o tu kořist zajímá ještě někdo další. Nebo možná někdo, kdo už část vlastní a rád by navýšil svůj tržní podíl.“

„Myslím, že ano.“

„Jeden z Rugovových mužů?“

Middleton pokrčil rameny. „O tom pochybuji. To byli hlupáci. Napadl mě někdo výše postavený. Nějaký významný činitel typu Dicka Chamberse, ovšem v Římě, ve Varšavě nebo v Moskvě.“

„A vy hodláte zjistit, kdo to je?“

„Ten případ je moje krev. Znáte ten výraz?“

„Teď už ano.“

„Nedám si pokoj, dokud mě odpověď neuspokojí.“

„A hodláte to dělat sám,“ zeptal se polský policista s bystrým zábleskem v očích, „anebo s pomocí přátel?“

Middleton se neubráníl úsměvu. „Ano, bavili jsme se, že dáme Dobrovolníky zase dohromady.“

Padlo vylovil z kapsy krabičku cigaret Sobieski a jednu z ní vytáhl. Zamračil se. „Eh, nevádí to, když jsme v Americe?“

Middleton se zasmál. „Venku v parku? To je ještě pořád legální.“

Padlo škrtl sirkou, zakryl ji před mrholením, zapálil si a zhluboka vdechl kouř. „Kde se podle vás ty uloupené artefakty nachází, Harry?“

„Faust s Chambersem pravděpodobně mají po světě několik domů, které jim slouží jako skrýš. My je vypátráme.“

„A co si myslíte, že v nich najdete?“

„Jestli nám má být vodítkem ten Chopin, tak to bude ohromující nález. Vůbec si to nedokážu představit.“

Middleton se podíval na hodinky. Bylo už po půlnoci. Nacházeli se však v severozápadním Washingtonu, oáze hýřilů ve městě, které hodně spí. „Nepůjdete se mnou na panáka? Znáám jeden bar, kde mají dobrou polskou vodku.“

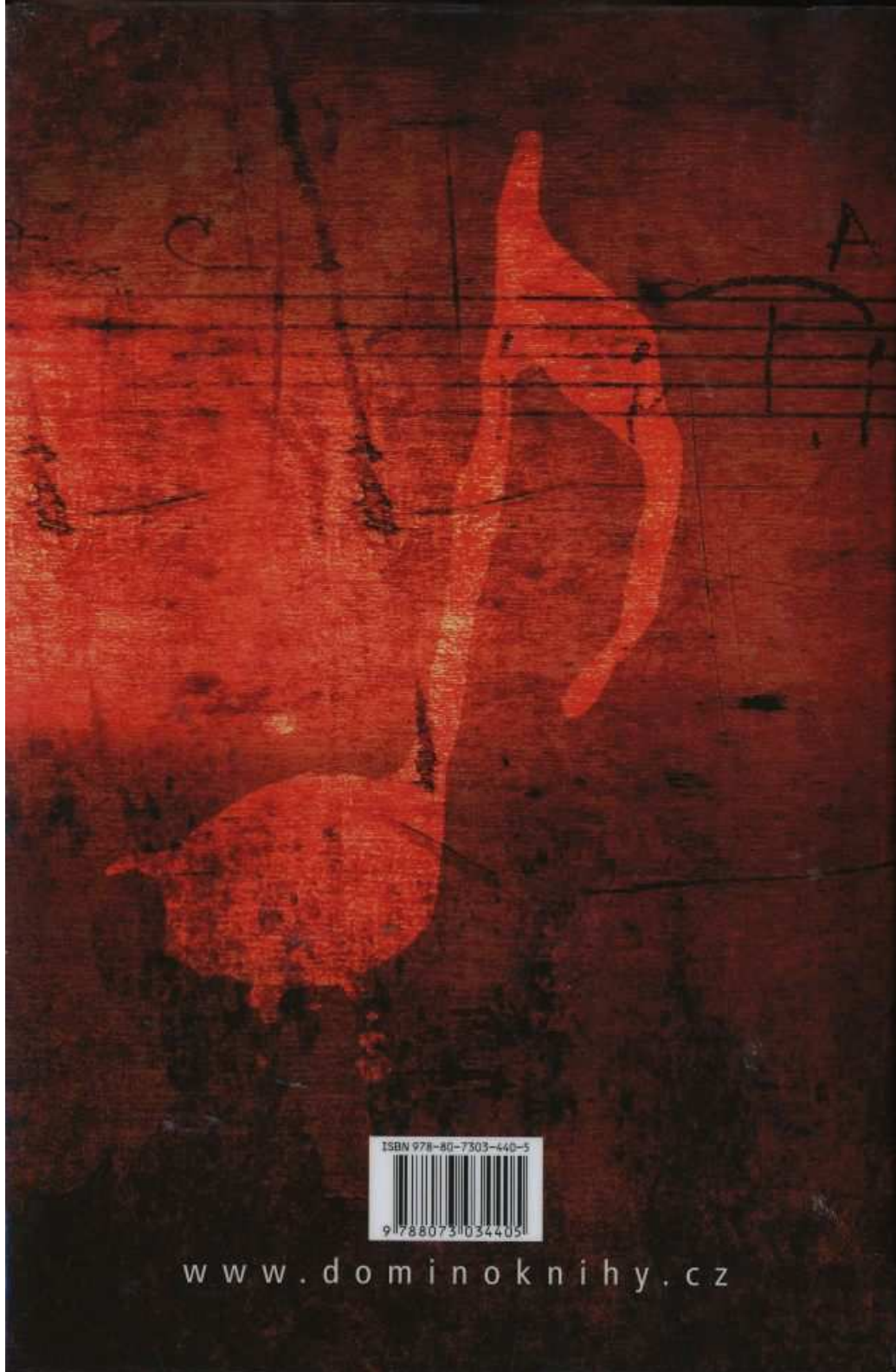
Inspektor se smutně usmál. „Myslím, že ne. Jsem unavený. Moje práce zde skončila. Zítra odlétám. A musím brzy vstávat, abych se ještě s někým rozloučil. Nevíte náhodou, kde to je?“

Ukázal Middletonovi kus papíru s adresou jednoho hřbitova v Alexandrii ve státě Virginia.

„Jistě, mohu vás tam nasměrovat. Ale víte co? Co kdybychom tam jeli spolu? Budu řídit.“

„Vám by to nevadilo?“

„Jozefe, příteli, pro mě by to byla čest.“

ISBN 978-80-7303-440-5

9 788073 034405

www.dominoknihy.cz